

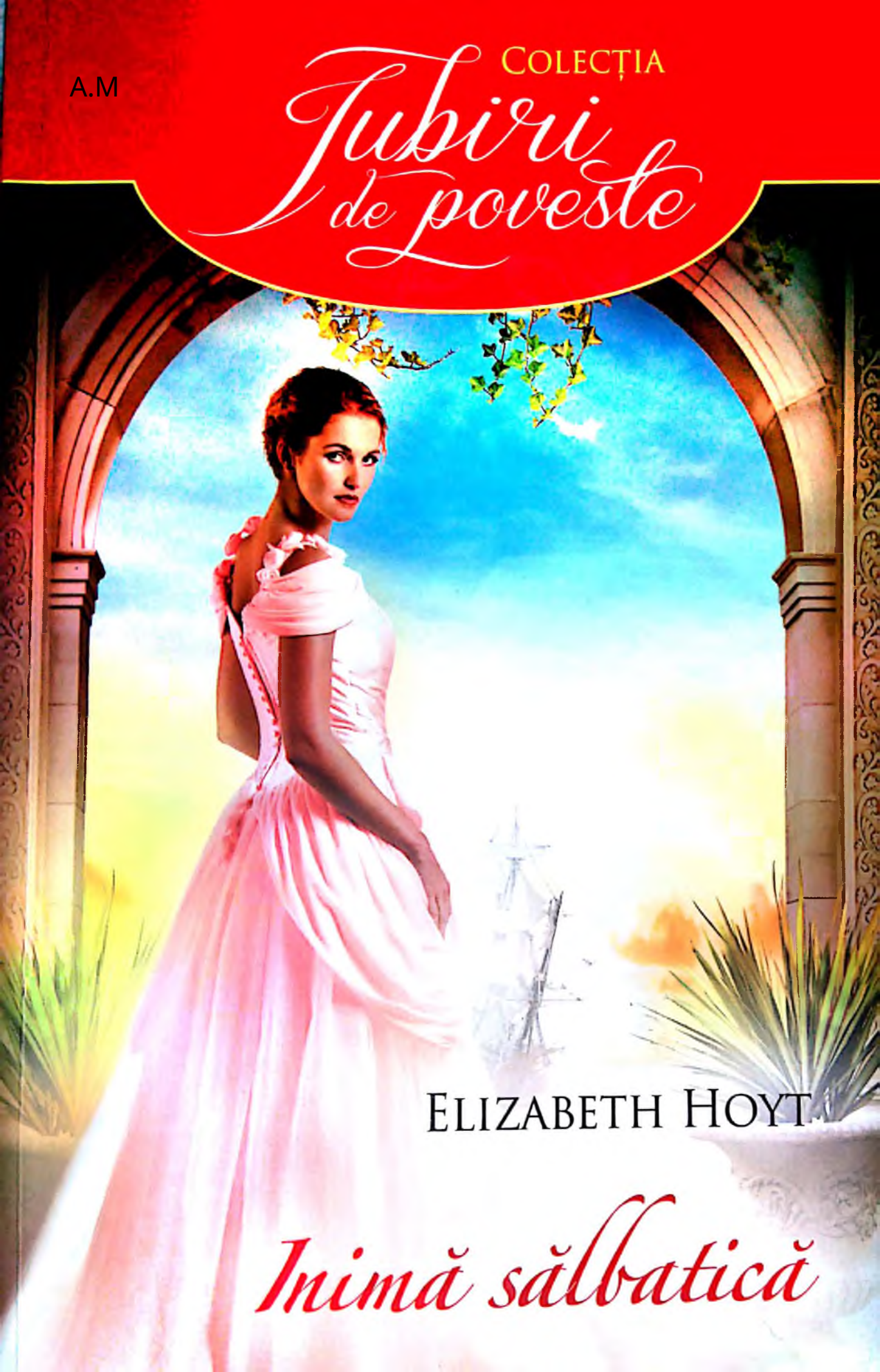
A.M

COLECȚIA

Tubirii de poveste

ELIZABETH HOYT

Inimă sălbatică

SERIA „LEGENDA CELOR PATRU SOLDAȚI“

Reynaud St. Aubyn și-a petrecut ultimii șapte ani într-o captivitate de iad, în Coloniile americane, ca prizonier al indienilor. Acum, acest bărbat, odinioară un viconte care avea toată lumea la picioare, dă buzna în mijlocul unei reuniuni organizate în reședința familiei și își cere drepturile ancestrale. Însă poate să fie considerat acest sălbatic adevăratul moștenitor al ultimului conte de Blanchard, mai ales că toată lumea îl considera mort de multă vreme?

Beatrice Corning, nepoata celui care a moștenit toată averea Blanchard, este o adevărată domnișoară englezoaică, bine-crescută și cu maniere impecabile. Dar are un secret: nici un bărbat nu a reușit să o fascineze așa cum a făcut-o frumosul tânăr pe care îl cunoaște doar din portretul aflat în casa unchiului ei. Brusc, acest bărbat apare în carne și oase și o vrăjește, chiar dacă cei șapte ani de captivitate l-au făcut să își piardă blândețea și l-au transformat într-un adevărat diavol. Dar Beatrice poate să vadă omul nobil din spatele sălbaticului care a devenit Reynaud. La rândul lui, și el e atras de această lady încântătoare, deși bănuiește că loialitatea ei se îndreaptă spre unchiul amenințat să piardă toate drepturile de care s-a bucurat în ultimii ani.

Va putea dragostea lui Beatrice să-l îmblânzească pe acest bărbat, care nu se va da înapoi de la nimic pentru a-și recăpăta titlul, averea și locul în înalta societate – chiar dacă asta înseamnă să o sacrifice pe ea?

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1066-9

9 786063 310669

Capitolul 1

Sabia lui Longsword era grozavă, nu doar pentru că era grea, ascuțită și ucigătoare, dar și pentru că nu putea să fie mânuită decât de însuși Longsword...

din Longsword

*Londra, Anglia
Octombrie 1765*

Puține evenimente erau mai plicticoase decât ceaiurile la care se discuta politică. Gazda unei asemenea întâlniri își dorea cu ardore să se întâmple ceva – *orice* – la petrecerea ei, care să o facă mai antrenantă.

Chiar dacă, poate, un om pe jumătate mort care dădea buzna la un ceai la care se discuta politică era ceva *prea* antrenant, se gândi Beatrice Corning.

Înainte de apariția bărbatului, totul decursese ca de obicei la un astfel de ceai. Adică extraordinar de plictisitor. Beatrice alegea salonul albastru care era, în mod deloc surprinzător, albastru. Un albastru liniștitor, odihnitor, *plictisitor*. Cu coloane albe înșirate de-a lungul pereților, care se înălțau spre tavan cu bucle ornamentale discrete. Mesele și scaunele erau împrăștiate ici-colo, iar în centrul încăperii se afla o masă ovală pe care se găsea o vază cu stelișoare târzii. Gustarea includea felii subțiri de pâine unse cu unt și prăjiturile de un roz pastel. Beatrice propusese niște tarte cu zmeură pentru că măcar aveau să fie mai *colorate*, dar Reggie, unchiul ei – contele Blanchard, pentru toți ceilalți – nici nu dorise să audă de așa ceva.

Beatrice oftă adânc. Unchiul Reggie era un drăguț, dar își cam mânca de sub unghii. De aceea, vinul fusese îndoit cu apă până

ce căpătase o nuanță anemică de rozaliu, iar ceaiul era atât de slab, că lăsa să se întrevadă micuța pagodă albastră de pe fundul ceștii. Aruncă o privire prin încăpere spre locul în care unchiul ei, proțăpit pe picioarele lui rotofeie și crăcănate și cu mâinile în sold, discuta înflăcărat cu lordul Hasselthorpe. Bine că nu gusta din prăjiturele, dar Beatrice fu nevoită să se asigure că paharul lui de vin fusese umplut o singură dată. Forța mâniei unchiului ei îi făcuse peruca să alunece într-o parte. Beatrice își simți buzele arcuite de un zâmbet duios. O, Doamne! Îi făcu semn unuia dintre lachei, îi înmână farfuria ei și o luă agale prin cameră ca să îl aranjeze pe unchiul ei.

Doar că atunci când mai avea câțiva pași până la țelul ei, Beatrice fu oprită de o atingere ușoară pe umăr și de o șoaptă conspirativă.

– Nu te uita acum, dar Excelența Sa iar face fața lui de cod supărat.

Beatrice se întoarse și întâlni doi ochi strălucitori, de culoarea vinului de Xerxes. Lottie Graham avea puțin peste un metru și jumătate, era dolofană, cu părul închis la culoare, iar inocența de pe chipul ei rotund și pistruiat era întru totul dezmințită de ascuțimea minții sale.

– Nu-mi spune, murmură Beatrice și tresări când privi fugăr în direcția lui. Ca de obicei, Lottie cam avea dreptate – ducele de Lister chiar arăta ca un pește înfuriat. Și apoi, de ce ar putea să fie supărat un cod?

– Exact, răspunse Lottie, de parcă și-ar fi subliniat punctul de vedere. Nu-mi place omul ăsta – nu mi-a plăcut niciodată – și nu are nici o legătură cu politica lui.

– Sst! sâsâi Beatrice.

Erau doar ele, dar mai multe grupuri de domni se aflau prin preajmă și puteau să le audă dacă și-ar fi dorit. Din moment ce fiecare bărbat din cameră era un conservator convins, era de datorია doamnelor să își ascundă inclinațiile liberale.

– Oh, dragă Beatrice, spuse Lottie. Chiar dacă unul dintre domnii aceștia învățați ar auzi ce am spus, nici unul dintre ei nu are atâta imaginație încât să își dea seama că e posibil să avem

în capetele noastre un dram de minte – mai ales dacă mintea asta nu e de acord cu ei.

– Nici măcar domnul Graham?

Ambele femei își întoarseră privirea spre un tânăr chipeș, cu o perucă albă ca zăpada pe cap, așezat într-un colț. Obrajii îi erau îmbujorați, iar ochii, strălucitori și se ținea drept și țănoș în vreme ce îi distra pe alți domni cu povestea lui.

– Nate, cu atât mai puțin, spuse Lottie și se încruntă la soțul ei.

Beatrice își înclină capul spre prietena ei.

– Dar am avut impresia că reușești să îl aduci de partea noastră.

– M-am înșelat, spuse încet Lottie. Unde se duc ceilalți conservatori, merge și Nate, chiar dacă este sau nu de acord cu opiniile lor. E la fel de credincios ca trestia în bătaia vântului. Nu, mă tem că va vota împotriva proiectului de lege al domnului Wheaton legat de întreținerea soldaților veterani din armata Maiestății Sale.

Beatrice își mușcă buza. Tonul lui Lottie era aproape ușuratic, dar Beatrice știa că era dezamăgită.

– Îmi pare rău.

Lottie ridică un umăr.

– E ciudat, dar sunt mai dezamăgită de un soț care își schimbă părerile odată cu vântul, decât aș fi de unul cu păreri total opuse, dar pe care le-ar susține cu înflăcărare. Parcă sunt Don Quijote, nu-i așa?

– Nu, doar că ai și tu idei neclintite. Beatrice o luă de braț pe Lottie. De altfel, eu nu aș renunța la domnul Graham. Știi că te iubește.

– O, da știu. Lottie se uită atent la o tavă cu prăjituri roz, așezată pe masa de lângă ele. Asta face totul atât de trist. Băgă la repezeală o prăjiturică în gură. Mmm... sunt mult mai gustoase decât par.

– Lottie! protestă Anne și schiță un zâmbet.

– Păi, e adevărat. Par niște prăjiturile atât de conservatoare și cuviincioase, că mă așteptam să aibă gust de praf, dar au o aromă

Minunată de trandafiri. Mai luă o prăjitură și o mănca. Ești conștientă că peruca lordului Blanchard este strâmbă, nu?

- Da, oftă Beatrice. Mergeam să i-o aranjez când m-ai tras deoparte.

- Mmm... atunci, va trebui să îl înfrunți pe Bătrânul Peștișor.

Beatrice observă că ducele de Lister li se alăturase unchiului ei și lordului Hasselthorpe.

- Minunat. Dar tot trebuie să salvez peruca bietului meu unchi Reggie.

- Ai o inimă destoinică, spuse Lottie. Eu rămân aici să păzesc prăjiturile.

- Ești o lașă, murmură Beatrice.

Un zâmbet îi arcuia buzele atunci când își reluă drumul spre unchiul ei. Bineînțeles, Lottie avea dreptate. Domnii care se întâlneau în salonul unchiului erau reprezentanții de seamă ai Partidului Conservator. Majoritatea făceau parte din Camera Lorzilor, dar printre ei se aflau și membri ai Camerei Comunelor, după cum era cazul lui Nathan Graham. Cu toții ar fi fost indignați să afle nu doar că avea propriile opinii politice, dar că unele se băteau cap în cap cu cele ale unchiului ei. De obicei își păstra părerile pentru ea, dar problema acordării unei pensii decente veteranilor era mult prea importantă ca să fie ignorată. Beatrice însăși văzuse ce putea să facă războiul unui bărbat - și cum îl putea afecta ani de-a rândul după ce se retrăgea din armata Maiestății Sale. Nu, era pur și simplu...

Ușa salonului albastru se deschise brutal și se trânti de perete. Fiecare cap din încăpere se întoarse ca să îl privească pe bărbatul care rămase pironit în pragul ei. Era înalt, cu umeri extraordinar de lați, care ocupau intrarea. Purta un fel de pantaloni din piele tocită și o cămașă, sub haina de un albastru-deschis. Părul negru lung îi cădea în dezordine pe spate, și o barbă prea mare aproape îi acoperea obrazii supti. O cruce de fier se legăna în urechea lui și un pumnal imens, scos din teacă era atârnat de o sfoară la brâu.

Avea ochii unui bărbat care murise cu mult timp în urmă.

- Cine naiba... începu să spună unchiul Reggie.

Dar vocea groasă și metalică a bărbatului vorbi peste el:

- *Où est mon père?*

Privea țintă spre Beatrice, de parcă nimeni altcineva nu s-ar mai fi aflat în încăpere. Ea încrămeni, fascinată și derutată, cu o mână sprijinită pe masa ovală. Nu putea să fie...

El se îndreptă spre ea, cu pași apăsați, aroganți și nerăbdători.
– *J'insiste sur le fait de voir mon père!*

– Eu... chiar nu știu unde este tatăl dumneavoastră, îngăimă Beatrice.

Pașii lui apăsați înghițeau spațiul dintre ei. Aproape că ajunse la ea. Nimeni nu făcea nimic, iar ea uitase toată franceza învățată în școală.

– Vă rog, nu știu...

Dar el se năpusti deja asupra ei și o prinse cu mâinile lui late și aspre. Beatrice tresări; nu reuși să se abțină. Era ca și cum însuși Necuratul venise după ea, în propria casă, tocmai la serata aceea plictisitoare.

Apoi el se împletici. Una din mâinile cafenii se propti cu toată puterea de masa care nu avea cum să facă față presiunii. O dărmă când căzu în genunchi. Vaza cu flori se sfărâmă pe podea, în spatele lui, într-o harababură de petale, apă și cioburi. Privirea lui furioasă era în continuare încrămenită într-a ei chiar când se prăbuși pe covor. Apoi își dădu ochii negri peste cap și leșină.

Cineva țipă.

– Doamne, Dumnezeu! Beatrice, ești bine, draga mea? Unde naiba este majordomul meu?

Beatrice își auzi unchiul, dar era deja în genunchi lângă bărbatul care leșinase fără să bage în seamă apa împrăștiată din vază. Îi atinse șovăind buzele și îi simți adierea respirației. Era încă viu, slavă Domnului! Îi prinse capul greu între mâini și îl puse în poala ei ca să se uite mai atent la chipul bărbatului.

I se tăie respirația.

Bărbatul fusese *tatuat*. Trei păsări de pradă, stilizate, zburau crunt și sălbatic sub ochiul lui drept. Impresionanții lui ochi negri erau închiși, dar sprâncenele îi erau groase și ușor încruntate, de parcă bărbatul ar fi condamnat-o chiar inconștient fiind. Barba lui era netunsă și avea peste cinci centimetri, dar Beatrice eliberă de sub ea gura lui nepotrivit de elegantă. Buzele îi erau ferme, iar cea de sus era plină și senzual arcuită.

- Draga mea, te rog să te dai de lângă... creatura aia, spuse unchiul Reggie. Îi puse mâna pe umăr și o îndemnă să se ridice. Lacheii nu-l pot scoate afară din casă, dacă nu te miști de acolo.

- Nu pot să îl dea afară, spuse Beatrice care continua să se uite țintă la fața aceea.

- Draga mea...

Ea ridică privirea. Unchiul Reggie era un drăguț, chiar și cu fața roșie de nerăbdare. Toate astea puteau foarte bine să îl și omoare. Iar pentru ea... ce însemnau pentru ea?

- E viconte Hope.

Unchiul Reggie clipi nedumerit.

- Poftim?

- Viconte Hope.

Și amândoi se întoarseră să privească portretul care se afla în apropierea ușii. Era tabloul unui bărbat tânăr și chipeș, fostul moștenitor al titlului de conte. Bărbatul a cărui moarte îi permisesse unchiului Reggie să devină conte de Blanchard.

Ochii negri cu pleoape grele de oboseală se holbau la ei din portret.

Beatrice își coborî privirea spre bărbatul viu. Ochii lui erau închiși, dar și-i amintea bine. Negri, furioși și strălucitori, erau identici cu cei din portret.

Inima lui Beatrice îngheță de uimire.

Reynaud St. Aubyn, viconte de Hope, adevăratul conte de Blanchard, era în viață.

Richard Maddock, lordul Hasselthorpe, privea cum lacheii contelui de Blanchard îl ridicau pe nebunul inconștient din locul în care se prăbușise. Toată lumea se întreba cum de reușise să treacă de majordom și de lacheii din foaier. Contele trebuia să aibă mai multă grijă de musafirii lui - pentru numele lui Dumnezeu, încăperea era înțesată cu elita conservatorilor.

- Nebun blestemat, mormăi din spatele lui ducele de Lister, punând în cuvinte gândurile lui Hasselthorpe. Blanchard trebuia să angajeze mai mulți paznici dacă locuința nu era sigură.

Hasselthorpe gemu și sorbi din groaznicul vin diluat cu apă. Lacheii ajunseră deja aproape de ușă și era evident că greutatea

sălbaticului nebun le făcea probleme. Contele și nepoata lui îi urmau îndeaproape pe lachei, șușotind între ei. Blanchard îi aruncă o privire, iar Hasselthorpe ridică dezaprobator dintr-o sprânceană. Contele se uită repede în altă parte. Poate că Blanchard era superior în rang, însă influența politică a lui Hasselthorpe era mai mare – o stare de fapt de care Hasselthorpe nu se sfia să profite. Blanchard și ducele de Lister erau cei mai buni aliați ai lui din parlament. Hasselthorpe pusese ochii pe fotoliul de prim-ministru și, cu sprijinul lui Lister și al lui Blanchard, spera să îl obțină în mai puțin de un an.

Dacă totul mergea conform planurilor.

Mica procesiune părăsi încăperea, iar Hasselthorpe își întoarse privirea către oaspeți și se încruntă ușor. Oamenii care se aflaseră cel mai aproape de locul în care se prăbușise bărbatul se adunaseră în bisericuțe și șușoteau tulburați. Ceva se punea la cale. Se vedea cum se răspândesc zvonurile în mulțime. Pe măsură ce ajungeau la un grup, sprâncenele se ridicau și capetele acoperite de peruci se apropiau unele de altele.

Tânărul Nathan Graham se afla într-unul din grupurile de palavragii din apropiere. Graham fusese de curând ales în Camera Comunelor, un bărbat ambițios cu o avere care-i susținea aspirațiile și un foarte bun orator. Era un tânăr care trebuia urmărit și posibil făcut aliat pentru scopuri proprii.

Graham se îndepărtă de grupul lui și se îndreptă cu pași mari spre colțul în care se aflau Hasselthorpe și Lister.

– Se spune că e viconte Hope.

Hasselthorpe clipi nedumerit.

– Cine?

– Bărbatul acela! Graham făcu un gest spre locul unde o servitoare strângea cioburile de la vaza spartă.

Mintea lui Hasselthorpe se opri în loc de uimire.

– Imposibil, mormăi Lister. Hope e mort de șapte ani.

– De ce s-ar crede că e Hope? întrebă liniștit Hasselthorpe.

Graham ridică din umeri.

– Există o asemănare, domnule. Eram suficient de aproape ca să privesc atent chipul omului atunci când a dat buzna în salon. Ochii lui sunt... ei bine... singurul cuvânt ar fi *extraordinari*.

– Ochii, extraordinari sau nu, sunt cu greu o dovadă suficientă ca să reînviem din morți pe cineva, afirmă reverențios Lister.

Lister avea motive întemeiate să vorbească atât de autoritar. Era un bărbat solid, înalt, cu o burtă proeminentă și o prezență de netăgăduit. Lister era și unul dintre cei mai puternici bărbați din Anglia. De aceea, era firesc ca, atunci când vorbea, oamenii să îl asculte cu grijă.

– Da, Excelența Voastră. Graham făcu o plecăciune ușoară în spre duce. Dar a întrebat de tatăl său.

Nu era nevoie ca Graham să mai adauge: „Și ne aflăm în reședința din Londra a contelui de Blanchard”.

– E ridicol. Lister șovăi, apoi spuse cu voce joasă: Dacă e Hope, Blanchard tocmai și-a pierdut titlul.

Îl privi cu subînțeles pe Hasselthorpe. Dacă Blanchard își pierdea titlul, el nu avea să mai facă parte din Camera Lorzilor. Hasselthorpe pierdea un aliat foarte important.

Hasselthorpe se încruntă și se opri lângă portretul în mărime naturală agățat lângă ușă. Hope avea douăzeci și ceva de ani când fusese pictat. Era un tânăr surâzător, cu obraji rozalii fără cusur, cu ochi negri limpezi și vioi. Dacă nebunul era Hope, suferise cu siguranță niște schimbări de proporții monumentale.

Hasselthorpe se întoarse spre ceilalți doi bărbați și zâmbi încruntat.

– Un nebun nu poate să îl facă pe Blanchard să își piardă scaunul. Și în orice caz, nimeni nu a demonstrat că e Hope. Nu avem de ce să ne facem griji.

Hasselthorpe sorbi din vin, aparent calm și netulburat, în vreme ce încheie în gând fraza:

Nu aveau de ce să își facă griji... încă.

Fu nevoie de patru lachei ca să îl ridice pe viconte Hope și chiar și așa aceștia se împleticeau sub greutatea lui. Beatrice îi privi atent pe măsură ce ea și unchiul ei le-o luară pe urme, îngrijorată că se putea să îl scape. Îl convinsese pe unchiul Reggie să îl ducă pe bărbatul inconștient într-un dormitor nefolosit, chiar dacă unchiul nu era nicidecum împăcat cu ideea. Fusese cât pe ce să îl dea afară din casă. Ea abordă o poziție mai precaută,

nu doar din milă creștinească, dar și pentru că, dacă se dovedea că era vorba de însuși viconte Hope, nu le-ar fi fost de real ajutor să îl arunce în stradă.

Lacheii se clătinau cu povara lor pe coridor. Hope era mai slab decât în portret, dar la fel de înalt – peste un metru optzeci, estimă Beatrice. Din fericire, nu își revenise după ce o privise cu ochi atât de răi. Altfel, nu credea că ar fi reușit să îl urnească deloc din loc.

– Viconte Hope e mort, bolborosi unchiul Reggie în vreme ce tropăia pe lângă ea. Nici măcar el nu părea să creadă ce spunea. Mort de șapte ani!

– Te rog, unchiule, nu-ți pierde cumpătul, spuse Beatrice liniștită. Deși nu-i plăcea să i se reamintească, unchiul Reggie avusese o criză de apoplexie cu o lună înainte – o criză care o îngrozise pe Beatrice. Nu uita ce-a zis doctorul.

– Ei, asta-i bună! Sunt sănătos tun, indiferent de ce spune șarlatanul ăla, răspunse dârz unchiul Reggie. Știu că ai inima blândă, draga mea, dar asta nu poate să fie Hope. Trei bărbați au jurat că au văzut cum a murit, ucis de sălbaticii din Coloniile americane. Unul dintre ei este chiar viconte Vale, prietenul lui din copilărie!

– Ei bine, în mod evident, s-au înșelat, murmură Beatrice. Se încruntă când lacheii care găfâiau deja începură să urce scările din stejar închis la culoare din fața lor. Toate dormitoarele erau la etajul al doilea. Grijă la cap!

– Da, domnișoară, răspunse George, cel mai bătrân dintre ei.

– Dacă asta e Hope, atunci și-a pierdut mințile, pufni unchiul Reggie când ajunseră la următorul cat. Ca să nu mai spunem că aiura în franceză. Despre tatăl lui! Și știu sigur că ultimul conte a murit acum cinci ani. Am fost chiar eu la înmormântarea lui. Nu o să-mi spui că și el e în viață.

– Nu, unchiule, răspunse Beatrice. Dar nu cred că viconte știe că tatăl lui a murit.

Simți o durere ascuțită pentru omul inconștient. Unde fusese lordul Hope în toți acei ani? Cum de se alesese cu tatuajele acelea ciudate? Și de ce nu știa că tatăl lui murise? Doamne,

Dumnezeule, poate că unchiul ei avea dreptate. Poate că vicontele chiar își pierduse mințile.

Unchiul Reggie transpuse în cuvinte gândurile ei.

– Omul e nebun; asta e clar. Delirează. Te-a atacat. Nu ai vrea să te întinzi, draga mea? Trimit pe cineva după dulciurile alea cu lămâie care îți plac atât de mult, dă-l încolo de preț.

– Ești foarte amabil, unchiule, dar nu s-a apropiat atât de mult încât să mă atingă, murmură Beatrice.

– Nu că n-ar fi încercat!

Unchiul Reggie se holbă dezaprobat la lacheii care îl cărau pe viconte în dormitorul stacojiu. Nu era decât al doilea cel mai frumos dormitor pentru oaspeți și, pentru o clipă, Beatrice avu îndoieli. Dacă bărbatul era vicontele Hope, atunci, cu siguranță, merita cel mai frumos dormitor pentru oaspeți, nu? Sau era clar că dacă era lordul Hope, atunci chiar trebuia să fie dus în dormitorul contelui în care, desigur, dormea unchiul Reggie? Beatrice clătină din cap. Totul era mult prea complicat ca să fie exprimat în cuvinte și, în orice caz, dormitorul stacojiu era numai bun.

– Omul ar trebui să stea într-o casă de nebuni, zise unchiul Reggie. Ar putea să ne omoare pe toți în somn atunci când se trezește. Dacă se trezește.

– Mă îndoiesc că ar face așa ceva, spuse Beatrice hotărâtă și ignoră nu doar tonul plin de speranță din ultimele cuvinte ale unchiului, cât și propria neliniște. Sigur suferă de friguri. Ardea când i-am pus mâna pe față.

– Bănuiesc că trebuie să trimit după un doctor. Unchiul Reggie se încruntă spre lordul Hope. Și să-l plătesc tot eu.

– Ar fi o faptă creștinească, murmură Beatrice. Privi neliniștită cum lacheii îl așezau pe Hope în pat. Nu făcuse nici o mișcare și nu scosese nici un sunet de când leșinase. Oare era pe moarte?

Unchiul Reggie mormăi:

– Și trebuie să le explic cumva toate astea și oaspeților mei. Care, fără îndoială, bârfesc chiar în acest moment. O să fim subiect de bârfă în tot orașul, ascultă ce-ți spun.

– Da, unchiule, spuse împăciuitor Beatrice. Pot să rămân aici de veghe dacă vrei să te îngrijești de oaspeți.

– Nu sta prea mult și nu te apropia prea tare de beleaua asta. Cine știe ce poate să facă dacă se trezește. Unchiul Reggie se uită urât la omul inconștient, apoi se năpusti afară din cameră.

– Nu, n-o s-o fac. Beatrice se întoarse spre lacheii care rămăseră în așteptare. George, asigură-te ca medicul să fie chemat în cazul în care contele se ia cu altele și uită să o facă. „Sau dacă se gândește mai mult la bani“, adăugă ea în gând.

– Da, domnișoară. George porni spre ușă.

– A, și trimite-o la mine pe doamna Callahan, George.

Beatrice se încruntă la omul palid și bărbos din pat. Se foia întruna, de parcă era pe punctul de a se trezi.

– Doamna Callahan pare să știe întotdeauna ce să facă, adăugă ea.

– Da, domnișoară. George ieși în grabă din cameră.

Beatrice îi privi pe cei trei lachei care rămăseseră cu ea în încăpere.

– Unul dintre voi trebuie să meargă să îi spună bucătăresei să pregătească niște apă caldă, coniac și...

Dar în clipa aceea, Hope deschise ochii. Mișcarea îi fu atât de bruscă, privirea atât de intensă, încât Beatrice țipă ca o nătăfleată și sări înapoi. Își îndreptă spatele, puțin rușinată de reacția ei, și se avântă spre lordul Hope când acesta dădu să se ridice.

– Nu, nu, domnule! Trebuie să rămâneți culcat. Sunteți bolnav. Îi atinse umărul și îl împinse ușor, dar ferm la loc.

Și într-o clipită fu cuprinsă de un iureș. Lordul Hope o apucă violent, o aruncă pe pat și se năpusti asupra ei. Poate că era slab, însă Beatrice simțea de parcă ar fi aterizat pe ea un sac de cărămizi. Respiră întretăiat și se uită spre ochii care o priveau cu răutate de aproape. El era atât de aproape că putea să îi numere fiecare geană, neagră ca smoala.

Atât de aproape că simțea într-o parte apăsarea dureroasă a cuțitului lui odios.

Încercă să îl împingă cu o mână – Beatrice nu mai avea aer! –, dar el i-o prinse și o strânse cu putere, mârâind ceva spre ea.

– *J'insiste sur le fait...*

El se opri brusc atunci când Henry, unul dintre lachei, îl izbi în ceafă cu un încălzitor de pat. Lordul Hope se prăbuși iute

și se lovi cu capul de unul din sânii lui Beatrice. Pentru o clipă, ea avu impresia că urma să se sufocă de-a binelea. Apoi Henry îl trase de pe ea. Respiră înfiorată și se ridică tremurând pe picioare, apoi se întoarse să-l privească pe pacientul inconștient din pat. Capul îi atârna într-o parte, ochii lui negri și pătrunzători erau acoperiți de voalul pleoapelor. Oare i-ar fi făcut rău? Îi păruse atât de diabolic – *dement* chiar. Ce Dumnezeu se întâmplase cu el? Beatrice își frecă mâna care o durea și înghiți cu greu în sec pe măsură ce își reveni în fire.

George se întoarse și păru șocat când Henry îi povesti cele întâmplate.

– Chiar și așa, nu trebuia să îl lovești atât de tare, îl certă Beatrice pe Henry.

– Vă făcea rău, domnișoară, răspunse Henry cu încăpățănare. Beatrice își mângâie părul cu o mână tremurătoare ca să se asigure că îi era în ordine.

– Da, ei bine, nu s-a ajuns chiar acolo, dar recunosc că, pentru o clipă, mi-a fost frică. Îți mulțumesc, Henry. Îmi pare rău; nu mi-am revenit complet. Își mușcă buza și privi din nou spre lordul Hope. Cred că ar fi bine să punem pe cineva de pază la camera vicontelui. Ai grijă, să fie aici noapte și zi!

– Da, domnișoară, răspunse George hotărât.

– Pentru binele lui și al nostru, murmură Beatrice. Sunt convinsă că va fi bine de îndată ce își revine din boală. Lacheii schimbă între ei priviri nesigure.

Apoi, Beatrice continuă pe un ton mai ferm ca să își ascundă propria îngrijorare:

– Aș rămâne recunoscătoare dacă incidentul nu ajunge la urechile lordului Blanchard.

– Da, doamnă, răspunse George pentru toți lacheii, chiar dacă încă mai părea șovăitor.

Doamna Callahan sosi chiar în acel moment și dădu buzna în încăpere.

– Deci, care-i treaba, domnișoară? Hurley a spus că e un domn care a leșinat.

– Domnul Hurley are dreptate. Beatrice arată cu degetul spre bărbatul din pat. Îl recunoașteți?

– Pe el? Doamna Callahan strâmbă din nas. Nu pot să spun că da, domnișoară. E un domn foarte păros, nu?

– Zice că este vicontele Hope, declară satisfăcut Henry.

– Cine? Doamna Callahan îi privi lung.

– Flăcăul din portret, clarifică Henry. Îmi cer scuze, doamnă.

– Nu-ți face griji, Henry, răspunse Beatrice. L-ați cunoscut pe lordul Hope înainte ca bătrânul conte să moară?

– Nu, îmi pare rău, domnișoară, spuse doamna Callahan. Dacă vă amintiți, eu am ajuns aici după ce unchiul dumneavoastră a devenit conte.

– A, da, așa e, spuse Beatrice dezamăgită.

– Și, practic, tot personalul, continuă doamna Callahan, iar cei care au rămas... Ei bine, s-au dus deja. Până la urmă, sunt cinci ani de când a murit fostul conte.

– Da, știu, dar tot speram. Cum puteau să își dea seama cine era bărbatul acela dacă pe Hope nu îl recunoștea cineva care îl cunoscuse înainte? Beatrice clătină din cap. Ei bine, oricum nu contează acum. Oricine ar fi, e de datoria noastră să avem grijă de el.

Beatrice le spuse oamenilor ei ce să facă. Cât discutase cu doctorul – până la urmă, unchiul Reggie nu uitase să trimită după el – și supraveghease cum bucătăreasa făcuse terciul, iar apoi stabilise regimul alimentar, întâlnirea politică se încheiase. Beatrice îl lăsă pe vicontele Hope – dacă într-adevăr era el – în îngrijirea lui Henry și se îndreptă spre salonul albastru.

Era deja gol. Doar pata umedă de pe covor mai amintea de evenimentele dramatice întâmplăte cu câteva ore în urmă. Beatrice se holbă o clipă la pată, înainte de a se întoarce și de a da inevitabil cu ochii de portretul vicontelui Hope.

Părea atât de tânăr, atât de lipsit de griji! Beatrice se apropie, atrasă ca de obicei de o forță careia nu îi putea rezista. Avea nouăsprezece ani atunci când îl văzuse pentru prima dată. Ajunsese cu unchiul ei, noul conte de Blanchard, la conacul Blanchard noaptea târziu. I se arătase dormitorul ei, dar emoțiile de a se afla într-o casă nouă, călătoria lungă și Londra însăși îi alungaseră somnul. Rămăsese trează vreo jumătate de oră sau mai bine, apoi trăsese pe ea un halat și coborâse scările.

Își aminti cum se strecurase în bibliotecă, examinase biroul, se furișase pe coridoare și, într-un fel inevitabil – păruse profetic – ajunsese chiar acolo. În locul unde se afla acum, la doar un pas de portretul vicontelui Hope. Atunci, ca și acum, privirea ei fusese atrasă de ochii lui surâzători. Ușor ridăți, poznași, veseli. Gura lui mare, cu linia senzuală și delicată a buzei de sus. Părul îi era negru ca smoala și dat pe spate, dezvăluind o frunte lată. Se rezema relaxat de un copac, cu o armă de vânătoare ținută nepăsător în îndoitura brațului și doi prepelicari gâfâiau lingușitor spre el.

Și cine ar fi putut să-i condamne? Probabil și ea avusese aceeași expresie când îl zărise prima oară. Poate că o mai avea încă. Petrecuse nenumărate nopți holbându-se la el astfel, visând la un bărbat care i-ar fi citit sufletul și ar fi iubit-o așa cum era. În noaptea în care împlinise douăzeci de ani, se strecurase până acolo, entuziasmată, de parcă fusese pe punctul să facă un lucru extraordinar. După ce fusese sărutată pentru prima dată, venise acolo ca să cugete la senzațiile ei. Era curios cum nu își mai amintea chipul băiatului care își lipise buzele cu atâta stângăcie de ale ei. Iar când Jeremy se întorsese acasă, distrus de război, Beatrice tot aici venise.

Mai aruncă o ultimă privire la ochii negri ca abanosul și apoi se întoarse. Timp de cinci ani visase cu ochii deschiși la un bărbat pictat, obiect al reveriilor și fanteziilor. Iar acum bărbatul în carne și oase stătea întins la doar două etaje mai sus.

Întrebarea era dacă sub părul și barba lui, sub murdărie și nebunie, el rămăsese același bărbat care pozase, cu atâția ani înainte, pentru portretul acela.

Capitolul 2

Regele spiridușilor invidiase multă vreme sabia magică a lui Longsword pentru că spiridușii nu erau niciodată mulțumiți cu ce aveau. Când asfințitul începu să se lase, regele spiridușilor, înfășurat într-o mantie din catifea bogată, își făcu apariția în fața lui Longsword.

Făcu o plecăciune și spuse:

– Dragă domnule, am treizeci de monede de aur în punga mea pe care vi-i voi da în schimbul sabiei.

– Nu doresc să vă jignesc, domnule, dar nu mă voi despărți de sabia mea, răspunse Longsword.

Iar regele spiridușilor miji ochii...

din Longsword

Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, triști și fără viață. Ajunsese prea târziu.

Reynaud S. Aubyn, viconte Hope, se trezi cu inima bătând nebunește, dar nu făcu nici o mișcare, nici un semn că s-ar fi trezit. Rămase neclintit, respirând fără zgomot în timp ce cerceta din priviri locul unde se afla.

Măinile îi erau pe lângă corp, deci renunțaseră la funia cu care îi pironeau mâinile în pământ. O greșeală din partea lor. Urma să aștepte liniștit până adormeau, apoi își va lua cuțitul, pătura zdrențuită și carnea uscată pe care o strânsese cu grijă și o îngropase într-o parte a colibei. De data asta, avea să fie departe când se vor trezi...

De data asta...

Dar ceva nu era în regulă.

Inspiră adânc și simți miros de... *pâine*? Deschise ochii și lumea lui se legănă amețitor, prinsă între trecut și prezent. Pentru o clipă, crezu că avea să vomite, apoi totul se liniști.

Recunoscu încăperea.

Reynaud clipi amuzat. Camera stacojie. Din casa tatălui său. Acolo unde era fereastra batantă și înaltă, acoperită cu catifea de un stacojiu decolorat care lăsa să pătrundă lumina puternică a soarelui. Pereții erau placați cu lambriuri din lemn închis la culoare și o singură pictură cu trandafiri roz trecuți decora perețele de lângă fereastră. Dedesubt se afla fotoliul mult prea decorat, în stil Tudor, pe care mama lui îl detestase, dar pe care tatăl lui îi interzisese să îl arunce pentru că se spunea că însuși bătrânul Henric al VIII-lea stătuse pe el. Mama îl exilase acolo în anul de dinaintea morții ei, iar pe tatăl lui nu îl lăsase inima să îl mai mute după aceea. Haina albastră a lui Reynaud era așezată pe el,

împăturită cu grijă. Iar lângă pat, pe o măsuță, erau două chifle și un pahar cu apă.

Pentru o clipă, privi prelung mâncarea și așteptă să dispară. Visase de prea multe ori pâine, vin și carne, vise care dispăruseră când se trezise. Cum chiflele rămaseră în fața ochilor lui, se întinse spre ele, și căută cu degete scheletice farfuria. Înghăță una din chifle și o rupse în bucăți pe care și le îndesă în gură. Mestecă și privi în jur.

Stătea într-un pat vechi, făcut pentru vreun strămoș mic de înălțime. Picioarele îi atârnavă în afară, încurcate în așternuturi stacojii, dar era totuși un pat. Atinse cuvertura brodată de pe pieptul lui și aproape se așteptă să dispară în neant. Nu mai dormise într-un pat de mai bine de șapte ani, și senzația îi devenise străină. Era obișnuit cu blănuri și o podea de pământ. Iarbă uscată, dacă avea noroc. Cuvertura de mătase era moale sub degetele lui, materialul fin se agăța de pielea lui aspră și bătătorită. Trebuia să dea crezare dovezilor.

Era acasă.

Fu cuprins de o senzație de biruință. Lunile de călătorie stăruitoare, în mare parte făcută pe jos, fără prieteni, bani sau influență. Ultimele săptămâni cu friguri și vărsături jalnice, teama că avea să fie învins când se afla atât de aproape de țelul său. Totul se terminase. În sfârșit. Ajunsese acasă.

Strâmbându-se, Reynaud se întinse după paharul cu apă. Îl dură fiecare mușchi. Mâna îi tremura atât de tare că împrăștie niște apă pe cămașa lui, dar bău totuși atât cât să înghită chifla. Apucă de o parte cuvertura și o trase peste el asemenea unui bătrân, observând că era îmbrăcat în pantalonii și cămașa lui. Totuși, cineva îi scosese mocasinii. Îi căută, panicat – erau singurele lui încălțări – și îi observă sub fotoliul în stil Tudor pe care se afla și haina lui.

Cu mare grijă, se mișcă prin pat și se ridică, gâfâind. La naiba! Unde îi era pumnalul? Era mult prea slăbit ca să se apere fără el. Găsi și folosi oala de noapte, apoi se îndreptă spre fotoliu. Pumnalul se afla sub haina albastră. Îl luă în mâna dreaptă, iar mânerul din corn uzat și familiar îl liniști de îndată. Cu picioarele goale, reveni spre măsuța de lângă pat și băgă în buzunar chifla rămasă; apoi se duse spre ușă, mișcându-se fără zgomot chiar dacă efortul

făcut îi îmbrobonă fruntea de sudoare. Șapte de ani de captivitate îl învățaseră să nu ia nimic de-a gata.

Așa că nu fu deloc surprins să găsească un lacheu morocănos postat pe hol, la ușa camerei lui. Însă fu oarecum speriat când omul dădu să îi blocheze trecerea.

Reynaud ridică o sprânceană și îi aruncă lacheului o privire care în ultimii șapte ani îi făcuse pe alții să înhațe arma. Totuși, băiatul acela nu fusese niciodată nevoit să lupte pentru mâncare sau viață. Nu recunoștea pericolul nici măcar atunci când îl privea în față.

— Nu ar trebui să ieșiți, domnule, spuse lacheul.

— *Sors de mon chemin*, i-o întoarse Reynaud.

Lacheul făcu ochii mari la el, iar lui Reynaud îi luă o clipă ca să își dea seama că vorbise în franceză, limbă pe care o folosisese cu precădere în ultimii șapte ani.

— E ridicol, spuse el răgușit, cuvintele în engleză răsunând ciudat pe limba lui. Sunt lordul Hope. Lasă-mă să trec.

— Domnișoara Corning a spus că trebuie să rămâneți aici, răspunse lacheul și privi pumnalul lui Reynaud. Băiatul înghiți în sec. Mi-a dat dispoziții clare.

Reynaud strânse pumnalul și se repezi spre lacheu, cu intenția de a-l da la o parte din drum.

— Cine dracu' este domnișoara Corning?

— Eu, spuse o voce de femeie, din spatele lacheului. Reynaud se opri.

Vocea era joasă și dulce și teribil de cultă. Nu mai auzise o engleză vorbită atât de frumos de foarte, foarte multă vreme. Iar vocea... Ar fi putut să miște munții din loc și să ucidă pentru o asemenea voce. Ar fi putut să uite pentru ce luptase atâta vreme. Vocea aceea era mai mult decât atrăgătoare.

Era însăși viață.

O fată subțirică răsări lângă lacheu.

— Sau „eu sunt”? Niciodată nu știu, dumneavoastră știți?

Reynaud se încruntă. Nu era chiar așa cum se așteptase să fie. Era de înălțime medie, cu păr auriu, o piele frumoasă și o expresie plăcută. Ochii îi erau mari și cenușii. Arăta ca o englezoaică, ceea ce o făcea să pară exotică. Nu, nu era bine. El se clătină pe picioare

și încercă să își limpezească mintea. Încă nu se obișnuise să vadă o femeie blondă. O englezoaică.

– Cine sunteți? întrebă el.

Sprâncenele castanii se încruntară.

– Credeam că v-am explicat. Vă cer iertare. Eu sunt Beatrice Corning. Ce mai faceți?

Și făcu o reverență, de parcă s-ar fi aflat în cea mai somptuoasă sală de bal.

Să fie al naibii dacă avea să facă o plecăciune; rămase nelăsat în picioare. Porni înainte și încercă să o ocolească pe femeiușcă.

– Sunt Hope. Unde este...?

Dar ea îi atinse brațul și atingerea îl încremeni. Îi trecu prin minte o viziune sălbatică în care silueta ei cu rotunjimi era întinsă sub el, în vreme ce își apăsa mădularul în moliciunea feminității ei. Știa că nu avea cum să fie o amintire adevărată. Încă delira? Trupul lui părea să îl cunoască pe al ei.

– Ați fost bolnav, spuse ea, vorbind încet și ferm ca și cum s-ar fi adresat unui copil sau prostului satului.

– Eu... începu el, dar femeia îl înghesuia și îl mâna neînduplecată înapoi, ori nu putea să înainteze decât dacă o împingea într-o parte și ar fi putut să o rănească.

Se cutremură la gândul acela.

Așa că, încet, cu delicatețe, ea îl îndrumă înapoi spre camera stacojie până ce ajunse să o privească năucit din pat.

Cine era femeia asta?

– Cine sunteți? repetă el.

Ea se încruntă.

– Nu vă amintiți? V-am spus deja. Sunt Beatrice...

– Corning, continuă el nerăbdător. Da, asta am înțeles. Ce nu înțeleg este ce faceți în casa tatălui meu.

O expresie de neliniște se citi pe chipul ei, dar fu atât de rapidă, încât Reynaud aproape crezu că și-o imaginase. Dar nu și-o imaginase. Îi ascundea ceva, și simțurile lui intrară în alertă. Privi stânjenit prin cameră. Dacă un inamic l-ar fi atacat, era încolțit acolo. Ar fi trebuit să își facă drum spre ușă și acolo nu era prea mult loc de manevră.

– Locuiesc aici cu unchiul meu, spuse ea împăciuitor, de parcă i-ar fi citit gândurile. Îmi puteţi spune unde aţi fost? Ce vi s-a întâmplat?

– Nu. *Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă.* Reynaud clătină violent din cap şi alungă stafia din minte. Nu!

– E în regulă. Ochii ei cenuşii se măriră de teamă. Nu trebuie să îmi spuneţi. Acum, dacă v-aţi întinde din nou...

– Cine e unchiul dumneavoastră? Simţi un fel de pericol iminent zbârlindu-i părul de la ceafă.

Ea închise ochii, apoi îl privi cu sinceritate.

– Unchiul meu este Reginald St. Aubyn, conte de Blanchard.

Îşi apucă şi mai strâns pumnulul.

– Ce?

– Îmi pare atât de rău, spuse ea. Trebuie să vă întindeţi.

O prinse de braţ.

– Ce-aţi spus?

Ea îşi trecu limba roz peste buze şi, în mod caraghios, Reynaud îşi dădu seama că mirosea a flori.

– Tatăl dumneavoastră a murit acum cinci ani, spuse ea. Toţi v-au crezut mort, aşa că unchiul meu a reclamat titlul.

Atunci, nu era acasă, se gândi el cu amărăciune. Nu era deloc acasă.

– Ei, cred că a fost ciudat, spuse Lottie cu sinceritatea ei tipică în după-amiaza următoare.

– A fost pur şi simplu îngrozitor, oftă Beatrice. Bineînţeles că habar nu avea că tatăl lui a murit şi mai şi ţinea mâna pe pumnulul acela imens. Am fost destul de neliniştită, aproape m-am aşteptat să reacţioneze violent, în schimb, a devenit foarte, foarte tăcut, ceea ce a fost şi mai teribil.

Beatrice se încruntă şi îşi aminti de valul de compasiune care o năpădise când lordul Hope tăcuse. Nu trebuia să simtă compasiune pentru un bărbat care putea să îl lase pe unchiul Reggie fără titlu şi fără casă, dar o simţea. Nu putea decât să jelească pierderea lui.

Luă o înghițitură de ceai. Lottie avea mereu un ceai foarte bun – plăcut și puternic, motiv pentru care Beatrice își făcuse un obicei să viziteze reședința familiei Graham, în fiecare marți după-amiază. Salonul personal al lui Lottie era atât de elegant, decorat cu un roz aprins și un fel de verde-gri care putea să fie considerat plictisitor, dar care mergea de minune cu rozul. Lottie era foarte pricepută la culori și părea atât de elegantă că uneori Beatrice se întreba dacă nu cumva prietena ei îl cumpăraseră pe Pan, micul pomeranian alb, doar pentru că și el părea atât de elegant.

Beatrice își fixă privirea pe cățelușul care stătea tolănit ca un covor din blană în miniatură, așteptând atent niște fărâme de biscuiți.

– Tocmai de domnii tăcuți trebuie să te ferești, spuse Lottie în vreme ce își adăugă tacticos în ceai o bucățică de zahăr.

Lui Beatrice îi trebui o clipă ca să își amintească firul conversației lor. Apoi spuse:

– Ei bine, nu a fost foarte tăcut când a apărut prima dată.

– Nu, într-adevăr, spuse Lottie mulțumită, am crezut că o să te strângă de gât.

– Pari destul de încântată de perspectivă, zise sever Beatrice.

– Aș fi invitată la cine pentru mai bine de un an ca să povestesc despre asta, trebuie să recunoști, răspunse Lottie fără vreo urmă de rușine. Sorbi din ceai, strâmbă din nas și mai adăugă un cubuleț de zahăr. Nu, nu au trecut decât trei zile și nu am auzit decât povestea despre contele pierdut care a dat buzna la mica ta reuniune.

– Unchiul Reggie a spus că vom fi pe buzele tuturor celor din oraș, rosti cu tristețe Beatrice.

– Și de data asta chiar are dreptate. Lottie își mai gustă o dată ceaiul și pesemne i se păru bun pentru că zâmbi și puse ceașca deoparte. Acum spune-mi: este sau nu lordul Hope?

– Cred că este, spuse încet Beatrice și alese un biscuit de pe tava aflată pe măsuta dintre ele. Pan ridică boticul și îi urmări mâna când puse biscuitul pe farfurie. Dar până acum, nu l-a văzut nimeni dintre cei care l-au cunoscut înainte de război.

Lottie o privi pe Beatrice și alese și ea un biscuit.

– Cum adică nimeni? Are o soră, nu?

– În Colonii. Beatrice mușcă din biscuitul ei și continuă: Mai are și o mătușă, dar e pe undeva în afara țării. Majordomul ei a fost destul de vag. Și unchiul Reggie spune că l-a întâlnit pe Hope, dar vicontele era un băiat de zece ani sau așa ceva la vremea aceea, deci nu ne este de folos.

– Păi, atunci, prietenii lui? întrebă Lottie.

– E încă prea bolnav ca să iasă. Beatrice își mușcă buza. Își folosește toată puterea de convingere în dimineața aceea ca să îl țină pe lordul Hope în camera stacojie. I-am trimis de veste bărbatului care a spus că l-a văzut murind – vicontele Vale.

– Și?

Beatrice ridică din umeri.

– E la proprietatea lui de la țară. O să treacă poate câteva zile până să vină aici.

– Bine! Atunci vei fi nevoită să o faci pur și simplu pe infirmiera pentru un bărbat al naibii de chipeș – chiar dacă are mult prea mult păr acum – care ori este un conte de mult dispărut, ori o canalie meschină care ar putea să îți pună în pericol virtutea. Trebuie să recunosc că sunt teribil de geloasă.

Beatrice privi spre Pan care descoperise cubul de zahăr căzut lângă scaunul ei. Cuvintele lui Lottie o făcură să se gândească la trupul vicontelui pe al ei și la cât de greu îl simțise. La cum se temuse, pentru o clipă, pentru viața ei.

– Beatrice?

O, Doamne. Lottie stătea dreaptă, cu nările fremătând.

Beatrice îi aruncă o privire indiferentă.

– Da?

– Nu îmi spune mie da, Beatrice Rosemary Corning. Vorbești de parcă untul nu s-ar topi în gura ta! Ce s-a întâmplat?

Beatrice se strâmbă.

– Ei bine, în prima după-amiază a cam delirat...

– Așa...?

– Și când l-am dus în dormitor...

– S-a întâmplat ceva în dormitor?

– Nu a fost vina lui...

– O, Doamne, Dumnezeu!

– Dar cumva m-a tras în pat și a căzut și el. Beatrice aruncă privire spre chipul entuziasmat al lui Lottie și închise ochii foarte strâns, apoi completă: Peste mine.

Urmă o clipă de tăcere.

Beatrice trase cu ochiul.

Lottie chicoti și rămase – în mod miraculos – fără cuvinte.

– Serios, nu s-a întâmplat absolut nimic, spuse Beatrice cumva neputincioasă.

– Nimic! Lottie își regăsi puterea de a vorbi și aproape țipă: Ai fost compromisă.

– Nu, nu am fost. Lacheii erau acolo.

– Lacheii nu contează, spuse Lottie și se ridică să suna clopoțelul.

– Bineînțeles că lacheii contează, răspunse Beatrice. Erau trei. Ce faci?

– Sun să mai aducă niște ceai. Lottie privi critic spre tava goală. Cred că vom avea nevoie de încă un ceainic și încă un platou cu biscuiți.

Beatrice privi spre mâinile ei.

– Ideea e că...

– Așa...?

Beatrice trase adânc aer în piept și se uită la prietena ei care devenise deodată serioasă.

– A fost destul de înfricoșător, Lottie.

Lottie se așeză și strânse din buzele ei frumoase.

– Ți-a făcut vreun rău?

– Nu. Însă – Beatrice clătină din cap – pentru o clipă nu am putut să respir. Dar asta nu a fost mare lucru. Ci privirea din ochii lui. De parcă nu l-ar fi deranjat să mă ucidă. Beatrice strâmbă din nas. Probabil crezi că sunt nebună.

– Sigur că nu, dragă. Lottie își mușcă buza. Ești sigură că e în ordine să îl ții în casa unchiului tău?

– Nu știu, recunosc Beatrice. Dar ce altceva să facem? Dacă îl aruncăm în stradă și chiar este contele, vom fi aspru judecați. Ar putea să îl acuze pe unchiul meu. Am luat măsuri de precauție și am adus paznici la ușa lui.

– Pare înțelept. Lottie mai părea încă tulburată. V-ați gândit ce faceți dacă este contele?

Servitoarea își făcu apariția chiar în acel moment și o distrase pe Lottie, scutind-o pe Beatrice de un răspuns. Adevărul era că i se strângea inima de panică atunci când se gândea la ce le putea aduce viitorul. Dacă bărbatul din camera stacojie era vicontele Hope și dacă reușea să își recupereze titlul, atât ea, cât unchiul ei aveau să fie dați afară din casa lor. Ar fi pierdut proprietățile și banii cu care se obișnuiseră în ultimii cinci ani, și situația l-ar fi afectat teribil pe unchiul Reggie. Ce efecte putea să aibă o astfel de situație asupra unchiului? Putea el să spună că criza de apoplexie era o nimica toată, dar Beatrice îi văzuse chipul palid și transpirat și cum se chinuia să respire. Doar amintirea o făcu să își apese mâna pe inimă. Doamne, Dumnezeule, nu putea să îl piardă și pe unchiul Reggie!

Și chiar nu voia să vorbească despre așa ceva în clipa aceea.

Așa că atunci când Lottie se aruncă pe minunata ei sofa cu dungi albe și roz și o privi cu răbdare, Beatrice zâmbi și spuse:

– Credeam că astăzi vorbim despre domnul Graham și de legea pentru veterani. Am auzit că domnul Wheaton vrea să mai organizăm o întâlnire secretă înainte...

– O, la naiba cu Nate și cu legea pentru veterani. Lottie trase de sub ea o pernă din mătase aurie pe care și-o puse în poală și o luă în brațe. Sunt sătulă până peste cap de politică și de soți.

Chiar în clipa aceea, servitoarea se întoarse în încăpere cu o tavă încărcată. Beatrice își privi prietena. Lottie vorbea mereu cu atâta ușurință, dar Beatrice începea să se teamă că ceva nu era în regulă între ea și domnul Graham. Aveau o căsnicie la modă, evident. Nathan Graham era urmașul unei familii de proaspăt îmbogățiți cu o avere considerabilă, iar Lottie era descendenta unui nume străvechi, dar sărăcit. Căsătoria lor fusese în primul rând una utilă, dar Beatrice credea că fusese și o uniune bazată pe dragoste – cel puțin din partea lui Lottie. Se înșelase oare?

Servitoarea plecă din nou, și Beatrice spuse:

– Lottie...

Prietena ei turna ceaiul, privirea fiindu-i fixată cu hotărâre pe ceainicul din mâna sa.

– Ai auzit că Lady Hasselthorpe i-a întors spatele doamnei Hunt ieri, la serata muzicală de la Fothering? Am auzit speculații nebănești despre cum domnul Hasselthorpe nu o acceptă pe doamna Hunt, dar nu poți să nu te întrebi dacă Lady Hasselthorpe nu a făcut-o din întâmplare. E așa o nătăfleată.

Lottie îi întinse o ceașcă plină cu ceai, și poate că i se părut dar Beatrice avu impresia că zărește o rugămintă în ochii prietenei ei. Și ce putea Beatrice să facă? Era o tânără care trecuse de douăzeci și patru de ani fără să primească vreo cerere în căsătorie. Ce știa ea despre astfel de lucruri?

Beatrice oftă ușor și luă ceașca

– Și doamna Hunt ce a făcut?

Problema cu căsătoria, se gândi Lottie Graham, era că existau o diferență între ceea ce visai că putea să însemne a fi căsătorit și realitate.

Lottie se lăsă pe spate pe sofaua ei – de la Wallace and Sons – cumpărată în urmă cu un an pe o sumă absolut scandalosă – și privi lung ceștile de ceai care se răceau. O condusesse pe Beatrice la ușă după ce pălăvrăgise cu cea mai dragă prietenă a ei cam jumătate de oră bună. Probabil sărmana Beatrice aproape regreta că venise la întâlnirea lor săptămânală.

Lottie oftă și pescui ultimul biscuit de pe farfurie, apoi îl făcându-l râmniță între degete. Dragul de Pan cu mutrița lui roșcovană venise spre ea și i se așeză lângă fuste.

– Nu-ți face bine atâta dulce, murmură Lottie, dar îi dădu oricum o bucătică din biscuit.

El o prinse delicat între dinții lui mici și ascuțiți și se ascunsese cu premiul lui sub fotoliul franțuzesc aurit.

Lottie se prăbuși pe sofa și își puse obosită brațul pe spetean. Poate că se aștepta la prea multe. Poate că nu erau decât fantezii de fetiță la care ar fi trebuit să renunțe în urmă cu multă vreme. Poate că toate cuplurile, chiar și cele mai minunate, precum cea al mamei și tatălui ei, ajungeau să se complacă într-o indiferență plictisitoare la culme, iar ea nu era decât o nătăfleată ca Lady Hasselthorpe.

Annie, șefa servitoarelor de la parter, veni să strângă tava de ceai. Se uită în treacăt la Lottie și spuse șovăitor:

– Mai doriți ceva, doamnă?

O, Doamne, până și servitorii observaseră.

Lottie își îndreptă un pic spatele și încercă să pară senină.

– Nu, asta e tot.

– Bine, doamnă. Annie făcu o plecăciune. Bucătăreasa voia să știe dacă să pregătească masa de seară pentru una sau două persoane.

– Doar una, mormăi Lottie și își întoarse fața.

Annie ieși în liniște din încăpere.

Rămase acolo pentru o vreme, cu picioarele atârinate pe sofa, gândind frenetic până ce ușa se deschise din nou un pic mai târziu.

Nate intră și se opri.

– O, iartă-mă! Nu voiam să te deranjez. Nu știam că este cineva aici.

La vocea lui Nate, Pan ieși de sub fotoliu și se gudură ca să fie mângâiat. Pan îl adorase pe Nate de la început.

Lottie strâmbă din nas spre cățeluș și îi spuse într-o doară lui Nate:

– Nu știam că o să fii acasă la cină. Tocmai i-am spus bucătăresei că nu voi fi decât eu.

– E în regulă. Nate se îndreptă de spate și îi oferă unul din zâmbetele lui largi și dezinvolve – zâmbetul care făcuse ca inima lui Lottie să tresalte la început. Astă-seară, iau cina cu Collins și cu Rupert. Am venit acasă doar ca să văd dacă nu am lăsat aici broșura liberalilor. Rupert vrea să o vadă. A. Iat-o.

Nate se îndreptă spre o masă din colț pe care se afla un teanc dezordonat de foi și apucă vădit mulțumit broșura. Se întoarse spre ușă, întru totul absorbit de ea, și abia când să iasă din încăpere ridică privirea.

Se încruntă ușor la Lottie.

– Mă gândesc că este în regulă, nu? Vreau să zic, că iau cina cu Collins și Rupert? Când am făcut planul, am crezut că participi la vreun alt eveniment social.

Lottie ridică o sprânceană și spuse trufaș:

– O, nu-ți face griji pentru mine. Eu sunt...

Dar vorbi cu spatele lui.

– Bine, bine. Știam că o să înțelegi, zise și ieși pe ușă, cu nasul în broșura aceea nenorocită. Lottie râsuflă greoi și aruncă o pernuță spre ușă, iar Pan tresări și începu să latre.

– Însurat de doi ani și e mai degrabă tentat să ia cina cu niște de bătrâni plictisitori decât cu mine!

Pan sări pe sofa lângă ea – ceea ce nu avea voie sub nici o formă să facă – și o linse pe nas.

După aceea, Lottie izbucni în plâns.

„Douăzeci și patru de ani și nici măcar o singură cerere în căsătorie.”

Gândul se repetă în mintea lui Beatrice asemenea unei incantații neplăcute pe tot drumul spre casă. Nu se mai gândise niciodată atât de deschis la statutul ei de celibatară. Când zburase timpul? Nu era ca și cum și-ar fi petrecut zilele gândindu-se la așa ceva, așteptând să își înceapă viața când și-ar fi făcut, în cele din urmă, apariția domnul potrivit. Nu, avea o viață ocupată, o viață plină, își aminti, deși cumva defensiv. Întrucât unchiul Reggie rămăsese văduv în urmă cu zece ani, ea crescuse practic învățând să fie amfitrioană pentru el. Și chiar dacă întâlnirile politice la ceai, cinele, petrecerile de acasă și balurile anuale puteau să fie puțin cam plictisitoare, era ceva de muncă la organizarea lor.

Drept să spună, *fusesse* curtată. Chiar cu o primăvară în urmă, domnul Matthew Horn păruse interesant – înainte să se împuște în cap, sărmanul. Și altă dată *fusesse* la doi pași de o cerere în căsătorie. Domnul Freddy Finch – nici mai mult, nici mai puțin decât al doilea fiu al unui conte – era elegant și amuzant și o sărutase atât de dulce. O însoțise în cea mai mare parte a sezonului, în urmă cu câțiva ani. Îi plăcuseră ieșirile lor – îi plăcuse de Freddy –, dar își dăduse seama, în cele din urmă, că nu în mod special. Era bucuroasă să meargă cu el în plimbări călare, dar dacă el era nevoit să anuleze o întâlnire dintr-un motiv oarecare, ea ar fi fost doar un pic dezamăgită. Ar fi putut să se complacă în această situație, dar bănuia că sentimentele lui Freddy nu *fuseseră* mai profunde

decât ale ei, și nu ar fi putut să suporte o astfel de căsnicie. Când avea să se mărite – dacă avea să se mărite – voia să fie cu un bărbat care era îndrăgostit nebunește, *pătimaș* de ea.

Un bărbat care nu ar părăsi-o niciodată.

Așa că rupsese legăturile cu Freddy, nu în vreun fel dramatic, ci doar începu să îl vadă din ce în ce mai rar, îndepărtându-se astfel de el. De asemenea, nu se înșelase cu privire la sentimentele lui, fiindcă Freddy nu protestase nici măcar o dată când ea începuse să îl evite. Se însurase cu Guinevere Crestwood un an mai târziu, o doamnă destul de simplă care organiza întâlnirile la ceai ca pe niște campanii militare.

Era geloasă? Beatrice privi lung pe fereastra trăsurii și își analiză sentimentele, având grijă să fie cât mai sinceră pentru că disprețuia amăgirea de sine. Clătină din cap. Nu, putea sincer să spună că nu era geloasă pe doamna Finch, chiar dacă tân-cii ei erau adorabili. Poate că aveau să crească și să aibă, pe de o parte, caninii pronunțați ai lui Guinevere și, pe de alta, ei bine, Freddy era amuzant și fermecător și destul de arătos, dar nu o iubise pe Beatrice. Poate că Freddy se îndrăgostise nebunește de Guinevere, dar Beatrice se cam îndoia.

Și tocmai acesta era cheia problemei, nu? Nici unul dintre domnii cu care mersese cu trăsura, cu care dansase și cu care se plimbase nu fusese cu adevărat interesat de ea. Îi complimentau rochiile, îi zâmbeau când dansau cu ea, dar nu o vedeau niciodată cu adevărat pe ea – femeia din spatele primei impresii. Poate că o căsnicie lipsită de pasiune era destul pentru Guinevere Crestwood, dar nu și pentru Beatrice.

Își aminti cum odată, când se întorsese de la un bal, în urmă cu un an sau mai mult, intrase în salonul albastru și se uitase la portretul lordului Hope. Părea viu și plin de pasiune. În comparație cu el – chiar dacă era o simplă imagine pictată –, toți ceilalți domni pe care îi cunoștea dispăreau în fundal asemenea unor sta-fii străvezii. El fusese mai adevărat, chiar și atunci când ea îl cre-zuse mort, decât bărbații aceia în carne și oase care o însoțiseră cu doar câteva ore înainte.

Poate că de aceea mai era încă nemăritată la douăzeci și patru de ani: așteptase să întâlnească un bărbat la fel de pasional pe cât își imaginase ea că trebuia să fi fost lordul Hope.

Dar era el acel gen de bărbat?

Trăsura se opri în fața reședinței Blanchard, și Beatrice coborî treptele ajutată de lacheu. De obicei, la ora asta, se întâlnea cu bucătăreasa ca să vorbească despre meniurile din săptămâna respectivă. Dar în ziua aceea, se duse țintă în bucătărie și ceru să i se pregătească o tavă cu mâncare și o anunță pe bucătăreasă de schimbarea planurilor. Apoi, cu tava în mână, urcă scările spre etajul al doilea și camera stacojie.

George, lacheul care stătea la intrare, îi făcu un semn cu capul când ea se apropie.

– Pot să duc eu tava, domnișoară?

– Mulțumesc, George, dar cred că mă descurc. Privi îngrijorată spre ușă. Cum se simte?

George se scărpină în cap.

– Țăfnos, domnișoară, dacă pot să spun așa. Nu i-a convenit când a venit servitoarea să îi aprindă focul. A urlat la ea ceva îngrozitor în franțuzeasca lui – sau așa cred. Nu înțeleg limba aia.

Beatrice țuguie buzele și încuviință din cap.

– Poți să ciocănești pentru mine?

– Sigur, domnișoară. George ciocăni la ușă.

– Intră, spuse Hope.

George deschise ușa, și Beatrice aruncă o privire înăuntru. Vi-contele stătea în patul cel mare, purta o cămașă de noapte subțire și scria în carnetul pe care îl avea în poală. Pumnalul era așezat alături pe cuvertură, chiar lângă șoldul lui drept. Acum măcar părea în toate mințile, și ea răsufă ușurată. Nu mai avea obraji roșii de febră ca în urmă cu două zile, chiar dacă încă era tras la față. Părul lung îi era strâns în coadă, dar maxilarul era încă acoperit de o barbă neagră și deasă. Primii doi nasturi de la cămașa lui de noapte erau desfăcuți și câteva fire închise la culoare ieșeau la vedere, ondulându-se pe pânda albă. Pentru o clipă, privirea lui Beatrice se aținti pe priveliștea aceea.

— Ați venit să aveți grijă de mine, verișoară Beatrice? murmură, și ea își întoarce privirea spre el. Ochii negri, știutori îi întâlnește pe ai ei.

— V-am adus niște ceai și briose, spuse ea aspru. Și nu este nevoie să fiți atât de răutăcios. Le-ați speriat pe cele mai multe dintre servitoare, și George spune că ați țipat la una dintre ele chiar în această dimineață.

— Nu a bătut la ușă. O privi cum se apropie și puse tava pe măsuta de lângă pat.

— Nu e un motiv suficient ca să o speriați.

El își întoarce privirea iritat.

— Nu îmi place ca oamenii să vină în camera mea. Nu ar fi trebuit să intre fără permisiune.

Ea îl privi prelung, iar vocea i se înmuie.

— Servitorii sunt învățați să nu bată la ușă. Cred că veți fi nevoit să vă obișnuiți cu ideea. Dar până atunci, le voi spune să bată la ușa dumneavoastră.

El ridică din umeri și luă o brișă de pe tavă. Îndesă grosolan o jumătate din ea în gură.

Beatrice oftă și trase un scaun lângă pat, apoi se așază.

— Păreți hămesit.

El se opri când era pe punctul să mai înșface o brișă.

— În mod evident, nu ați mâncat niciodată biscuiți cu viermi și bere îndoită cu apă la bordul unei corăbii. Mușcă din brișă și ochii lui negri o sfredeliră sfidător.

Se uită calmă la el și ascunse tremurul de neliniște provocat de privirea lui. Ochii lui erau sălbatici, asemenea ochilor unui lup flămând.

— Nu, nu am fost niciodată la bordul unei corăbii. Ați călătorit de curând cu corabia spre casă?

El privi în altă parte și mănca în tăcere restul brișei. Pentru o clipă, Beatrice crezu că nu avea să îi răspundă la întrebare. Apoi, el spuse cu amărăciune:

— Am prins postul de ajutor de bucătar. Nu că ar fi fost prea multe de gătit.

Ea îl privi mirată. Ce nevoi îl împinseseră pe fiul unui conte să ia o slujbă atât de josnică?

– De unde ați venit?

El se strâmbă și se uită cu viclenie, pe sub genele lui negre la ea.

– Știți, nu-mi amintesc să am o verișoară Beatrice.

Evident nu avea de gând să îi răspundă. Beatrice își înăbuși un oftat de frustrare.

– Pentru că nu vă sunt verișoară. Cel puțin, nu de sânge.

Poate că întrebarea lui fusese o diversiune, dar el înclină înțesat capul.

– Explicați-mi.

Își puse deoparte caietul și își concentră toată atenția spre ea făcând-o să se rușineze. Beatrice se ridică și își făcu de lucru turnând ceai.

– Mama a fost soră cu soția unchiului Reggie, mătușa Mary. Mama a murit când m-am născut eu și aveam cinci ani când a murit și tata. Mătușa Mary și unchiul Reggie m-au luat la ei.

– O poveste tristă, spuse el ironic.

– Nu. Beatrice clătină din cap și îi întinse cana cu ceai fără lapte, dar cu mult zahăr. Nu chiar. Am fost mereu iubită, mereu îngrijită, mai întâi de tata, apoi de unchiul Reggie și de mătușa Mary. Ei nu au avut copii, așa că s-au purtat cu mine ca și cu o fiică, poate chiar mai bine. Unchiul Reggie a fost minunat cu mine. Îl privi cu seriozitate. E un om bun.

– Atunci poate că ar trebui să renunț la titlul meu și să îl las pe unchiul Reggie să îl păstreze. Vocea lui era sarcastică.

– Nu e nevoie să fiți răutăcios, răspunse ea cu demnitate.

– Nu ar trebui? El o studie de parcă nu putea să o înțeleagă.

– Nu. Nu este nevoie. Doar că asta e casa noastră acum...

– Și pentru asta ar trebui să-mi fie milă de voi? Să-mi pun mâinile în sân și să cad la pace?

Ea trase adânc aer în piept ca să își controleze mânia.

– Unchiul meu e bătrân. Nu...

– Titlul meu, proprietățile mele, banii mei, nenorocita mea de viață, toate mi-au fost furate, doamnă, spuse el și vocea se ridică la fiecare cuvânt. Credeți că îmi pasă de *unchiul dumneavoastră*?

Ea îl privi uimită. Era atât de furios, atât de ferm. Unde era băiatul zâmbitor din portret? Disparuse cu totul?

– Ați fost crezut mort. Nimeni nu a intenționat să vă fure titlul.

– Intenția nu contează pentru mine, spuse el. Îmi pasă doar de rezultat. Am fost privat de ce mi se cuvine pe drept. Nu am casă.

– Dar unchiul Reggie nu este de vină! țipă ea, ieșindu-și în cele din urmă din fire. Încerc doar să vă explic că nu este vorba de un război. Putem să fim civilizați...

El aruncă ceașca de ceai în perete și flutură brațul într-un gest brusc și violent peste masă. Beatrice fu nevoită să se ferească în clipa în care tava, farfuria și ceainicul – plin cu ceai fierbinte – se răsturnară pe locul unde stătuse ea.

– Cum îndrăzniți? întrebă ea și privi mai întâi spre mizeria de pe podea, apoi spre sălbaticul din pat. Cum *îndrăzniți*?

Ochii lui ardeau atât de intens, încât Beatrice își simți pielea fierbinte.

– Dacă nu credeți că este un război, doamnă, spuse el ușor, atunci sunteți și mai naivă decât v-am crezut.

Beatrice își puse mâinile în șold și se aplecă înainte, cu vocea zguduită de furie.

– Poate că sunt naivă. Poate că sunt o fată prostuță și... *nebună* când cred că problemele dificile se pot rezolva în mod civilizat. Dar prefer să fiu întru totul năroadă decât un bărbat meschin și sarcastic atât de copleșit de amărăciune încât și-a uitat propria omenie!

Se întoarse ca să plece din cameră, dar ieșirea ei dramatică se năruî când el o prinse de încheietură. O smuci și, pierzându-și echilibrul, ea căzu pe spate în pat, în poala lui. Beatrice răsufăla întretăiat și se uită la el.

În ochii negri scăpărători.

El se aplecă atât de mult că ea îi simți răsufierea pe buze. Mușchii piciorului lui se mișcară sub șoldul ei, amintindu-i de poziția ei delicată. Mâinile lui se înfășurară în jurul brațelor ei și o strânse.

– Poate că sunt un bărbat meschin, acru și sarcastic, doamnă, dar lăsați-mă să vă asigur că *omenia* mea este mai mult decât întreagă.

Lui Beatrice i se tăie respirația asemenea unui iepure prins de un lup. Putea să simtă cum căldura trupului lui se revârsa în valuri dinspre el. Pieptul ei era aproape apăsător pe pieptul lui și, pentru ca totul să fie și mai rău, privirea cea întunecată și scăpărătoare coborî spre gura ei.

Când Beatrice se uită la el, buzele lui se întredeschiseră și pleoapele i se coborâră, mormăind încet:

– Și voi folosi orice mijloc de care dispun ca să câștig războiul ăsta.

Beatrice era atât de fascinată de intenția întunecată din ochii lui că tresări când ușa dormitorului se deschise. Lordul Hope îi eliberă brusc mâinile și se holbă la intrusul din spatele ei. Pentru o secundă, ea avu impresia că vede pe chipul lui ceva ce semăna a bucurie, dar dispăru atât de repede, încât își spuse că poate se înșelase.

În orice caz, atât înfățișarea, cât și vocea lui erau reci când vorbi:

– Renshaw.

Capitolul 3

– Haideți, domnule, strigă regele spiridușilor, vă dau pentru sabie cincizeci de monede de aur. Spuneți-mi că vă învoiți.

– Mă tem că nu pot, răspunse Longsword.

– Atunci, cu siguranță, vă veți despărți de ea pentru o sută de monede de aur, nu? Nu este decât o sabie veche și ruginită și puteți să cumpărați douăzeci alte asemenea sau chiar mai bune la prețul ăsta.

Longsword râse auzindu-i spusele.

– Domnule, nu vă voi vinde sabia pentru nici un preț și vă spun și de ce: să renunț la sabia aceasta m-ar costa chiar viața, pentru că sunt legat de ea prin vrajă.

– A, dacă despre asta este vorba, spuse cu șiretenie regele spiridușilor, îmi vindeți o șuviță din părul dumneavoastră pentru un penny?

din Longsword

Timp de șapte ani, Reynaud se gândise la ce avea să spună și să simtă când îl va reîntâlni pe Jasper Renshaw. Întrebările pe care i le va pune, explicațiile pe care i le va cere. Iar atunci, în clipa în care el era acolo, căută înăuntrul lui și simți... nimic.

– Sunt Vale acum, spuse omul de lângă ușă.

Chipul îi era un pic mai ridat, ochii ușor mai triști, dar altfel rămăsese același bărbat cu care se jucase Reynaud pe vremea când erau copii. Același bărbat cu care cumpăraseră un brevet pentru înrolare. Același bărbat pe care îl considerase cel mai bun prieten.

Bărbatul care îl lăsase să moară pe un pământ străin și sălbatic.

– Deci, ai obținut titlul? întrebă Reynaud.

Vale încuviință din cap. Rămase în picioare lângă ușă, cu pălăria în mână. Se uita la Reynaud ca și cum ar fi încercat să descifreze gândurile unei fiare sălbatice.

Domnișoara Corning se ridicase din locul în care o trăsese în poala lui. Fusesse atât de atent la Vale, că aproape uitase de prezența ei. Încercă să o prindă de mână, dar era prea târziu. Ea se îndepărtase de pat. Era nevoit să aștepte următoarea ocazie când fata se va apropia imprudent de el.

Ea își dresă glasul:

– Cred că ne-am întâlnit la una dintre petrecerile în aer liber ale mamei dumneavoastră, Lord Vale.

Vale își îndreptă privirea spre ea și clipi, apoi un zâmbet îi lumină chipul. Făcu o plecăciune exagerată.

– Iertați-mă, dragă doamnă. Dumneavoastră sunteți...?

– Verișoara mea, domnișoara Corning, mormăi Reynaud.

Nu era nevoie să îi spună lui Vale că nu era o legătură de sânge... n-avea decât să creadă ce voia.

Sprâncenele groase ale lui Vale se arcuiră.

– Nu am știut niciodată că ai o verișoară.

Reynaud zâmbi ușor.

– Am descoperit-o de curând.

Domnișoara Corning îi privi pe cei doi bărbați, cu sprâncenele încruntate și vădit nedumerită.

– Să trimit după ceai?

– Da, vă rog, spuse Vale în secunda în care Reynaud zise:

– Nu.

Vale îl privi și zâmbetul îi dispăru de pe chip.

Domnișoara Corning își dresă din nou glasul:

– Ei bine, cred că... Da, cred că vă las singuri. Cred că aveți multe de vorbit. Se îndreptă spre ușă, unde Vale stătea încă pironit, și îi șopti: Doar să nu stați foarte mult. A fost foarte bolnav.

Vale încuviință din cap, îi deschise ușa și apoi o închise ușor în urma ei. Se întoarse și îl privi pe Reynaud.

Acesta îi spuse răspicat:

– Nu sunt infirm.

– Ai fost bolnav?

– M-am molipsit de friguri pe corabie. Nu e mare lucru.

Vale ridică sprâncenele, dar nu comentă nimic. În schimb, îl întreabă:

– Ce s-a întâmplat?

Reynaud zâmbi sarcastic.

– Cred că eu ar trebui să te întreb asta pe tine.

Vale întoarse privirea și păli.

– Am crezut – cu toții am crezut – că ai murit.

– Nu am murit. Reynaud i-o reteză scurt și ferm.

Își aminti mirosul de carne arsă. De funiile care îi tăiau mâinile. De cum mersese dezbrăcat prin ninsoare. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, triști și fără viață.” Își scutură capul o dată, brusc, gonind stafia din mintea lui, și se concentră pe omul viu din fața sa. Își îndreptă mâna spre mânerul pumnalului.

Vale îi urmări precaut gestul.

– Nu te-aș fi lăsat niciodată dacă știam că erai viu.

– Și cu toate astea, eu trăiam și tu m-ai lăsat acolo.

– Îmi pare rău. Eu... Vale se uită la covorul de la picioarele lui.

Te-am văzut murind, Reynaud.

Pentru o clipă, demonii șușotiră în mintea lui Reynaud, pomenindu-i despre trădare. Văzu limpede grimasa de pe chipul unui muribund în timp ce era ars de viu. Apoi, cu un efort supraomenesc, înlătură imaginea și vocile nebunești din minte.

– Ce s-a întâmplat în tabăra de la Wyandot? întrebă el.

– După ce v-au luat, vrei să spui? Vale nu așteptă răspunsul, ci oftă greu. Ne-au legat de țărui și i-au torturat pe ceilalți – Munroe, Horn, Grove și Coleman. L-au ucis pe Coleman.

Reynaud clătină din cap. Văzuse cum dușmanii – atât albi, cât și băștinașii – fuseseră tratați de indienii care îi capturaseră.

Vale inspiră adânc, parcă pentru a se întări.

– Apoi, a doua zi, după moartea lui Coleman, indienii ne-au dus acolo unde ardeau de viu un bărbat pe un țăruș. Ne-au spus că erai tu. Purta haina ta, avea părul negru. Am crezut că erai tu. Cu toții am crezut că erai tu. Vale se uită în sus cu ochii lui bântuiți și turcoaz și întâlnește privirea lui Reynaud. Fața lui era deja arsă. Înnegrită și arsă de flăcări.

Reynaud își întoarce privirea. Partea rațională din mintea lui știa că Vale și ceilalți nu avuseseră de ales. Îl crezuseră mort pe baza unor dovezi copleșitoare. Orice om normal ar fi crezut același lucru dacă ar fi văzut și auzit toate lucrurile acelea.

Și totuși...

Și totuși, fiara dinăuntru său refuză acea explicație.

Fusese părăsit, lăsat acolo de cei pentru care își riscase viața. Părăsit de cei pe care îi considerase prieteni.

– Am așteptat aproape două săptămâni până ce Sam Hartley a adus un detașament de salvare ca să ne răscumpere, spuse încet Vale. Ați rămas în tabără indienilor tot timpul ăla?

Reynaud clătină din cap și își privi mâna lui stângă așezată peste cuvertură, observând absent contrastul dintre pielea lui bronzată și țesătura albă. Mâna îi era subțire, tendoanele ieșind în relief pe dosul palmei.

– Ce face sora mea, Emeline?

Auzi oftatul frustrat al lui Vale.

– Emeline. Emeline e bine. Știi, s-a măritat din nou. Cu Samuel Hartley.

Reynaud își ridică brusc capul și miji ochii.

– Caporalul Hartley? Grănicerul?

Vale rânji.

– Chiar el, chiar dacă nu mai este un caporal umil. A făcut avere din comerțul cu Coloniile.

– Domnișoara Corning mi-a spus că s-a măritat cu cineva din Colonii, dar nu mi-am dat seama că e vorba de Hartley.

Chiar dacă Hartley era bogat, Emeline se măritase cu cineva sub rangul ei. Era fiica unui *conte*. Ce naiba o apucase?

– A venit la Londra acum un an, pentru afaceri și alte probleme, și cred că i-a cam furat inima surorii tale.

Reynaud reflectă la spusele lui Vale, cu mintea chinuită de confuzie și mânie. Se schimbase atât de mult Emeline în acei șapte ani? Sau amintirile lui erau afectate? De timp și de tot ce i se întâmplase?

– Ce s-a întâmplat, Reynaud? întrebă Vale ușor. Cum ai scăpat de moarte în tabăra indienilor?

Reynaud ridică brusc capul și se uită urât la fostul lui prieten.

– Chiar îți pasă?

– Da. Vale părea dezorientat. Da, bineînțeles.

Vale îl privi lung, parcă în așteptarea poveștii, dar Reynaud nu avea să își deschidă nici în ruptul capului sufletul în fața lui.

În cele din urmă, Vale își întoarse privirea.

– Ah. Ei bine, sunt bucuros – foarte bucuros – că te-ai întors teafăr și sănătos.

Reynaud clătină din cap.

– Chiar așa?

– Poftim?

– Chiar așa? repetă Reynaud. Era obosit și avea nevoie de somn, la naiba, chiar dacă nu avea să îi dea celuilalt de înțeles asta. Ai terminat ce aveai de făcut?

Vale își lăsă brusc capul pe spate de parcă ar fi fost lovit în bărbie. Apoi, își corectă postura corpului, își îndreptă umerii și ridică fruntea. Un zâmbet larg și deloc amuzat îi arcui buzele.

– Nu chiar.

Reynaud își ridică sprâncenele.

– Am vrut și să vorbesc cu tine despre trădător, spuse pe un ton insinuant Vale.

Reynaud dădu din cap.

– Trădător...?

– Bărbatul care ne-a trădat indienilor la Spinner's Falls, spuse Vale în timp ce urletul din urechile lui Reynaud aproape înăbuși ultimele cuvinte. Un trădător a cărui mamă era franțuzoică.

Beatrice auzi bubuitura când urca scările cu o altă tavă de ceai și biscuiți. Se opri în casa scării și privi tulburată spre etajul de deasupra. Fusese un accident? Un bibelou de porțelan sau un ceas care se prăbușise de pe poliță? Gândul era plin de speranță, dar ea se grăbi și ajunse în holul de deasupra când se auzi a doua bubuitură. O, Doamne! Se auzise de parcă lordul Hope și lordul Vale se ucideau unul pe celălalt.

În capătul coridorului, ușa de la camera lordului Hope se deschise violent și viconteale Vale ieși cu pași apăsați din încăpere, furios, dar din fericire întreg.

– Să nu crezi că s-a terminat, Reynaud! strigă el. La naiba cu tine, am să mă întorc.

Își îndesă pălăria pe cap, se întoarse și o zări pe Beatrice. O expresie rușinată îi traversă chipul pentru o clipă.

Apoi, dădu tăios din cap.

– Mă scuzați, doamnă. Nu cred că ați vrea să intrați acolo în acest moment. Nu e pregătit pentru o companie civilizată.

Ea aruncă o privire spre ușa camerei stacojii, apoi spre lordul Vale. Când se apropie, observă îngrozită un semn roșu care îi colora bărbia.

De parcă cineva l-ar fi lovit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Nu mai e omul pe care îl cunoșteam. Emoțiile lui sunt... extreme. Sălbatic. Vă rog să aveți grijă.

Lordul Vale făcu o plecăciune grațioasă, trecu pe lângă ea și o luă pe scări.

Beatrice urmări cum se face nevăzut, apoi se uită la tava din mâinile ei. Ceaiul se vărsase un pic și pătase șervetul care

acoperea tava. Putea să se întoarcă în bucătărie și să roage pe vreuna din servitoare să îi dea altă tavă – și poate să o pună să i-o și ducă. Doar că ar fi fost semn de lașitate. Nu era de datoria ei să trimită slujnicele în locuri în care îi era și ei frică să se aventureze.

Privi de-a lungul coridorului. Ușa de la dormitorul lordului Hope rămăsese deschisă. Era singur acolo. Își îndreptă umerii și porni într-acolo.

– Am adus niște ceai și biscuiți, anunță ea voioasă când intră în cameră. Mă gândesc că poate chiar îl beți de data asta.

Hope era întins pe pat, cu fața la perete, și la început Beatrice se gândi că poate dormea, oricât de stupidă ar fi fost ideea după toată agitația de mai înainte.

El nu se întoarse.

– Ieși afară!

– Cred că mă confundați, spuse ea ca să facă o conversație.

Dădu să așeze tava pe măsuta de lângă pat, dar observă niște cioburi împrăștiate într-un fel arc, cioburi care fuseseră cândva un ceas urât din porțelan și o pereche de mopși din ceramică. Alături de rămășițele serviciului de ceai pe care îl adusesese înainte de vizita lordului Vale, începeau să se strângă deja într-o grămăjoară mărișoară.

Se întoarse spre o masă care era aproape de fereastră – departe de pat.

– Ce tot bâiguiți acolo? mormăi Hope.

– Hm? Masa era aproape toată ocupată de o vază și de un sfeșnic din aramă, iar Beatrice fu nevoită să mânuiască atent tava ca să nu mai verse ceaiul.

– Ce spuneți că am confundat, mârâi Hope cu o voce tăfnoasă.

– A... De îndată ce așeză tava pe masă, Beatrice se uită la el și zâmbi chiar dacă el stătea în continuare cu spatele. Se pare că mă confundați cu una dintre servitoare.

Nu se mai auzi nimic dinspre pat cât Beatrice turnă ceaiul. Poate că era rușinat din cauza muștrării ei blânde.

– Continuați să îmi tot aduceți ceai.

Sau poate că nu.

– Cred că ceaiul întărește mai ales când nu te simți în apele tale. Adăugă zahăr în ceai – observase că îi plăcea ceaiul foarte dulce – și duse ceașca la pat. Dar asta nu înseamnă că îmi place să fiu tratată așa.

El continua să stea cu fața la perete. Beatrice șovăi o clipă, ținând ceașca nesigur în mână; apoi o puse cu atenție pe masă. Era o ceașcă urâtă cu ornamente portocalii și negre care formau un pod destul de strâmb, dar era zdravănă. Nu tuturor le plăcea să vadă porțelan spart.

– Ați dori niște ceai? întrebă ea.

Ridică unul din umerii lui lați, dar nu făcu altă mișcare. Ce se întâmplase între el și lordul Vale?

– Vă va liniști, șopti ea.

El pufni:

– Mă îndoiesc.

– Bine. Ea își netezi fustele. Vă las atunci.

– Nu.

Cuvântul fu rostit atât de încet, că aproape nu îl auzi. Se uită la el. Nu se mișcase, și nu era sigură ce să facă. Nu știa ce dorea el.

Brațul îi era așezat peste cuvertură, iar ea făcu un pas și îi atinse mâna. Era un gest complet necuviincios, dar dintr-un motiv oarecare, părea lucrul potrivit. Îi atinse mâna mare și caldă. Își trecu încet degetele în mâna lui până când o prinse cu a ei și el o strânse ușor. Simți urma unei tresăriri calde în piept, care se răspândi treptat, asemenea unui val de apă caldă până ce întregul ei trup se aprinse și recunoscu sentimentul. Fericire. O simplă strângere a degetelor o făcu extrem și nepotrivit de fericită, și știu că trebuia să fie atentă cu senzația aceea. Să fie atentă la el.

Apoi, îi spuse încet:

– Mă crede un trădător.

Inima lui Beatrice se opri în loc.

– Ce vreți să spuneți?

Lordul Hope se întoarse în cele din urmă – fața lui era o mască, ochii îi erau întunecați, dar nu îi dădu drumul la mână.

– Știți că regimentul nostru, 28 Infanterie, a fost masacrat în Colonii?

– Da. Masacrul era cunoscut de toată lumea – una dintre cele mai crunte tragedii din război.

– Vale spune că cineva a dat în vileag poziția noastră. Că am fost trădați francezilor și aliaților lor indieni de un bărbat din regimentului nostru.

Beatrice înghiți în sec. Cât de îngrozitor era că atâția oameni muriseră din cauza perfidiei unei singure persoane. Și era cu atât mai îngrozitor pentru lordul Hope să știe că existase un trădător. Într-un fel, încă nu era sigură cum – și aproape că murea de dorința de a întreba – cei șapte ani în care fusese dat dispărut erau legați de Spinner's Falls și de tragedia de acolo.

Gândise toate acelea, dar spuse pur și simplu:

– Îmi pare rău.

– Nu înțelegeți. Îi trase mâna ca să accentueze. Mama trădătorului era franțuzoaică. Vale crede că eu sunt trădătorul.

– Dar... este o prostie! exclamă Beatrice fără să gândească. Vreau să spun, nu partea cu mama franțuzoaică – asta pare logic, bănuiesc –, ci aceea că v-ar crede cineva trădător... Asta... asta nu e deloc drept.

El nu spuse nimic, ci pur și simplu îi strânse mâna încă o dată.

– Credeam că, spuse Beatrice cu prudență, lordul Vale vă este prieten.

– Și eu am crezut la fel. Dar asta a fost acum șapte ani, și mă tem că nu îl mai cunosc pe omul ăsta.

– De aceea l-ați lovit? întrebă ea.

El ridică din umeri.

Beatrice tresări când temerile îi fură confirmate. Își aminti de cum o avertizase lordul Vale pe coridor: „Aveți grijă“. Totuși, își umezi buzele și spuse:

– Cred că oricine vă cunoaște cu adevărat și-ar da seama că nu vă stă în fire să fiți un trădător.

– Dar dumneavoastră nu mă cunoașteți. Într-un final îi lăsă mâna, iar căldura începu să se scurgă din corpul ei odată cu pierderea contactului dintre ei. Nu mă cunoașteți deloc.

Beatrice inspiră ușor.

– Sunteți un om drept. Nu vă cunosc. Se duse să ia tava cu ceai.
Dar poate că vina pentru asta nu îmi aparține doar mie.
Beatrice închise ușor ușa în urma ei.

Chiar dacă Beatrice îl vizita pe Jeremy Oates cel puțin o dată pe săptămână – și cel mai adesea de două sau de trei ori – majordomul lui, Putley, se prefăcea întotdeauna că nu o cunoștea.

– Pe cine să anunț? întrebă Putley devreme, în după-amiaza următoare, iar ochii lui măriți o priviră lung cu uimire.

– Domnișoara Beatrice Corning, răspunse Beatrice ca de obicei, abținându-se să nu inventeze un alt nume.

Putley își făcea doar datoria. Ei bine, era cea mai binevoitoare explicație, iar Beatrice încerca să fie binevoitoare de fiecare dată când putea.

– Foarte bine, domnișoară, rosti Putley. Puteți aștepta în salon până verific dacă domnul Oates este acasă?

Bunăvoința era una, respectul ridicol al formalităților era alta. „Domnul” Oates nu era niciodată altundeva decât acasă. Beatrice își dădu ochii peste cap.

– Da, Putley.

O îndrumă spre al doilea cel mai bun salon, o încăpere prăfuită cu foarte puțină lumină și prea multă mobilă grea și întunecată. Cât așteptă ca Putley să se întoarcă, Beatrice încercă să își vină în fire. Mai era încă puțin înfierbântată de pe urma discuției cu lordul Hope și se simțise oarecum vinovată după ce plecase din camera lui. Până la urmă, putea o doamnă să lase baltă de-a binelea un domn când acesta era ținut la pat și după ce se despărțise de prietenul pe care nu-l mai văzuse de șapte ani? Nu fusese oare puțin răutăcioasă? Totuși, el se purtase atât de urât cu ea. Știa că trebuia să fie frustrat – chiar mânios – pentru tot ce se întâmplase de la reîntoarcerea lui în Anglia, dar chiar era nevoie să o ia pe ea drept țap ispășitor?

Putley reveni chiar în clipa aceea cu vestea că într-adevăr Jeremy avea să o primească, și Beatrice urmă spatele dezaprobat al majordomului pe cele două șiruri de trepte care duceau spre camera lui Jeremy.

— Domnișoara Beatrice Corning dorește să vă vadă, domnule, mormăi Putley.

Beatrice îl împinse pe majordom într-o parte și intră în încăperea. Era prea de tot. Se întoarse cu un zâmbet orbitor spre Putley și spuse hotărâtă:

— Asta e tot.

Majordomul mormăi ceva în barbă și părăsi încăperea, închizând ușa după el.

— Știi că e din ce în ce mai rău.

Beatrice se îndreptă spre fereastră și trase de-o parte a draperiilor.

Pe Jeremy îl dureau uneori ochii de la lumină, dar nici nu putea să îi fie bine dacă stătea închis într-o cameră întunecată în miezul zilei.

— Încerc să cred că e un compliment, rosti tărăgănat Jeremy din pat.

Vocea îi era mai slăbită decât ultima dată când îl vizitase. Beatrice inspiră adânc și arboră un zâmbet larg înainte de a se întoarce spre el. Patul domina încăperea și era înconjurat de rămășițele camerei unui bolnav. Două mese se aflau în apropierea patului, suprafețele lor fiind acoperite cu sticlute, cutii cu pomezi, cărți, pene și cerneală, bandaje și pahare. Un scaun vechi din lemn se afla într-o parte, cu un cordon de mătase înfășurat pe spetează și cu capetele azvârlite pe el. Lui Jeremy i se părea uneori mai ușor ca lacheii să îl lege de scaun atunci când îl mutau mai aproape de șemineu.

— La urma urmei, spuse Jeremy, Putley trebuie să aibă ceva încredere în capacitatea mea de a te seduce dacă dezaprobă atât de mult vizitele tale.

— Sau poate că este pur și simplu un idiot, comentă Beatrice cât trase mai aproape de pat un fotoliu.

În aer plutea un miros acru — o combinație de urină și de alte secreții ale corpului —, dar Beatrice avu grijă să își păstreze o expresie plăcută pe chip. Când, în urmă cu cinci ani, Jeremy se întorsese acasă din războiul de pe Continent, fusese îngrozit de mirosurile din infirmerie. Nu era sigură dacă el se obișnuise cu mirosurile și le ignora sau dacă pur și simplu; nu le mai simțea,

oricum ar fi fost, nu avea de gând să îi lezeze sentimentele și să-i atragă atenția asupra lor.

- Ți-am adus ziarele și câteva broșuri de care mi-a făcut rost la cheul meu, spuse Beatrice și începu să scoată hârtiile din geantă.

- O, nu te cred, răspunse Jeremy. O tachina, chiar și așa slăbit cum era.

Se uită la el și îi întâlni ochii albaștri. Jeremy avea cei mai frumoși ochi albaștri pe care îi văzuse vreodată la cineva, femeie sau bărbat. Erau de un albastru-deschis, culoarea cerului de primăvară. Adâncimile lor nu erau întunecate de nici o altă culoare. Era - sau fusese - un bărbat foarte chipeș. Părul lui era de un castaniu auriu, chipul îi era deschis și vesel, dar ravagiile bolii imprimaseră linii de durere în jurul gurii și al ochilor.

Mama lui Jeremy fusese prietena de-o viață a mătușii Mary, așa că practic Beatrice și Jeremy crescuseră împreună. El o cunoștea ca nimeni altcineva - mai bine chiar decât Lottie. Când îl privea pe Jeremy în ochi, simțea uneori că sferile acelea albastre puteau să vadă dincolo de masca veselă pe care și-o puneă când se afla în prezența lui, direct în izvorul de tristețe care curgea în inima ei pentru el.

Își coborî privirea spre cuvertură. De fapt, spre locul în care ar fi trebuit să fie piciorul lui.

- Ce-i?

- N-o face pe nevinovata cu mine, Beatrice Corning, spuse el cu același rânjet pe care îl afișa și la opt ani. Oi fi eu infirm, dar mai am încă sursele mele de bârfă și toate zbârnâie de vestea reîntoarcerii vicontelui tău.

Beatrice strâmbă din nas.

- Nu este vicontele *meu*.

Jeremy își lăsă capul pe perne. De obicei, la ora aceea a după-amiezii, stătea în capul oaselor, dar în ziua aceea era culcat pe spate. Beatrice fu năpădită de groază. Oare se simțea mai rău?

- Nu pot să îmi dau seama al cui viconte ar putea să fie, dacă nu al tău, o tachină el. Nu este același bărbat cu tânărul frumos din portretul din salonul tău? Ani în șir, te-am urmărit visând cu ochii deschiși în fața lui.

Beatrice își împleti degetele cu un sentiment de vinovăție.

- Chiar atât de evident era?
- Doar pentru mine, dragă, răspunse Jeremy cu tact. Doar pentru mine.
- Of, Jeremy, sunt așa o găsculiță!
- Ei bine, da, dar una adorabilă, trebuie să recunoști. Beatrice oftă nefericită.
- Problema e că nu este deloc așa cum mi l-am imaginat. Ei bine, dacă aș fi știut că trăiește, ceea ce evident nu s-a întâmplat, din moment ce toți l-am crezut mort.
- Cum? E urât? Jeremy se schimonosi într-o încruntătură grotescă.
- Nuuu, chiar dacă în acest moment are barbă și un păr groaznic de lung.
- Bărbile sunt dezgustătoare.
- Nu și la căpitanii de corăbii, se împotrivi Beatrice.
- Mai ales la căpitanii de corăbii, spuse cu asprime Jeremy. Nu are rost să încercăm să facem excepții. Trebuie să fim fermi pe acest subiect.
- De acord! Beatrice flutură o mână. Dar crede-mă, barba este cel mai puțin important detaliu în cazul vicontelui Hope. A fost tatuat.
- Scandalos! murmură Jeremy încântat și pete roșii îi colorară obrazii.
- Te agit, se încruntă Beatrice.
- Ba chiar deloc, răspunse el. Și chiar dacă ai face-o, te-aș implora să continui. Eu stau aici zi și noapte, Bea, draga mea. Am nevoie de agitație. Deci, spune-mi. Care este adevărata problemă cu lordul Hope? Poate are o barbă stufoasă și s-a tatuat cu ancore și șerpi, dar nu cred că astea te tulbură.
- Trei păsări, spuse absent Beatrice.
- Poftim?
- Tatuajele sunt niște păsărele ciudate, trei la număr, în jurul ochiului drept. Ce l-o fi apucat de le-a pus acolo?
- Nu am nici cea mai vagă idee.
- Doar că este atât de înverșunat, Jeremy! izbucni ea. Este... este extraordinar de plin de ură uneori, de parcă ce i s-a întâmplat i-a împietrit sufletul.

Jeremy păstră o clipă de tăcere, apoi spuse:

– Îmi pare rău. A fost la război, nu? În Colonii?

Beatrice încuviință din cap.

El oftă și zise încet:

– E greu să îi explici cuiva care nu a trecut prin experiența asta, dar războiul și ce se întâmplă în război, lucrurile pe care cineva trebuie să le facă sau să le vadă uneori... ei bine... îl schimbă pe om. Îl fac mai dur, dacă are vreo urmă de sensibilitate.

– Sigur, ai dreptate, spuse ea și își frământă mâinile. Dar cumva pare mai mult de-atât. O, cât mi-aș dori să știu ce a făcut în ultimii șapte ani!

Jeremy schiță un zâmbet.

– Orice ar fi, mă îndoiesc că dacă îi afli povestea se schimbă ceva la el acum.

Beatrice se uită la el, în ochii aceia dragi și mult prea receptivi.

– Sunt prostută, nu? Să mă aștept ca un bărbat pe care îl cunosc doar dintr-un portret să fie un prinț romantic.

– Poate, recunosc el. Dar dacă nu am avea visuri romantice, viața ar fi teribil de plicticoasă, nu crezi?

Ea strâmbă din nas.

– Mereu știi exact ce să spui, dragă Jeremy.

– Da, știu, rosti el satisfăcut. Acum, povestește-mi. Îl va lăsa pe unchiul tău fără titlu?

– Cred că trebuie. Beatrice se încruntă și își privi mâinile împreunate, simțind cum i se strânge inima. Chiar în dimineața asta, viconteale Vale i-a făcut o vizită și, chiar dacă s-au certat, nu cred să fie vreo urmă de îndoială că el este cu adevărat viconteale Hope.

– Și dacă este?

Ea îi aruncă o privire și se întrebă dacă Jeremy bănuia cât de neliniștitoare îi apărea ei posibilitatea asta.

– Pierdem casa.

– Puteți oricând să stați la mine, o tachină el.

Ea zâmbi, dar buzele îi tremurau.

– Unchiul Reggie ar putea să facă o altă criză de apoplexie.

– E mai puternic decât crezi tu, spuse el blând.

Ea își mușcă buza și nici măcar nu mai schiță vreun zâmbet.

— Dar dacă se îmbolnăvește, dacă i se întâmplă ceva... O, Jeremy, nu știu ce mă fac.

Își apăsă mâna pe inimă și încercă să alunge senzația aceea înăbușitoare.

— Totul va fi bine, dragă Bea, spuse Jeremy liniștitor. Nu ai de ce să îți faci griji.

— Știu, oftă ea și încercă să se înveselească de dragul lui. Unchiul Reggie s-a întâlnit cu avocații lui. S-a întors acasă chiar înainte să plec eu.

— Hmm... Va fi un dezastru. Dacă unchiul tău nu îi dă pur și simplu titlul, cred că vor fi nevoiți să prezinte cazul în fața parlamentului. Jeremy părea voios. Mă întreb dacă se va lăsa cu pumni la Westminster.

— Nu trebuie să te arăți atât de încântat de idee, îl certă Beatrice.

— O, dar nu văd de ce nu. Tocmai de aceea este atât de distractivă aristocrația engleză.

În ciuda vorbelor pe care le rostise, Jeremy încheie cu un suspin. Când strânse cuvertura în mâini, încheieturile îi erau albe.

Beatrice dădu să se ridice din fotoliu.

— Te doare?

— Nu, nu. Nu te agita atâta, dragă Bea.

Jeremy inspiră adânc, iar Beatrice știu că îl durea chiar dacă nu voia să recunoască. Chipul lui păli, cu excepția petelor de culoare de pe obraji.

— Hai, lasă-mă să te ajut să te ridici ca să bei puțină apă.

— La naiba, Bea!

— Acum, nu te agita tu, dragă Jeremy, spuse ea ușor, dar ferm când îl luă de subsuori și îl ajută să se ridice. Corpul lui ardea. Cred că merit măcar atât.

— Chiar așa, oftă el.

Ea turnă apă într-o cănuță și i-o întinse.

El sorbi puțin și îi dădu cana înapoi.

— Te-ai gândit ce se va întâmpla dacă Hope devine conte de Blanchard?

Beatrice puse cana pe una din măsuțele aglomerate și se încruntă.

– Doar ți-am zis, eu și unchiul Reggie vom fi nevoiți să ne mutăm din casa de la oraș.

– Da, dar dincolo de asta, Bea. Jeremy lăasă la o parte pierderea casei. Ar lua locul unchiul Reggie în Camera Lorzilor.

Beatrice se adânci ușor în fotoliul ei.

– Lordul Hasselthorpe ar pierde un vot.

– Și, mai important de atât, am putea câștiga noi unul, spuse Jeremy cu subînțeles. Știi care sunt înclinațiile politice ale lui Hope?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Tatăl lui era conservator, spuse gânditor Jeremy.

– O, atunci este și el, șopti Beatrice dezamăgită.

– Fiii nu urmează întotdeauna ideile politice ale taților. Dacă Hope votează legea domnului Wheaton, am putea în sfârșit să câștigăm. Chipul lui Jeremy se înflăcărase de entuziasm și strălucea de parcă ar fi fost cuprins de flăcări. Oamenii mei – soldații care au servit și au luptat cu atâta vitejie sub comanda mea – ar primi pensia pe care o merită.

– Am să aflu ce preferințe politice are. Poate reușesc să îl conving să fie de partea noastră.

Beatrice zâmbi și încercă să împărtășească din entuziasmul lui Jeremy, dar în sufletul ei se îndoia. Lordul Hope părea întru totul concentrat pe propriile probleme. Nu văzuse până atunci la el nimic care să o facă să creadă că i-ar fi păsat în vreun fel sau altul de simplii soldați.

Cinci zile de stat la pat îl făcuseră pe Reynaud teribil de neliștit. Oricât de enervante erau vizitele regulate ale domnișoarei Corning în camera lui – aparent ei i se părea normal să dea buzna acolo fără să întrebe înainte dacă el îi dorea compania –, ideea era că începuse a se obișnui cu ea. Se obișnuise cu tachinările ei și cu certurile lor. Și unde era femeia în ziua aceea? Nu zărise nici urmă de ea.

Reynaud coborî din pat, își trase pe el haina albastră veche și își înșfăcă pumnalul, apoi deschise brusc ușa. Un tânăr

lacheu stătea pironit la intrare – probabil ca să îl împiedice să alerge de nebun prin propria casă.

Reynaud îl privi lung.

– Spune-i domnișoarei Corning că vreau să vorbesc cu ea.

Dădu să închidă ușa, dar bărbatul îi spuse:

– Nu pot.

Reynaud se opri.

– Poftim?

– Nu pot, spuse lacheul. Nu este acasă.

– Și când se presupune că se întoarce?

Lacheul făcu neliniștit un pas înapoi, dar își reveni și se îndreptă.

– Nu peste multă vreme, cred, dar nu pot să spun sigur. Îl vizitează pe domnul Oates și câteodată rămâne ceva vreme acolo.

– Cine, întrebă Reynaud cu blândețe, este domnul Oates?

– Domnul Jeremy Oates, spuse bărbatul și deveni vorbăreț. Din Suffolk Oates. Familie cu destulă avere sau, cel puțin, așa mi s-a spus. El și domnișoara Corning se cunosc de foarte multă vreme și îi place să îl viziteze de trei sau patru ori pe săptămână.

– Atunci e un domn în vârstă? întrebă Reynaud.

Lacheul se scărpină în cap.

– Nu cred. Am auzit că e un domn tânăr și chipeș.

În acel moment, Reynaud își dădu seama că, de la sosirea lui în Anglia, o văzuse pe domnișoara Corning în fiecare zi, dar că nu știa prea multe despre ea. Era acest Oates – englezul tipic – un admirator? Sau un logodnic? Gândul trezi o parte primitivă din el, și Reynaud scăpă următoarea întrebare:

– Este logodită cu el?

– Nu încă, răspunse lacheul și îi făcu vesel cu ochiul. Dar nu cred să le mai ia multă vreme dacă îl vizitează atât de des, nu? Sigur, el are o problemă...

Dar Reynaud nu îl mai asculta. Îl împinse într-o parte pe nătarău și o luă spre scări.

– Ei! strigă lacheul în urma lui. Unde mergeți?

– Să o aștept pe domnișoara Corning la ușa, mormăi Reynaud. Picioarele îi erau mai slăbite decât își închipuise, și gândul nu făcu

decât să îl irite și mai tare. Prinse balustrada cu o mână și coborî încet. Se târa ca un bătrân afurisit.

– Nu trebuie să vă las să ieșiți din cameră, spuse lacheul, care apăruse în spatele lui.

Îl luă pe Reynaud de cot ca să îl ajute, dar acesta era atât de slăbit că nici măcar nu protestă în fața purtării deplasate a lacheului.

– Cine ți-a poruncit să mă ții în camera mea? întrebă Reynaud.

– Domnișoara Corning. Se temea că v-ați putea răni. Lacheul îl privi cu coada ochiului. Bănuiesc că nu am cum să vă conving să vă întoarceți în cameră, nu-i așa, milord?

– Nu, răspunse Reynaud scurt. La naiba, gâfâia. Cu doar o lună în urmă, umbla toată ziua fără să obosească, iar acum gâfâia când cobora niște nenorocite de scări!

– Mă gândeam eu, zise firesc bărbatul. Nu mai spuse nimic până când ajunseră în holul de la intrare. Ați dori niște apă, milord, în timp ce așteptați?

– Te rog.

Reynaud se sprijini de perete până ce lacheul dispăru înspre bucătărie. Apoi se îndreptă spre ușile principale și le deschise.

Vântul îi tăie răsuflarea când ieși pe trepte. Ziua era întunecată și rece; iarna începea să învâluie Londra. Trebuia să fie deja zăpada în nordul lacului Michigan, iar urșii erau grași și lenți, pregătindu-se de hibernare. Își aminti cum lui Gaho îi plăcea să mănânce carne de urs friptă în propria grăsime. Zâmbea când el îi aducea o scroafă sau un porc mistreț proaspăt vânat, și ridurile din obrazii ei cafenii se adânceau, iar ochii aproape nu i se mai vedeau de bucurie. Pentru o clipă, fosta lui viață și prezentul se contopiră și pâlăpăiră în fața ochilor și uită unde era. Cine era.

Apoi trăsura familiei Blanchard trase în fața reședinței.

Lacheul sări jos și coborî scărița. Reynaud se îndreptă de spate și o luă spre trăsură. Ușa se deschise și domnișoara Corning coborî.

Se încruntă când îl zări.

– Ce căutați afară din pat?

– Am venit să vă întâmpin, spuse Reynaud cu o voce severă. Unde ați fost?

Ea îi ignoră privirea.

– Nu pot să cred că sunteți atât de aiurit încât să stați afară în frig. Trebuie să intrați înăuntru de îndată. Arthur, spuse ea și făcu un semn spre lacheu, te rog să îl duci pe lordul Hope în...

– Nu voi fi dus nicăieri, spuse Reynaud cu un calm ucigător.

Lacheul îi aruncă o privire și simți o nevoie subită de a face un pas în spate.

– Nu sunt un copil sau vreun smintit care să fie îngrijit. Repet, unde ați fost?

– Atunci trebuie să mă lăsați să vă ajut eu să vă întoarceți în casă. Domnișoara Corning îi alungă furia crescândă cu un semn al mâinii.

O prinse de brațe și o făcu să își încheie propoziția cu un chițăit.

– Răspundeți-mi.

Ceva verde pâlpâi în ochii ei, o scânteie surprinzătoare de voioasă de fier.

– De ce ar trebui să vă răspund?

– Așa.

Nu vedea altceva decât ochii ei, o combinație de gri strălucitor și verde-deschis. Combinația era absolut fascinantă.

Se uită la el și spuse încet:

– Și, oricum, de ce vă pasă unde am fost?

Reynaud înfruntase captivitatea, tortura și perspectiva iminentă a propriei morți ani în șir, dar pe tot ce avea mai scump, nu avea nici cea mai mică idee despre cum să îi răspundă acelei fetișcane.

Așa că poate fu numai bine că focul de armă răsună chiar în acel moment.

Capitolul 4

Longsword nu înțelegea de ce străinul își dorea o șuviță din părul lui, chiar și pentru un bănuț, dar nici nu vedea vreun

pericol. Așa că gândindu-se să îi facă pe plac bărbatului, își scoase sabia lui mare, tăie o şuviță de păr și i-o dădu regelui spiridușilor.

Regele spiridușilor zâmbi și îi întinse un bănuț.

Dar în clipa în care Longsword luă moneda, pământul de sub el se crăpă și îl înghiți cu tot cu sabia lui și el se prăbuși adânc, foarte adânc până ce se ajunsese în Regatul Spiridușilor.

Apoi privi în sus și văzu cum regele spiridușilor își aruncă mantia verde. Și astfel își dezvălui ochii lui de un portocaliu strălucitor, părul verde și colții galbeni.

– Cine ești? urlă Longsword.

– Sunt regele spiridușilor, răspunse celălalt. Când mi-ai acceptat moneda pentru şuvița de păr, mi-ai vândut puterile tale. Pentru că dacă nu pot să am doar sabia, atunci te voi avea și pe tine împreună cu sabia ta...

din Longsword

Fuseseră înconjurați. Inamicii erau în ambele părți, trăgeau din ascunzișurile lor, iar oamenii lui urlau în vreme ce erau împușcați unul după altul. Nu putea să formeze o linie de apărare, nu putea să își adune trupele. Cu toții aveau să moară dacă el...

Se auzi a doua împușcătură. Reynaud se trânti la pământ lângă trăsură și prinse trupul dulce și cald al domnișoarei Corning sub el. Ochii ei cenușii îl priviră lung – nu mai erau verzi de mânie, ci doar îngroziți.

Și urletele – urletele se auzeau peste tot împrejurul lui.

– Descendez! Reynaud urlă la un soldat care stătea în trăsură și privea aiurea în jur. Formați o linie de apărare!

– Ce... începu domnișoara Corning.

Dar el nu o băgă în seamă. Un bărbat fusese lovit și se zvârcolea în capul scărilor de la intrarea în casă, iar sângele lui mânjea piatra albă. Era cel mai tânăr soldat, cel care mărșăluise alături de el. La naiba. Era omul lui.

Și era în continuarea expus.

– Rămâi cu domnișoara Corning, îi porunci soldatului de lângă ei.

Soldatul din trăsură coborî în cele din urmă și li se alătură. Unde era sergentul? Unde erau ofițerii? Aveau să fie cu toții uciși, acolo, în câmp deschis, prinși în schimbul de focuri. Lui Reynaud îi zvâcneau tâmpilele de durere; inima îi bătea cât pe ce să-i sară din piept. Trebuia să își salveze oamenii.

– Înțelegi? urlă la soldatul de lângă el.

Soldatul clipi uimit înspre el.

Reynaud îl luă pe om de braț și îl scutură.

– Rămâi cu domnișoara Corning. Contez pe tine.

Ceva de pe fața soldatului se luminează. Ochii lui îl privesc fix, ca de obicei, și încuviință din cap.

– Da, milord.

– Ești un om de nădejde. Reynaud îl privi spre soldatul de pe scări și aproximă distanța până la el. Ultima împușcătură se auzise acum mai puțin de un minut. Oare indienii mai erau ascunși în pădure? Sau se făcuseră nevăzuți, tăcuți ca niște stafii?

– Ce veți face? îl întreabă domnișoara Corning.

Reynaud privi în ochii ei cenușii și limpezi.

– Luați-l pe omul meu. Rămâneți aici. Țineți asta. Îi apăsă în palmă mânerul pumnalului. Să nu vă mișcați până când nu vă spun eu.

Și o sărută cu putere, simțind viața – a lui și a ei – alergându-i prin vene. Doamne, Dumnezeu, trebuia să o scoată de acolo.

Se ridică înainte ca ea să se împotrivească și fugi spre trepte, aplecat în față. Se opri lângă soldatul care gemea atât cât să îl prindă în brațe. Băiatul țipă când Reynaud deschise ușa de la intrare, un sunet ascuțit și animalic, un strigăt de agonie primitivă. Erau atâția în agonie! Atâția erau morți! Și cu toții, atât de tineri.

Al treilea glonț lovi tocul ușii chiar în clipa în care Reynaud îl aruncă pe omul lui înăuntru și așchii de lemn îi explodară în obraz.

Reynaud gâfâia, dar măcar băiatul nu se mai afla în bătaia puștii. Nenorocitul nu îl mai putea împușca încă o dată, nu îl putea scalpa când era pe moarte. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, triști și fără viață.” Reynaud clătină din cap și își dori să poată gândi în durerea aceea ucigătoare. Ceva... ceva nu era în regulă.

– Ce e asta? urlă Reginald St. Aubyn, cel care-i furase domeniul, cu fața roșie. Dădu să o ia spre ușă.

Reynaud își trase arma și îi tăie calea.

– Țintașii sunt în pădure. Să nu ieșiți afară.

St. Aubyn își smuci capul și îl privi de parcă ar fi fost nebun.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Nu am timp de asta, mârâi Reynaud. Este un trăgător acolo, omule.

– Dar... dar nepoata mea e afară!

– E în siguranță acum, la adăpost după trăsură.

Reynaud cercetă atent mulțimea soldaților pe care zarva îi făcuse să se adune în holul de la intrare. Doar că... doar că nu arătau ca soldații. Ceva nu era în regulă. Capul îi bubuia de durere și nu avea timp să se gândească. Se îndoi de spate știind că indienii mai erau încă acolo și așteptau. Flăcăul gemu la picioarele lui.

– Tu. Arată cu degetul spre cel mai în vârstă. Există vreo armă în casa asta? Pistoale de duel, flinte, puști de vânătoare?

Bărbatul îl privi și luă poziție de drepti.

– Există niște pistoale de duel în biroul Excelenței Sale.

– Bine. Adu-mi-le.

Omul se răsuci pe călcâie și alergă spre coridorul din spate.

– Voi două, arată Reynaud spre două femei uimite, aduceți-mi niște cârpe curate, așternuturi, orice am putea folosi ca bandaje.

– Da, domnule. Plecară fără să spună vreun cuvânt.

Reynaud se întoarse spre băiat, dar o mână îl prinse de braț.

– Ia ascultă aici, spuse St. Aubyn. Nu o să permit ca un demont nebun să le dea ordine servitorilor mei. Asta e casa mea. Nu poți să...

Reynaud se răsuci și din aceeași mișcare îl prinse pe bătrân de gât și îl împinse în perete. Privi în ochii lui căprui și apoși, măriți dintr-odată, și se apropie.

– Casa mea, oamenii mei, răsuflă în fața bătrânului. Ajută-mă sau dă-te din calea mea, nu-mi pasă, dar nu îmi pune niciodată la îndoială autoritatea – și să nu îndrăznești să mă atingi. Tonul lui nu trăda nici o urmă de întrebare.

St. Aubyn înghiți în sec și încuviință din cap.

– Bine. Reynaud îi dădu drumul și privi spre sergent. Uită-te pe ușă – repede – și vezi dacă domnișoara Corning și ceilalți mai sunt lângă trăsură.

– Da, domnule.

Reynaud îngenunche lângă rănit. Chipul băiatului era ud de sudoare, iar ochii, mișiți de durere. Era rănit la șoldul stâng. Reynaud își scoase haina și găsi cuțitașul subțire pe care îl ținea în buzunar. Apoi mototoli haina și o puse sub capul băiatului.

– O să mor, milord? șopti flăcăul.

– Nu, deloc. Reynaud îi tăie pantalonii până la genunchi și dădu la o parte materialul plin de sânge. Cum te cheamă?

– Henry, milord. Băiatul înghiți în sec. Henry Carter.

– Nu îmi place ca oamenii mei să moară, Henry, spuse Reynaud. Glonțul nu ieșise, trebuia să fie scos din șoldul băiatului – o operație riscantă pentru că uneori șoldul sângera foarte tare. Înțelege?

– Da, milord. Sprâncenele băiatului se arcuiră întrebător.

– Așa că nu o să mori, afirmă hotărât Reynaud.

Băiatul încuviință din cap, iar fața i se liniști.

– Da, milord.

– Pistoalele, domnule. Soldatul mai bătrân reveni, gâfâind, cu o cutie pătrată în mâini.

Reynaud se ridică.

– Bravo.

Se întoarseră și femeile cu așternuturile, iar una din ele îngenunche imediat și începu să îl bandajeze pe Henry.

– Am rugat-o pe bucătăreasă să cheme doctorul, domnule. Sper că am făcut bine.

Bucătăreasă? Senzația că ceva nu era în regulă îl făcu să întoarcă repede capul, dar își păstră expresia calmă. Un ofițer nu își arăta niciodată frica în bătălie.

– Foarte bine. Reynaud încuviință din cap spre femeie și fața ei se lumină de bucurie. El se întoarse spre sergent. Ce se întâmplă afară?

Sergentul reveni dinspre crăpătura ușii.

- Domnișoara Corning este încă lângă trăsură, milord, împreună cu vizitiul și cu cei doi lachei. S-au adunat niște oameni peste stradă, dar dincolo de asta, pare să fie ca de obicei.

- Bun. Numele tău?

Sergentul se îndreptă din spate.

- Hurley, milord.

Reynaud clătină din cap. Așează cutia cu pistoalele de duel pe o masă din apropiere și o deschide. Pistoalele arătau ca de pe vremea bunicului său, dar fuseseră unse cum trebuie și îngrijite. Reynaud le scoase, verifică dacă erau încărcate și păși spre ușă.

- Să stai departe de ușă, îl instrui pe sergent. Se poate ca indienii să mai fie încă acolo.

- Doamne, Dumnezeule, e nebun, mormăi St. Aubyn.

Reynaud îl ignoră și se avântă afară pe ușă.

Strada era ciudat de liniștită - sau poate că doar părea așa după haosul împușcăturilor. Reynaud nu se opri, ci fugi repede pe scări și se prăbuși la pământ lângă domnișoara Corning care aproape că era sub trăsură.

- Sunteți bine? întrebă el.

- Da. Destul. Ea se încruntă și îi atinse obrazul cu un deget. Pierdeți sânge.

- Nu contează. Îi luă mâna și își linse sângele de pe degetul ei, iar ochii ei cenușii se măriră. Mai aveți încă pumnalul meu?

- Da. Ea îi arătă pumnalul ascuns între fuste.

- Bravo. Îi privi pe soldați... doar că erau un vizitiu și doi lachei. Reynaud clipi furios. „Concentrează-te.“ Ați văzut de unde au venit împușcăturile?

Vizitiul clătină din cap, dar unul dintre lachei, un bărbat înalt căruia îi lipsea un dinte din față spuse:

- O trăsură neagră s-a mișcat foarte repede, chiar după ce l-ați cărat în casă pe Henry, domnule. Am impresia că împușcăturile au fost trase din trăsură.

Reynaud încuviință din cap.

- Are sens. În orice caz, o vom duce înăuntru, cu toată grija, pe domnișoara Corning. Îi dădu lacheului care vorbise unul din pistoale. Nu trage, dar asigură-te că oricine privește vede că ești înarmat.

Bărbatul clătină din cap, și Reynaud se ridică împreună cu mica lui companie. Își înfășură unul din brațe în jurul domnișoarei Corning și îi acoperi, pe cât posibil, trupul cu al lui.

– Du-te.

Vizitiul alergă spre trepte, iar Reynaud porni după el împreună cu domnișoara Corning, al naibii de conștient de cât erau de expuși. Trupul ei era cald lângă al lui, firav și delicat. Părea să dureze minute bune, dar reveniră în casă în câteva secunde. Nu se mai auziră împușcături, și Reynaud trânti ușa în urma lor.

– Doamne Sfinte! Domnișoara Corning îl zări pe Henry, soldatul rănit.

Dar Reynaud își dădu seama într-o clipită că nu era un soldat. Henry era lacheul care fusese pus să păzească la ușa dormitorului său. Sergentul era majordomul, femeile erau servitoarele din casă și nu exista nici un soldat, ci doar lacheii care priveau precaut spre el. Și indienii? În *Londra*? Reynaud clătină din cap și simți cum creierul îi explodează de durere.

Doamne, Dumnezeu, poate chiar *era* nebun.

Beatrice se întinse după o carte de rugăciuni și o deschise. I se părea mai ușor să gândească atunci când avea mâinile ocupate. După ce Henry fusese îngrijit, după ce lordul Hope se retrăsese în camera lui, după ce ea îi liniștise pe servitori și îi trimisese înapoi la treburile lor, după ce totul fusese repus în ordine în casă, Beatrice revenise în camera ei ca să se reflecteze la ce se întâmplase în după-amiaza aceea.

Cu toate astea, când se auzi un ciocănit la ușă, nu ajunsese la nici o concluzie clară. Oftă și ridică privirea la al doilea ciocănit.

– Beatrice?

Era vocea unchiului Reggie, lucru straniu pentru că el nu o vizita mai niciodată în camera ei, dar ziua aceea fusese foarte stranie. Puse cartea pe măsuta la care lucra și se ridică din fotoliu ca să deschidă ușa.

– Am vrut să mă asigur că ești bine, draga mea, spuse el de îndată ce intră. Privi pierdut prin cameră.

Beatrice simți un junghi de vinovăție. În toată nebunia împușcăturilor, nu avusese ocazia să îi vorbească unchiului ei.

- Sunt destul de bine – nu am nici măcar o zgârietură. Tu? Cum te simți?

- O, nimic nu poate să rănească un bătrân ca mine, se lăudă el. Sigur, impostorul ăla m-a cam izbit de perete.

Se uită atent la ea de sub sprâncenele lui stufoase, de parcă i-ar fi așteptat reacția.

Beatrice se încruntă.

- Așa a făcut? Dar de ce?

- Din pură aroganță, dacă mă întrebi pe mine, răspunse înverșunat unchiul ei. Tot aiura despre indienii din pădure. A început să dea ordine servitorilor și mi-a poruncit să nu îi stau în cale. Cred că omul e nebun.

- Pe mine m-a salvat. Beatrice își privi pantofii.

Sănătatea lordului Hope era chiar subiectul cu care își bătea capul când unchiul Reggie o întrerupsese.

- Poate că a fost tulburat doar de cât de repede s-a întâmplat totul. Poate că a vorbit în pripă când i-a menționat pe indieni.

- Sau poate că e nebun. Vocea unchiului Reggie se înmuie când îi văzu privirea. Știu că ți-a salvat viața și să nu crezi că nu îi sunt recunoscător nenorocitului că și-a riscat viața pentru tine. Dar suntem în siguranță dacă îl ținem în casă? Dacă se trezește într-o bună dimineață și decide că eu sunt indian – sau tu?

- Altfel, pare sănătos.

- Chiar așa, Bea?

- Da. Mai tot timpul. Beatrice se așează în fotoliul de lângă masa ei de lucru și își mușcă buza. Chiar nu cred că te-ar răni pe tine sau pe mine, unchiule, indiferent de starea lui mintală.

- Hmm... nu știu dacă îți împărtășesc optimismul. Unchiul Reggie se îndreaptă spre ea și aruncă o privire atentă la lucrul ei. A, ai început un nou proiect. Ce este?

- Vechea carte de rugăciuni a mătușii Mary.

El atinse delicat cu un deget cartea deschisă.

- Îmi amintesc bine cum obișnuia să o ia la biserică, la țară. Să știi că a fost a stră-stră-străbunicii.

- Îmi amintesc că mi-a spus, răspunse Beatrice. Coperta e destul de uzată, cotorul s-a crăpat și paginile ieșeau din legătură.

M-am gândit să o cos din nou și să o leg în piele de vițel albastră.
Va fi ca nouă.

El încuviință din cap.

– I-ar fi plăcut asta. E bine că ai așa mare grijă de lucrurile ei.

Beatrice își privi mâinile și își aduse aminte de ochii albaștri și blânzi ai mătușii Mary, de pielea moale a obrazilor ei, de cum râdea din tot sufletul. Casa lor nu mai fusese aceeași fără ea. După moartea ei, unchiul Reggie își pierduse umorul, începuse să aibă prejudecăți, era mai puțin dispus să înțeleagă sau să fie înduioșat de problemele altora.

– Îmi face plăcere, spuse ea. Nu-mi doresc decât ca ea să fi fost aici ca să vadă rezultatul.

– Și eu, draga mea, și eu. Mai mângâie o dată paginile și se îndepărtă de masă. Cred că trebuie să îl trimit de aici, Bea, pentru siguranța ta.

Ea oftă, știind că reveniseră la povestea lordului Hope.

– Nu reprezintă nici un pericol pentru mine.

– Bea, spuse cu blândețe unchiul Reggie. Știu că îți place să pui lucrurile în ordine, dar unele lucruri nu pot fi îndreptate, și mă tem că un om atât de sălbatic face parte din ele.

Beatrice strânse cu încăpățănare din buze.

– Cred că trebuie să ne gândim la cum ar fi dacă îl dăm afară din reședința Blanchard și își recuperează titlul. Nu ne va privi cu ochi buni.

Unchiul Reggie încremeni.

– Nu va lua titlul înapoi – nu-i voi permite.

– Da, unchiule...

– Nu, sunt hotărât, Bea, spuse el cu o asprime pe care rareori o afișa. Nu o să îl las pe nebunul ăsta să ne ia casa. I-am jurat mătușii Mary că voi avea grijă de tine așa cum se cuvinte și așa am de gând să fac. Accept să îl las să stea aici, însă doar ca să stau cu un ochi pe el și să demonstrez că nu e demn de titlu.

Apoi, închise ferm ușa de la camera ei.

Beatrice se uită la cartea de rugăciuni a mătușii Mary. Dacă nu făcea ceva, în curând avea să curgă sânge în casa ei. Unchiul Reggie era de neclintit, dar poate că putea să îl facă pe lordul Hope să înțeleagă că unchiul ei nu era decât un bătrân încăpățânat.

*

- Nu e cu putință ca unchiul Reggie să fi trimis pe cineva să vă ucidă, spuse domnișoara Corning pentru a treia sau poate a patra oară. Vă spun că nu îl cunoașteți. Chiar este cel mai drăguț om din lume.

- Poate cu dumneavoastră, răspunse Reynaud în vreme ce își ascutea pumnalul, dar nu dumneavoastră sunteți cea care îl lasă fără titlul și banii pe care îi consideră ai lui.

O cercetă atent pe sub gene. Oare ea îl credea nebun? Îi era frică să fie în compania lui? Ce impresia avea despre ceea ce făcuse el cu câteva ore în urmă?

Dar nu văzu decât enervare pe chipul domnișoarei Corning.

- Nu mă ascultați. Ea plecă de la fereastră apropiindu-se de locul unde stătea el pe marginea patului și se opri în fața lui, cu mâinile în șolduri asemenea unei bucătărese care-l muștra pe ajutorul măcelarului. Chiar dacă unchiul Reggie *ar fi vrut* să vă ucidă - ceea ce, după cum vă spun, nu ar face niciodată - nu ar fi atât de prost încât să însceneze o crimă în fața propriei case.

- Casa mea, mormăi Reynaud.

Beatrice îi ținuse morală în ultima jumătate de oră și nu dădea semne că avea să se oprească.

- Dumneavoastră, spuse domnișoara Corning printre dinții încheștați, sunteți imposibil!

- Nu, eu sunt corect, îi răspunse el. Iar dumneavoastră pur și simplu nu vreți să recunoașteți că unchiul poate nu este atât de drăguț pe cât îl credeți.

- Eu... reluă ea, tonul vocii arătând că putea foarte bine să continue discuția până la judecata de apoi.

Dar Reynaud se săturase până peste cap. Aruncă într-o parte pumnalul și piatra de ascuțit și se ridică din pat, aproape ciocnindu-se de ea.

- În plus, dacă mă considerați într-adevăr imposibil, nu m-ați fi sărutat niciodată.

Ea se dădu în spate, iar Reynaud simți cum se înfurie. Nu trebuia să îi fie frică de el. Nu era bine.

Apoi, gura ei se întredeschise într-un fel care sugera jignire. Pentru o clipă, rămase tăcută, apoi izbucni:

– Dumneavoastră m-ați sărutat pe mine!

El făcu un pas spre ea. Ea făcu un pas în spate. O urmări tăcut prin cameră și așteptă ca frica să îi întunece privirea. Nu își dădu-se ea seama ce anume îi strigase afară, lângă trăsura?

Nu știa că era nebun?

Se aplecă spre ea și se apropie până ce șuvițele ei de lângă urechea ei îi atinseră buzele și inspiră adânc parfumul dulce de flori englezești.

– Mi-ați răspuns la sărut, să nu credeți că nu am observat.

Și chiar observase. Buzele ei moi se deschiseseră pentru o fracțiune de secundă înainte ca el să se întoarcă și să alerge spre lăcheul rănit. Sărutul acela avea să rămână imprimat în amintirea lui pentru totdeauna. El își lăsă capul într-o parte și o privi direct în ochi.

În loc ca privirea ei să fie întunecată de frică, ochii îi scânteiau cu licăriri verzui.

– Credeam că veți muri!

Ce fată nechibzuită!

– Puteți să vă spuneți asta, dacă așa vi se potolesc simțămintele delicate, murmură el, dar faptul rămâne cert. M-ați sărutat. Pe mine.

– Cât de arrogant sunteți, șopti ea.

– De acord.

El trase adânc aer în piept. Pielea ei mirosea a curat și a femeie, cu nota aceea de săpun floral pe care indiennele nu o avuseseră niciodată. Era o aromă nostalgică pentru el, care evoca amintirea altor femei civilizate pe care le cunoscuse odată – mama lui, sora lui, tinere uitate cărora le făcuse ochi dulci la balurile de demult. Ea mirosea a Anglia însăși și, dintr-un motiv oarecare, gândul i se păru în același timp insuportabil de incitant și extrem de înfricoșător. Ea nu avea cum să se apere de el.

Reynaud nu mai făcea parte din lumea ei.

– Dar v-a plăcut sărutul?

– Și dacă mi-a plăcut ce? șopti ea.

Îi mângâie bărbia – ușor, delicat – cu buzele lui.

– Atunci vă compătimesc. Ar trebui să fugiți de mine țipând. Nu vedeți ce monstru sunt?

Ea îl privi cu ochii ei cenușii și curajoși.

- Nu sunteți un monstru.

El închise ochii, căci nu voia să îi vadă chipul și să profite de inocența aceea.

- Nu mă cunoașteți. Nu știți ce-am făcut.

- Atunci povestiți-mi, spuse ea în grabă. Ce s-a întâmplat în Colonii? Unde ați fost în toți anii ăștia?

- Nu.

„Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, triști și fără viață.“ Se îndepărtă brusc de ea de teamă ca Beatrice să nu vadă demonii care rânjeau în spatele ochilor lui.

- De ce nu? întrebă ea. De ce nu-mi puteți spune? Nu voi putea niciodată să vă înțeleg dacă nu știu ce vi s-a întâmplat.

- Nu fiți ridicolă, i-o trânti el scurt. Nu e nevoie să mă înțelegeți.

Ea își aruncă mâinile în aer.

- Sunteți imposibil!

- Și ne-am întors de unde am plecat, oftă el.

Beatrice se încruntă, cu ochii cenușii scăpărând de neplăcere, și începu să bată ușor din picior.

- Foarte bine, spuse ea în cele din urmă, las deoparte pentru moment chestiunea trecutului dumneavoastră, dar nu puteți să ignorați faptul că astăzi cineva a încercat să vă ucidă.

- Nu, nu pot. Se întoarce și strânse pumnalul, piatra și o bucată de piele pe care o folosisese la ascuțit. Nu cred că vă privește absolut deloc.

- Cum să nu mă privească? întrebă ea. Am fost acolo. Am auzit a treia împușcătură. Poate primele două au fost trase la întâmplare, dar a treia vă viza chiar pe dumneavoastră.

- Și iarăși vă zic că nu vă privește.

Așeză piatra și pielea într-un sertar, dar își puse pumnalul la brâu. Îl avea de șapte ani, îl folosisese ca să omoare căprioare și urși și, o dată, cu ani în urmă, ucisese un om cu el. Pumnalul nu era un prieten - nu era legat emoțional de el -, dar îi fusese de folos și se simțea mult mai bine când îl avea la el.

O privi curios pe domnișoara Corning care rămăsese lângă pat.

- De ce insistați?

– Pentru că îmi *pasă*, spuse ea, oricât de mult ați încerca să mă țineți la distanță, nu poate să nu îmi pese. Și pentru că s-ar putea să fiu singura care să vă facă să înțelegeți că unchiul Reggie nu are nimic de-a face cu împușcăturile. Gândiți-vă: dacă nu a fost unchiul Reggie, atunci altcineva a încercat să vă ucidă.

– Și cine credeți că ar putea să fie?

– Nu știu. Își duse mâinile în jurul mijlocului și se cutremură. Dar dumneavoastră?

El se încruntă spre scriin. Pe el nu erau decât un lighean și un urcior cu apă – nimic din mobila pe care o avusese în dormitorul lui în casa aceea. Dar oricum era mai mobilată decât corturile indiene în care trăise atâția ani. Pentru o clipă, se simți năpădit de un sentiment de înstrăinare. Mai era locul lui undeva, oriunde? Demonii încercau din nou să preia controlul asupra lui.

Apoi scutură capul și îi alungă.

– Vale spune că e deja pe urmele trădătorului de mai bine de un an. Este obsedat de căutarea lui. Și a spus că mama trădătorului era franțuzoaică. Mama mea era franțuzoaică.

– Lordul Vale v-ar ucide dacă ar crede că sunteți trădătorul?

Reynaud își aminti de bărbatul pe care îl știa el, un bărbat vesel, prieten cu toți cei pe care îi cunoștea. Acel Vale nu ar fi făcut niciodată așa ceva, dar acel Vale aparținea trecutului. L-ar ucide Vale dacă ar crede că el a trădat regimentul la Spinner's Falls? Un bărbat putea să se schimbe în multe feluri în șapte ani, dar oare putea Vale să se transforme în ucigașul prietenilor lui?

– Nu, răspunse propriei întrebări nerostite. Nu, Jasper nu ar face niciodată una ca asta.

– Atunci cine ar face-o? întrebă ea încet. Dacă vreunul dintre supraviețuitorii masacrului v-ar crede trădător v-ar ucide?

– Nu știu. El se încruntă și se gândi, apoi își clătină frustrat capul. Nici măcar nu știu cine a supraviețuit masacrului, în afară de Vale și de un bărbat pe nume Samuel Hartley. *La naiba!* Și-ar fi dorit să îl poată vizita pe Vale ca să-i ceară ajutorul, dar, după cele întâmplare cu o zi în urmă, părea imposibil. Nu știu în cine să am încredere.

O privi și fu cuprins de o revelație.

– Nu sunt sigur că *există* cineva în care să am încredere.

- Se spune că glonțul i-a ratat capul cu puțin, târăgână ducele de Lister și legână paharul de vin între mâinile lui mari.

- Cu foarte puțin. Blanchard se încruntă. Avea sânge pe obraz. Deși cred că a fost de la o așchie care l-a lovit.

- Păcat că nu a fost mai aproape, spuse Hasselthorpe și învârti vinul în pahar. Lichidul vișiniu era atât de întunecat că părea aproape negru. Ca un pahar de sânge. Îl așază pe masa de lângă scaunul lui cu un dezgust evident. Dacă glonțul i-ar fi zdrobit teasta, tu, lord Blanchard, nu te-ai teme pentru titlu.

Previzibil, Blanchard se înecă de la vin.

Hasselthorpe îl privi cu o urmă de zâmbet. Erau adunați în jurul mesei din salon; doamnele se retrăseseră la ceai în camera de zi. În curând aveau să li se alăture urma să fie nevoit să o suporte pe Adriana cu discuțiile ei prostești. Soția lui de mai bine de douăzeci de ani fusese considerată o mare frumusețe când debutase în societate, iar trecerea anilor nu o afectase aproape deloc. Din păcate, nici nu făcuse ceva ca să îi lumineze mintea. Adriana fusese singura decizie emoțională pe care o luase în viața lui – care se bazase întotdeauna pe strategie – și plătitise pentru asta cu vârf și îndesat.

- A fost destul de curajos, mormăi Blanchard cu părere de rău. A luat-o pe nepoata mea din stradă chiar cu riscul vieții lui. Dar amărâtul credea că se luptă cu indienii.

Lister începu să se agite.

- Cu indienii? Adică locuitorii sălbatici din colonii?

- Despre ei tot bătea câmpii, spuse Blanchard. Își trecu privirea de la Hasselthorpe la Lister, cu ochi gânditori. Cred că e nebun.

- Nebun, murmură Hasselthorpe. Dacă este nebun, sigur nu poate să-și recapete titlul. Asta e planul tău?

Blanchard dădu o dată din cap.

- Nu-i rău, spuse Hasselthorpe. Și te scutește și de uciderea lui.

- Insinuezi că eu mă aflu în spatele tentativei de ucidere a lordului Hope?

- Ba chiar deloc, zise Hasselthorpe. Era conștient că Lister îi privea de sub gene. Doar subliniez un fapt. Unul pe care orice

om inteligent din Londra îl va gândi – fără îndoială și lordul Hope însuși.

– Să te ia naiba, șopti Blanchard, făcându-se alb ca varul.

Lister izbucni în râs.

– Nu-ți face griji, milord. La urma urmei, făptașul a ratat. Așa că e prea puțin important cine a vrut să îl omoare pe de mult pierdutul lord Hope.

Hasselthorpe duse paharul la buze și murmură încet:

– Nu și dacă încearcă din nou.

– Nu înțeleg bărbații, anunță Beatrice a doua zi în vreme ce ea și Lottie se plimbau prin vastul salon al magazinului de mobilă Godfrey & Sons. Privi chiorâș și dezaprobator spre câțiva domni de prin încăpere care păreau să se fi luat la întrecere pentru atenția unei tinere drăguțe și roșcate și se apucaseră să vadă care din ei putea să ridice cel mai sus deasupra capului un fotoliu foarte greu. Nu înțeleg de ce lordul Hope m-a sărutat ieri și m-a acuzat apoi că eu l-am sărutat pe el.

– Bărbații sunt un mister, răspunse Lottie grav.

– Chiar sunt. Beatrice șovăi, apoi spuse încet: Părea... derutat cât s-a petrecut tot incidentul cu împușcăturile.

Lottie o privi lung.

– Derutat?

Beatrice se strâmbă.

– Vorbea despre indieni și forma linii de apărare.

– Doamne Sfinte! Lottie părea tulburată. Știa unde este?

– Nu cred. Beatrice se încruntă și își reaminti minutele în care se ghemuise lângă trăsura. Inima i se oprise când își dăduse seama că lordul Hope era pe cale să alerge în câmp deschis ca să meargă spre lacheul Henry. Eu... eu nu cred.

– Dar asta e nebunie, șopti îngrozită Lottie.

– Știu, murmură Beatrice. Și mă tem că unchiul Reggie o va folosi împotriva lordului Hope ca să își păstreze titlul.

Lottie o privi lung.

– Dar dacă este nebun... Dragă Bea, sigur e mai bine să nu moștenească titlul, nu?

- Totul e mai complicat de-atât. Beatrice închise ochii pentru o clipă. Lordul Hope pare să fie foarte bine – când nu e ostil – mai tot timpul. E nevoie ca un bărbat să fie lipsit de titlul lui din cauza unui moment de confuzie?

Lottie își înclină capul, părând sceptică.

Beatrice se grăbi să continue:

- Și mai sunt și altele de luat în seamă. Dacă lordul Hope recuperează titlul, s-ar putea să își exercite dreptul de vot în parlament și să voteze legea domnului Wheaton.

- Sunt de partea ei la fel de mult ca tine, spuse Lottie, dar nu știu dacă vreau să treacă pe spezele tale.

- Dacă ar fi doar ale mele, nu cred că m-ar deranja, zise Beatrice. Știu că ar fi greu de trăit la țară și în condiții modeste după toți anii aceștia petrecuți în Londra, dar nu cred că ar fi chiar atât de rău. Pentru unchiul Reggie îmi fac griji. Își apăsă mâna pe inimă ca să ușureze durerea pe care o simțea.

- Nu se poate să câștige toată lumea, nu-i așa? spuse Lottie posomorâtă.

- Mă tem că nu, răspunse Beatrice. Se plimbară în tăcere pentru o clipă, apoi continuă: A fost îngrozitoare toată întâmplarea, Lottie. Săracul Henry era plin de sânge, unchiul Reggie urla, servitorii făceau o hărmălaie nebună, iar lordul Hope umbla de colo-colo cu un pistol pentru duel, arătând de parcă voia să ucidă pe cineva. Apoi, după două ore, îmi spune că eu l-am sărutat când, în mod evident, el m-a sărutat pe mine. Și, până în clipa aceea, nici nu am crezut că mă *place*.

Lottie își drese delicat glasul:

- Ei bine, ca să spunem drept, ca să vrea să te sărute nu trebuie neapărat să te *placă*.

Beatrice o privi îngrozită.

- Îmi pare rău, dar așa este. Lottie ridică din umeri și apoi vorbi cu mult prea multă inocență: Desigur, în general, doamnei îi place domnul pe care îl sărută.

Beatrice strânse din buze, deși știa că fața i se înroșise.

Lottie își drese glasul:

- Îți place? Adică îți place de lordul Hope?

- Cum să îmi placă? întrebă Beatrice. E morocănos și sarcastic, și foarte posibil nebun.

– Și totuși, l-ai sărutat, îi reaminti Lottie.

– El m-a sărutat pe *mine*, spuse Beatrice de îndată. Doar că are o privire atât de intensă când se uită la mine, de parcă eram singura ființă de pe lumea asta. E atât de plin de pasiune.

Lottie ridică sprâncenele.

– Explic prost, spuse Beatrice. Cugetă o clipă. E ca și cum singura muzică pe care a auzit-o vreodată cineva a fost sunetul de flaut. Ai crede că e suficient de bine, că muzica este un lucru aproape agreabil, dar că nu e nimic prea special. Dar dacă apoi asculți simfoniile domnului Händel? Înțelegi? Ar fi copleșitor, frumos, ciudat, complex și absolut fascinant.

– Cred că înțeleg, murmură Lottie. Sprâncenele i se arcuie.

De partea cealaltă a încăperii, unul dintre domni judecase greșit greutatea fotoliului și îl scăpă. Fotoliul se izbi de podea, ceilalți domni izbucniră în râs, iar doamna de companie a tinerei o conduse afară din salon, muștrând-o tot drumul. Proprietarul se grăbi la fața locului, unde marfa lui ajunsese pe jos.

Beatrice clătină din cap.

– Nu am să-i înțeleg niciodată pe bărbați.

– Ascultă, draga mea, spuse Lottie. Știi ce-a făcut soțul meu în dimineața asta?

– Nu. Beatrice scutură din cap. Dar nu vreau să...

– Îți spun, zise Lottie fără să țină cont de răspunsul prietenei sale. A coborât la micul dejun, a mâncat trei ouă, jumătate de cotlet fript, patru felii de pâine prăjită și o cană cu ceai.

Beatrice clipi.

– Pare destul de multă mâncare.

Lottie își flutură mâna iritată.

– Micul lui dejun obișnuit.

– A. Beatrice se încruntă. Atunci de ce...?

– Nu mi-a adresat nici măcar un cuvânt în tot timpul ăsta! În schimb, s-a îndeletnicit cu cititul corespondenței și a bombănit deasupra unor ziare de scandal. Și mai e un lucru – a plecat din cameră fără măcar să își ia la revedere. Și când a revenit peste un minut, știi ce a făcut?

– Nu am nici o idee.

– S-a dus la bufet, a mai luat o felie de pâine prăjită și a trecut valvârtej pe lângă mine fără să spună un cuvânt!

– Ah! Beatrice se strâmbă. Poate că era cu gândul la treburile importante.

Lottie își arcui o sprânceană.

– Sau poate că este pur și simplu un prost.

Beatrice nu știe ce să spună, așa că pentru o clipă păstră tăcerea. Ambele doamne străbătură încet încăperea aglomerată și se opresc într-o doară lângă o masă decorată numai cu înge-
rași auriți.

– Asta, spuse Lottie gânditoare, este cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată în viața mea.

– Este, nu-i așa? E ca și cum creatorul ei ar fi avut o antipatie morbidă pentru măsuțe. Beatrice înclină capul și cercetă atent masuța. L-am vizitat pe Jeremy ieri.

– Cum se simte?

– Nu este bine. Simți privirea lui Lottie îndreptată spre ea. Pentru mine e foarte important ca legea domnului Wheaton să fie votată. Sunt mulți soldați care ar putea profita de pe urma ei – poate mii de bărbați, și unii dintre ei s-au aflat sub comanda lui Jeremy. Îi pasă atât de mult de legea asta! Știu că i-ar face mult bine dacă veteranii ar primi o pensie mai bună.

– Sunt sigură că așa este, draga mea. Sunt sigură, spuse încet Lottie.

– Are pur și simplu... Beatrice se văzu nevoită să se oprească o clipă și să înghită în sec înainte să continue; apoi spuse cu hotărâre: Are pur și simplu nevoie de un motiv ca să... trăiască, Lottie. Chiar îmi fac griji pentru el.

– Sigur că îți faci griji.

– Domnul și doamna Oates îl lasă singur în camera aceea mult prea mult timp. Beatrice clătină din cap. Fusesse foarte îngrijorată de reacția pe care o avusese familia Oates la rănilor îngrozitoare ale fiului lor când el revenise acasă. Cred că au renunțat la el.

– Îmi pare rău, draga mea.

– Când s-a întors acasă, șopti Beatrice, l-au privit de parcă era mort. De parcă nu însemna nimic pentru ei dacă nu era întreg

și sănătos. Acum se concentrează pe fratele lui Jeremy, Alfred, ca și cum el ar fi moștenitorul, nu Jeremy.

Beatrice își privi prietena și nu se putu abține să nu izbucneasă în lacrimi.

– Și oribila aia de Frances Cunningham! Mă înfurii numai când mă gândesc cum l-a părăsit după ce s-a întors. Este de-a dreptul rușinos!

– E păcat că nu a condamnat-o nimeni pentru cruzimea ei, spuse Lottie gânditoare. Și-a pierdut picioarele și nimeni nu se aștepta să trăiască.

– Putea măcar să aștepte până ieșea din infirmerie, murmură Beatrice mâhnită. Și este măritată acum. Știi? Cu un baronet.

– Un baronet gras și bătrân, completă Lottie cu mulțumire. Sau cel puțin așa am auzit. Poate că a primit exact ce a meritat.

– Hmm. Beatrice privi lung înșerașii. Cel din colțul cel mai apropiat de ea semăna extraordinar de mult cu un bătrân gras care avea probleme de digestie. Poate că Frances Cunningham *promise* ce meritase. Dar înțelegi, nu-i așa, cât de important este ca legea să fie votată *acum* – nu peste un, nu peste doi?

– Da, înțeleg. Lottie o luă de braț și își reluară plimbarea. Ești atât de bună. Mult mai bună ca mine.

– Și tu vrei ca legea să treacă.

– Dar interesul meu este unul pur teoretic. Lottie schiță un zâmbet. Cred doar că bărbații care au servit ani la rând, uneori în condiții deplorabile, merită să primească o compensație corectă. Tu, dragă Beatrice, ești condusă de pasiune. Îți pasă de oamenii ăștia nefericiți poate tot așa de mult ca de Jeremy.

– Poate, spuse Beatrice. Dar la final, de Jeremy îmi pasă cel mai mult.

– Exact. De aceea sunt atât de îngrijorată.

– De ce?

Lottie se opri și îi luă mâinile într-ale ei.

– Nu vreau să fii dezamăgită...

Beatrice își întoarse capul într-o parte, dar chiar și așa, nu putu să rateze cuvintele rostite de Lottie:

– ... dacă legea nu trece la timp.

Capitolul 5

Ei bine, lui Longsword nu-i plăcu nicidecum ce se întâmplase, dar un târg făcut cu regele spiridușilor cu greu putea să fie rupt. Astfel, fu constrâns să lucreze pentru regele spiridușilor și chiar că era un lucru murdar; pot să vă spun! Nu vedea niciodată soarele, nu auzea niciodată râsete și nu simțea niciodată adierea răcoroasă a vântului pe obraz, căci, după cum ați aflat cu siguranță, Regatul Spiridușilor era un loc îngrozitor. Dar cel mai rău lucru pentru Longsword era să știe că stăpânul pe care îl servea și lucrurile pe care le făcea erau o ofensă adusă lui Dumnezeu și însuși raiului.

De aceea, în fiecare an în care Longsword se ducea la stăpânul lui, se puneă în genunchi și îl implora să fi eliberat din sclavia lui îngrozitoare.

Și în fiecare an regele spiridușilor refuza să îi îngăduie lui Longsword să plece...

din Longsword

– E ridicol să nu pot să mă ating de nici un ban din averea Blanchard, mormăi Reynaud toată ziua. Se plimba apăsător în micul salon, de la șemineu la fereastră, și se simțea ca un leu în cușcă. Cum să-mi plătesc avocații dacă nu am bani?

– Nu prea puteți da vina pe unchiul Reggie pentru că e reticent când vine vorba de a plăti pentru propria izgonire, spuse domnișoara Corning.

– Ha! Dacă el crede că asta mă va opri, va fi foarte dezamăgit, i-o întoarse Reynaud. Am trimis o petiție la parlament să se formeze o comisie specială care are să studieze cazul meu.

Domnișoara Corning așeză cu grijă ceașca de ceai pe măsută.

– Deja? Nu știam.

Reynaud pufni:

– Să fie mâine și tot nu ar fi destul de devreme pentru mine. De îndată ce îmi dovedesc identitatea, nu au cum să nu-mi dea titlul.

Domnișoara Corning se încruntă, jucându-se cu ceașca. Reynaud își arcui sprâncenele.

– Nu mă credeți?

– Doar că... dacă... Ea își scutură încet capul.

– Dacă *ce*?

– Dacă o să spună că sunteți nebun? îl întrebă ea repede.

Reynaud se uită fix. Nebunia era unul dintre puținele motive pentru care un bărbat putea să fie ținut la distanță de titlul său.

– Aveți vreo informație că ar face una ca asta?

– A fost doar ceva ce a pomenit în trecere, zise ea și își coborî capul, ascunzându-și ochii cenușii de el.

Reynaud se încruntă și se întrebă ce anume spusese unchiul ei. Simți fiori reci de sudoare la ceafă. „Nu vei mai fi niciodată un veritabil domn englez“, flecăriră drăcușorii din capul lui. „Nu îți vei mai găsi niciodată locul.“

– Vă simțiți bine? întrebă domnișoara Corning.

– Da, spuse răstit Reynaud. Sunt bine.

Ochii ei cenușii părură tulburați.

– Poate că dacă vorbesc cu unchiul Reggie, va fi de acord să vă împrumute o parte din banii lui pentru haine noi și alte lucruri.

– Banii *mei*, mârâi Reynaud.

Îi arunca un os de ros, și amândoi o știau. Unchiul ei putea să se ducă naibii. El trase într-o parte draperiile și se uită pe fereastră. Cu două etaje mai jos, o trăsură aștepta în fața casei. Poate că unul dintre aliații politici ai lui St. Aubyn venise în vizită.

– Da, ei bine, banii dumneavoastră sau ai unchiului Reggie, faptul cert este că el îi deține, remarcă domnișoara Corning. Nu ar strica dacă ați fi mai civilizat cu el, mai ales că stați în casa lui.

– Casa *mea*. Am tot dreptul să locuiesc în casa mea și să fiu al naibii dacă mă voi târî în fața lui. Reynaud trase draperia la loc.

Domnișoara Corning își dădu ochii peste cap.

– Nu am zis să vă *târâți*, am spus să fiți mai...

– Civilizat, știu. Se îndreptă spre ea. Era extrem de frumoasă în dimineața aceea, într-o rochiță verde care echilibra rozul pal al obrazilor ei și care făcea ca ochii să îi strălucească asemenea diamantelor. Singura persoană cu care mă interesează să fiu „civilizat“ sunteți dumneavoastră.

Ea se opri cu ceașca aproape de gură și îl privi îngrijorată. Bun. Prea nu se îndoia de el. Pentru numele Domnului, erau singuri într-o încăpere, iar el petrecuse șapte ani într-o societate în care relațiile dintre un bărbat și o femeie erau mult mai libere. De fapt...

Dar gândurile îi fură întrerupte de un lacheu care își făcu apariția în ușă.

– Aveți o vizită, milord.

Omul se dădu la o parte și, în locul lui, apărură o femeie. O doamnă în vârstă stătea acolo, cu spatele drept ca lumânarea, cu părul alb ca zăpada prins într-un coc sobru în vârful capului și cu ochii albaștri și pătrunzători deja mijiti dezaprobator. Reynaud nu o mai văzuse de șapte ani și pentru o secundă se temu să nu își piardă stăpânirea de sine. Știa că lacrimile – îngrozitor de nebărbătești – stăteau să izbucnească.

Apoi femeia vorbi:

– *Tiens!* Așa o barbă oribilă, nepoate! Sunt cam dezgustată. Deci, asta poartă domnii din Colonii? Nu-mi vine să cred, nu, nu-mi vine să cred!

El se duse spre ea și îi luă mâinile, apoi o sărută cu tandrețe pe obraz, în ciuda bolboroselilor ei dezgustate.

– Mă bucur să te văd, *tante* Cristelle.

– Aha! Cred că nu vezi nimic prin părul ăla. Îi trase părul de pe față cu una din mâinile cu vinișoare albastrii. Atingerea ei, spre deosebire de vorbe, era tandră. Apoi își coborî mâna. Și cine este copila aceasta? Ai pierdut atât de mult din civilizație că ai ajuns să te închizi singur cu o femeie, într-o casă onorabilă?

Reynaud se întoarse amuzat și văzu că domnișoara Corning sări din fotoliul ei și o privea cu îngrijorare pe *tante* Cristelle.

– E o verișoară de-a mea, domnișoara Beatrice Corning. Domnișoară Corning, mătușa mea, domnișoara Cristelle Molyneux.

Domnișoara Corning făcu o reverență, și *tante* Cristelle o privi atent prin lornion, apoi zise:

– Nu îmi amintesc de nici o verișoară pe nume Corning în familia surorii mele.

– Sunt nepoata lordului Blanchard, explică domnișoara Corning.

Privirea lui *tante* Cristelle se întunecă.

– *C'est ridicule!* Nepotul meu nu are nici o nepoată, doar un nepot care nu are nici zece ani.

Reynaud își dresă glasul și simți că izbucnește în râs pentru prima dată de când pusese piciorul pe pământ englezesc.

– Se referă la actualul conte Blanchard, *tante*.

Bătrâna doamnă pufni:

– *Pretendentul* la titlu. Înțeleg.

Domnișoara Corning privi cu prudență.

– Hmm... să aduc poate niște ceai?

Reynaud ar fi preferat cafea sau coniac, dar cum domnișoara Corning părea fixată pe ceai, abia dacă încuviință din cap.

Ea plecă tăcută din cameră, și el o urmări cu privirea.

– E drăguță tare, observă *tante* Cristelle. Nu e frumoasă, dar are un aer foarte grațios.

– Într-adevăr. Reynaud o privi pe mătușa lui. Ai menționat-o pe sora mea. Este bine?

– Nu știi? Sprâncenele ei se încruntară dezaprobat. Nu ai întrebat?

– Am întrebat, răspunse Reynaud și o însoți spre un fotoliu. Dar nimeni nu o cunoaște așa de bine ca tine, *tante*.

– Hmm, spuse mătușa Cristelle și se așeză afectată pe fotoliu. Atunci îți spun: Știi că sora ta a rămas văduvă la scurt timp după... dispariția ta.

Reynaud încuviință din cap.

– Așa mi-a zis și domnișoara Corning.

Se duse să se uite pe fereastră. Poate că Londra nu se schimbă mult cât lipsise el, dar toate celelalte lucruri se schimbaseră.

Toate.

– *Bon*, spuse *tante* Cristelle. Apoi, anul trecut s-a căsătorit cu un țăranoi, un bărbat din Noua Anglie. Numele lui este Samuel Hartley.

– Am aflat și asta, răspunse el.

Era ciudat să știe că Emeline se căsătorise cu un bărbat pe care el îl cunoscuse în armată – un colonist. Mai simți o dată sentimentul acela neplăcut că lumea lui era în mișcare, trecutul și prezentul erau contradictorii și se înfruntau pentru sufletul lui.

Tante Cristelle continuă:

– A plecat să trăiască departe cu soțul ei, peste mări și țări, în orașul Boston. Nu știu dacă a fost o alegere înțeleaptă din partea ei, dar o știi pe sora ta. Poate să fie încăpățânată ca un catâr atunci când vrea.

– Și nepotul meu, Daniel?

– *Petite* Daniel este bine și puternic. Bineînțeles, mama lui l-a luat să trăiască alături de ea în America.

Reynaud cugetă la spusele mătușii lui. Ce ironie că era mai departe de sora lui în clipa aceea decât înainte să se întoarcă în Anglia. Și-ar fi amânat revenirea dacă ar fi știut că ea era în Noua Anglie? Nu era sigur. Nevoia de a-și recâștiga fosta viață – pământurile și titlul – îl ajutase să supraviețuiască în acei șapte ani lungi. De fapt, îl ținuse în viață și zdravăn la minte în zilele și nopțile fără de sfârșit ale captivității lui. Nimic, nici măcar dragostea pentru sora lui, nu ar fi putut să îl țină departe de scopul lui.

– Unde ai fost, Reynaud? întrebă încet *tante* Cristelle.

El clătină din cap și închise ochii. Cum să îi spună acestei aristocrate rafinate ce i se întâmplase?

După un moment, auzi oftatul femeii.

– *Bien*. Nu e nevoie să vorbești despre asta dacă nu vrei.

Chiar în clipa aceea, Reynaud se întoarse spre ea. *Tante* Cristelle îl privea cu răbdare. Era sora mai mare a mamei lui. Ambele crescuseră la Paris și veniseră în Anglia când mama lui se căsătorise. *Tante* Cristelle avea în jur de șaptezeci de ani, însă ochii ei albaștri și pătrunzători erau aprigi, și mintea, una din cele mai ascuțite din cele pe care le întâlnise.

– Am de gând să îmi iau titlul înapoi, *tante*, spuse el.

Ea încuviință o dată din cap.

– *Naturellement*.

– Am trimis o petiție la parlament ca să se înființeze o comisie specială și să îmi fie analizat cazul. Când va fi convocată, va trebui să apar în fața comisiei la Westminster și să îmi pledez cauza. Actualul conte își va prezenta și el cauza în același timp.

Mătușa pufni:

– Uzurpatorul ăsta nu va renunța atât de ușor la titlul lui furat, nu?

– Nu, spuse Reynaud încruntat. Va ține de el atât cât va putea, sunt sigur. Și poate va cere să păstreze titlul pe motiv că eu sunt nebun.

– Nebun? Sprâncenele subțiri ale bătrânei se arcuiră.

Reynaud își feri privirea.

– Deliram de la friguri când am ajuns aici. Mă tem că era o cameră plină cu oameni care au fost martori când aiuram ca un nebun.

– Și asta e tot?

Reynaud se strâmbă stânjenit.

– A fost un... incident ieri. Am fost împușcat...

– *Mon Dieu!*

El flutură cu o mână ca să-i alunge îngrijorarea.

– Nu a fost nimic grav. Dar cumva am uitat de mine. Am crezut că sunt din nou pe câmpul de luptă.

Tăcere.

Apoi *tante* Cristelle își trase răsuflarea.

– Ah! Regretabil. Vom avea nevoie de avocați buni și de oameni de afaceri ca să ne luptăm cu uzurpatorul.

Reynaud o privi și speranța îl făcu să se simtă brusc slab.

– Atunci mă vei ajuta.

– *Mais oui.* *Tante* Cristelle îl privi supărată. Te-ai gândit că am să fac altfel?

Reynaud o ajută să se ridice și simți brațul ei plăpând sub mâna lui.

– Nu, dar nu am mai avut un aliat de multă vreme.

Ea își aranjă fustele.

– Cred că trebuie să punem la punct un plan. Îi voi căuta pe oamenii ăștia ai legii, pentru că mă ocup de proprietatea lui *petite* Daniel cât el locuiește temporar în Colonii și, deci, am multe legături. Iar tu, tu trebuie să te razi.

– Să mă rad? Sprâncenele lui Reynaud se ridicară de amuzament.

Tante Cristelle încuviință cu severitate din cap.

– Dar bineînțeles că da, să te razi, și vei avea nevoie și de haine noi, de o perucă adecvată și de încălțări elegante. Pentru că trebuie să te întorci la înfățișarea atât de plicticosului conte englez,

nu-i așa? Astfel îi vom înfrunta pe dușmanii tăi cu însuși cumpă-
tul tău.

Maxilarul lui Reynaud se încleștă.

– Nu am bani, mătușă.

Ea scutură din cap, deloc surprinsă.

– Îți voi împrumuta eu cât ai nevoie și, când redevii conte, mi-i
dai înapoi, da?

– Da. Bineînțeles. Reynaud făcu o plecăciune peste mâna ei.
Nici nu pot să îți spun, *tante*, cât de ușurat sunt să știu că tu ești
de partea mea.

– Ah! Bătrâna doamnă scoase un sunet dezaprobat. Văd că
nu ți-ai pierdut farmecul sub pădurea de pe fața ta. Dar să îți
fie clar un lucru, nepoate: să te bărbierești și să te tunzi e doar
unul dintre lucrurile pe care trebuie să le faci ca să te transformi
într-un gentleman englez respectabil.

Reynaud se încruntă.

– Și ce crezi că mai trebuie să fac? Spune-mi și cumpăr.

– Ah, dar e ceva ce nu se cumpără. Pentru asta vei avea nevoie
de farmecul tău. Ea se întoarse spre el și îl privi direct în ochi,
calm și solemn. Ai nevoie de o soție. O soție *englezoaică*, de familie
bună. Căci ce bărbat poate să fie nebun când are alături o soție
drăgălașă și nu mult prea frumoasă? Pune mâna pe o astfel de
fetiță și vei fi la jumătate drumului spre recuperarea titlului.

Dimineața următoarei zile era luminoasă și însorită. După ce
își făcu toaleta, Beatrice hotărî să discute cu bucătăreasa. Cobora
scările spre intrarea principală când auzi niște voci de bărbați.

Se opri pe coridor și privi peste balustradă, spre holul de
dedesubt. Acolo se aflau majordomul, doi lachei și un domn
pe care nu îl cunoștea, dar care îi părea oarecum – măcar de la
spate – familiar. Coborî în continuare încet scările, privindu-l cu
atenție pe bărbat. Purta o perucă de curând pudrată și o haină
neagră cu o croială foarte frumoasă, cu manșete brodate cu verde
și argintiu. Majordomul îi spunea ceva, dar străinul trebuie să fi
simțit privirea lui Beatrice. Se întoarse.

Și ea încrămeni pe scări.

Era lordul Hope – dar un lord Hope transformat.

Barba lui stufoasă dispăruse. Maxilarul îi era proaspăt ras și dezvălula bărbia pătrată și suprafața puternică a obrazilor. Își tăiașe pesemne părul foarte scurt, pentru că peruca pe care o purta era frumos ondulată și pudrată și i se potrivea de minune. Sub haina neagră de catifea, purta o vestă din brocart argintiu cu verde și la încheieturi se vedea dantela. Era întruchiparea perfectă a unui gentleman englez, iar Beatrice poate că l-ar fi regretat pe bărbatul de care se îngrijise în ultima săptămână, dacă nu ar fi fost două lucruri. Mai întâi, din urechea lui stângă, cruciulița lui din fier se legăna încă, primitivă și necivilizată, pe lângă perfecțiunea perucii albe. Apoi, cele trei păsări tatuate îi încercuiau încă ochiul drept, la fel de neșters ca negrul de abanos al irisului.

Purta gâteliile civilizației, dar numai un neghiob le-ar fi confundat cu altceva decât cu o spoială subțire care acoperea sălbaticul de dedesubt.

El făcu o plecăciune spre ea, cu un picior întins și brațul fluturând sarcastic în jos.

– Domnișoară Corning!

– Lord Hope! Își revenise oarecum în fire și termină de coborât scările. V-ați supus unei schimbări remarcabile.

El ridică din umeri.

– Ca să te lupți cu diavolul, trebuie să te deghizezi în diavol.

Ea se uită la el.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți.

– Nu contează. El își întoarse privirea și, dacă ar fi fost vorba despre oricare alt bărbat, l-ar fi crezut nesigur. Îi fac o vizită mătușii mele în dimineața asta. Ați dori să mă însoțiți?

Era o invitație politicoasă, și Beatrice și-ar fi dorit să știe ce anume avea de gând cu transformarea aceea bruscă, dar își mușcă buza. Era în siguranță?

Șovăiala ei dură o fracțiune de secundă prea mult. Expresia lui plăcută se transformă într-o încruntare.

– Vă este teamă de mine, domnișoară Corning?

– Absolut deloc. Ea își ridică bărbia, provocându-l să o contrazică.

– Asta înseamnă nu v-ar deranja o simplă plimbare prin oraș.

Oare de ce voia să îl însoțească? Beatrice îl privi lung și încercă să îi ghicească motivele.

– Haideți, domnișoară Corning, mormăi el încet, e de ajuns un simplu da sau nu.

– Da, vă mulțumesc, spuse ea. Cu o condiție.

– Și care este aceasta? Ochii lui se mijiră amenințător.

Ea trase adânc aer în piept.

– Vin dacă îmi spuneți ceva despre unde ați fost în ultimii șapte ani.

Chipul lui se întunecă și, pentru o clipă, ea crezu că avea să îi întoarcă spatele și să o lase în hol. Apoi el încuviință o dată din cap, brusc.

– S-a făcut. Mergeți să vă luați pelerina.

Ea fugi sus înainte ca el să aibă timp să se răzgândească.

Dar când reveni în foaier, lordul Hope nu mai era acolo. Pentru o clipă, se simți dezamăgită. Se jucase doar cu ea?

Apoi lacheul George îi spuse:

– S-a dus să îl vadă pe Henry, domnișoară. A spus că nu stă decât un minut.

– Oh! Beatrice răsuflă ușurată și se liniști. Ei bine, în cazul ăsta, mă duc și eu să îl văd pe Henry.

Desigur, slujitorii dormeau la mansardă, chiar în vârful casei. Dar pentru că Henry era un flăcău puternic și pentru că avusese nevoie de îngrijire, fusese adus special pentru el un pat într-un colț al bucătăriei. Un paravan vechi era amplasat în fața patului lui Henry ca să aibă intimitate, dar când Beatrice intră în bucătărie văzu că era dat deoparte. Lordul Hope se ghemuise lângă pat și vorbea cu o voce scăzută cu lacheul.

Beatrice se opri chiar lângă ușa de la bucătărie. Nu putea să vadă chipul lordului Hope – stătea cu spatele la ea –, dar Henry era atât de însuflețit, de parcă primise vizita vreunui zeu. Părea cumva un moment intim – chiar dacă protagoniștii erau înconjurați de agitația din bucătărie – și nu voia să îi întrerupă.

Rămase pironită acolo și privi.

Lordul Hope vorbea, și Henry se uita la el cu atenție. Beatrice își aminti cum îi chemase lordul Hope pe lachei, confundându-i cu niște soldați. Chiar și atunci, când ea știa că lordul era cuprins

de un delir straniu, îi percepusese îngrijorarea. Îngrijorare adevărată pentru oamenii „lui”. Își apăsă buzele cu degete tremurătoare. Trebuia să arate cât de nobil era chiar când ea hotărâse că nu era decât un egoist, chiar când se temuse că nu era decât un nebun? Doamne sfinte, cum putea să fie de partea unchiului ei împotriva unui astfel de bărbat?

Viconte mai șopti ceva, se apropie mai mult de lacheu și-i puse mâna pe umăr. Cu o ultimă încuviințare din cap, se ridică.

Se întoarse și o zări.

Beatrice coborî repede mâna și zâmbi cu voioșie.

— Îmi pare rău, nu intenționez să rămân aici decât o clipă, spuse el când se apropie și o privi ciudat.

— Nu este nici o problemă. Lăsa capul ușor pe spate ca să se uite la el, încă uluită de cât de albă îi era peruca și de asprimea tatuajelor lui. Henry părea bucuros să vă vadă.

El se încruntă și aruncă o privire înapoi spre patul lui Henry.

— Cât am fost în armată, am observat că uneori asta făcea o mare diferență.

— Ce anume?

— Să îl vizitezi pe rănit. El îi întinse brațul și ea își puse degetele pe mâneca lui neagră, apoi părăsiră bucătăria, ea fiind foarte conștientă de cât de puternic erau mușchii ascunși sub material. Să stai și să vorbești cu un om descurajat. Cred că îi ridică omului moralul. Îl face să își dea seama că este nevoie de el pe lumea asta. Ceilalți așteaptă ca el să își revină.

— Și ceilalți ofițeri își vizitau răniții? întrebă ea când ajunseră în foaier.

— Unii. Nu mulți. O ajută să urce în trăsură care îi aștepta, apoi intră și el și se așeză în fața ei. Mi s-a părut mereu că e un mare păcat că foarte puțini ofițeri își dau seama cât de important este să își viziteze răniții.

Bătu în acoperiș ca să îl anunțe pe vizitiu că erau gata de plecare.

— Poate că nu erau la fel de miloși ca dumneavoastră, spuse ea încet.

El păru iritat.

- Mila nu are nimic de-a face cu asta. Ține de datoria unui ofițer să aibă grijă de oamenii lui. Ei sunt responsabilitatea lui.

Beatrice îl privi întrebătoare. Poate că datoria era altceva decât mila, și totuși rezultatele erau aceleași. Citise respect în privirea lui Henry când lordul Hope vorbise cu el. Și apoi, dacă lordului Hope îi păsa atât de mult de un lacheu pe care abia dacă îl cunoștea, dar pe care îl considera unul dintre oamenii „lui”, nu i-ar fi păsat în egală măsură și de cei care chiar își făcuseră serviciul militar în armata Maiestății Sale?

Ea își umezi buzele.

- Am auzit că mulți bărbați din armata Maiestății sale sunt foarte săraci după ce părăsesc serviciul militar.

El o privi curios.

- Unde ați auzit asta? Nu cred că e un subiect de conversație obișnuit pentru o doamnă.

- O, pe ici-colo. Ea ridică din umeri și încercă să pară nepăsătoare. Am mai auzit și că unii membri ai parlamentului încearcă să facă un proiect de lege care să le asigure veteranilor o pensie demnă.

- N-o să reușească, pufni el. Sunt prea mulți care și-ar dori ca resursele țării să meargă spre altceva.

- Dar dacă îl susțin suficienți membrii...

- Nu îl vor susține. Scutură din cap. Nimănui nu îi pasă de soldatul umil. De ce credeți că sunt plătiți atât de prost?

Beatrice își mușcă buza, neștiind cum să îl atragă de partea ei.

- Dacă dumneavoastră deveniți conte, veți face parte din Camera Lorzilor și...

- Nu am timp acum să mă gândesc la locul meu din Camera Lorzilor. Se strâmbă și clătină din cap. Trebuie să îmi concentrez complet mintea, timpul și energia ca să îmi obțin titlul. După ce am trecut puntea, mă voi gândi la ițele încurcate ale politicii, nu înainte.

Beatrice își pierde speranțele. Când el avea să decidă să se implice în politică, putea să fie prea târziu pentru legea domnului Wheaton. Prea târziu pentru Jeremy.

Beatrice își mușcă buza și se uită pe fereastra trăsurii. Oare cum putea să îl convingă pe lordul Hope că domnul Wheaton avea

nevoie de ajutorul lui pentru ca legea să fie votată chiar atunci? Dacă ar fi știut de ce lua deciziile pe care le lua – de ce era atât de obsedat să își recupereze titlul.

Se îndreptă de spate și se întoarse hotărâtă spre el. Era mai important ca niciodată să afle ce anume i se întâmplase în ultimii șapte ani.

Ce anume îl transformase în omul care devenise.

Reynaud o privi pe sub gene pe domnișoara Corning. Ședea înțepată pe bancheta din fața lui și își tot mușca buza plină de jos. Ce trecea prin mintea ei isteată? Și de ce, dintre toate lucrurile, adusese în discuție parlamentul? Unchiul ei era un politician înflăcărat. Poate că își dorea pur și simplu să știe dacă avea să fie interesat de politică de îndată ce își va obține titlul. Să devină ca unchiul ei.

Se încruntă. Erau slabe șanse să se întâmple așa ceva. Poate că purta o perucă și haine corespunzătoare, dar nu avea să se mai complacă niciodată întru totul în satisfăcătoarea viață englezească. Timpul petrecut în Colonii îl schimbaseră, îl încovoiaseră. Nu mai era aristocratul englez cuviincios care părăsise Londra în urmă cu șapte ani. Poate că tocmai detaliul acela o și deranja. Poate că ea reușea să îl vadă limpede pe bărbatul care se ascundea sub spoielele civilizației. Uneori o surprindea cum îl studia, cu o neliniște curioasă, asemenea unei căprioare care adulmeca aerul, conștientă de pericol, dar fără să știe că lupul se ascundea între copacii din spatele ei.

Își întoarse capul și privi absent pe fereastra trăsurii. Mătușa lui îl sfătuiseră să își găsească o soție englezoaică de familie bună. Ei bine, domnișoara Corning nu era chiar așa? Ireproșabilă, o domniță din familia dușmanului său? Era perfectă pentru rolul de soție. Ignoră partea primitivă din el care exulta la gândul că exact femeia aceea putea să îi aparțină. În schimb, începu să facă planuri. Cu un an în urmă, ar fi răpit-o într-un raid. Dar acum trebuia să o curteze după regulile englezești, ceea ce însemna că trebuia să câștige favorurile doamnei.

În fața lui, ea își dresese glasul cu un sunet delicat.

El o privi.

Ea zâmbi, hotărâtă și frumoasă, de sub borul ridicol de mare al bonetei.

– Cred că ați promis ceva, milord.

El înclină capul chiar dacă inima începu să îi bată tare. Evident că nu uitase de târgul lor.

Iar gândurile îi fură întărite de cuvintele ei.

– Știu că nu mă privește, dar puteți să îmi spuneți unde ați fost toți anii ăștia?

O privi tăcut și încercă din răputeri să nu o pună la locul ei cu niște cuvinte aspre și nepăsătoare.

Obrajii ei se îmbujorară, dar se uită direct în ochii lui și ridică bărbia.

– Vă rog.

Curajul avea să fie un bun de preț al mamei copiilor lui.

– Ba vă privește, spuse el. Am fost în Coloniile americane.

– Da, știu, spuse ea cu blândețe, dar unde? Și de ce? V-ați pierdut memoria? Cine erați? Am auzit de cazuri ciudate cu bărbați răniți care uitau cine erau.

– Nu. Am știut întotdeauna cine sunt. Se uită la ea, atât de apărută de lume. Avea să fie șocată de o asemenea poveste? I-ar repugna? Dar ea întrebă. Am fost capturat de indieni.

– Chiar așa. Ochii ei cenușii se măriră. Dar sigur nu ați stat cu ei șapte ani?

– Ba da. El șovăi.

Subiectul nu era unul de care voia să mai vorbească vreodată în viața lui, dar expresia de pe chipul domnișoarei Corning era fascinantă. Nu o curtase așa Othelo pe Desdemona? Dacă putea să o câștige cu nenorocitele lui povești de război, avea să o facă, indiferent de durerea pe care urma să o simtă. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, triști și fără viață.” Chiar dacă avea să i se frângă inima în două.

– Nu am avut de ales. Am fost sclav.

La cuvântul „sclav”, lui Beatrice i se tăie respirația. Trăsura se zdruncină atunci când dădu un colț, iar Beatrice fu împinsă într-o

parte, dar nu băgă de seamă, prinsă cum era de gândul că mândrul lord Hope fusese sclav. Numai gândul și era absolut respingător.

– De acolo le aveți? Arată din cap spre păsările tatuate.

El le urmări cu mâna.

– Da.

– Povestiți-mi, spuse ea pur și simplu.

El coborî mâna.

– Ați auzit de masacrul de la Spinner's Falls.

Nu era o întrebare, dar ea răspunse oricum:

– A fost o ambuscadă. Aproape toți din regiment au murit.

El clătină din cap, cu fața întoarsă spre fereastră, deși cumva ea își dădu seamă că nu vedea nimic din ce trecea prin fața ochilor lui.

– Mărșăluiam prin pădure, de la Quebec la Fort Edward. Poteca era îngustă și oamenii erau nevoiți să meargă în șir indian. Regimentul era înșirat. Mult prea înșirat.

Ea privi cum mușchiul maxilarului i se încordă. Nu îi plăcea ce îi povestea, dar o făcea oricum.

El trase adânc aer în piept.

– Când indienii ne-au atacat, eu plecasem călare să îi spun colonelului nostru că era mai bine să ne oprim ca să ne prindă din urmă și cei de la capătul șirului.

Își strânse buzele și, pentru o clipă, Beatrice crezu că nu avea să mai continue, dar se uită la ea, cu ochii lui negri și disperați.

– Nu puteam să formăm o linie de apărare. Oamenii mei au fost puși la pământ înainte să putem să strângem rândurile. Indienii trăgeau din ambele părți ale drumului, ascunși între copaci. Oamenii mei urlau și se prăbușeau, apoi colonelul meu a căzut de pe cal.

Privi absent spre mâini.

– L-au scalpat. Oamenii mei mureau cu toții în jurul meu, urlau și erau scalpați. Își strânse mâinile în pumni. Calul meu a fost împușcat și s-a prăbușit la pământ. Am reușit să sar la timp de pe el, dar am fost înconjurat. Nu mai știu ce s-a întâmplat după aceea – cred că am fost lovit în cap –, dar când m-am revenit în fire,

mărșăluiam deja spre tabăra indienilor. Francezii ne oferiseră ca pradă de război aliaților lor.

- Dumnezeule, șopti Beatrice și stomacul i se strânse.

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru lordul Hope să își piardă oamenii în felul acela. Cât de neputincios trebuie să se fi simțit.

Privi iar lung pe fereastră și nu dădu semne că ar fi auzit-o.

- După ce am ajuns în tabăra lor, am fost despărțit de ceilalți de indianul care mă prinsese pe mine. Numele lui era Sastaretsi. M-a dezbrăcat în pielea goală, mi-a luat hainele și mi-a dat să mă acopăr doar o pătură plină de purici. Apoi Sastaretsi a mers cu mine prin păduri timp de șase săptămâni. Când am ajuns în satul lui, mergeam cu picioarele goale prin iarba înghețată.

El se opri și își aminti de vremea aceea îngrozitoare, iar Beatrice rămase tăcută și așteptă.

- În tot timpul ăla, șopti el. În tot timpul ăla, nu m-am gândit decât la cum să îlucid pe Sastaretsi. Dar mâinile îmi erau legate atât de strâns în față că toată carnea mi se umfla de la curelele de piele. Mi-a smuls unghiile de la degete ca să nu pot nici măcar cu puterea lor firavă să îmi slăbesc lațurile. Iar noaptea îmi lega mâinile de un țăruș adânc înfipt în pământ. Eram slăbit de frig și de înfometare. Cred că aș fi putut să mor în pădurea aia care nu se mai termina dacă nu ne-am fi întâlnit din întâmplare cu un francez, vânător de blănuri, și cu fiul lui. Omul vorbea puțin limba indienilor Wyandot și i se făcuse aparent milă de mine pentru că mi-a dat o haină veche și o pereche de pantaloni. Pantalonii și haina aia m-au salvat.

El tăcu din nou, și Beatrice știu că de data aceea nu avea să mai continue.

- Dar de ce? rosti ea pe nerăsuflăte. De ce v-a făcut asta Sastaretsi?

Apoi, el se uită la ea și privirea îi era goală - lipsită de viață, de parcă ar fi fost mort.

- Pentru că atunci când ajungeam în satul lui avea de gând să mă ardă pe rug.

Capitolul 6

O clepsidră imensă se afla în sala tronului regelui spiridușilor, iar nisipul ei se scurgea neîncetat până ce timpul însuși avea să se scurgă. Așa înregistrau spiridușii trecerea timpului în tărâmul lor lipsit de lumina soarelui de sub pământ.

Se întâmplă ca într-un an în care Longsword se duse să își ceară eliberarea regele spiridușilor să fie într-o stare de spirit deosebit de bună, căci, chiar în ziua aceea, învinsese în bătălie un mare prinț.

Regele spiridușilor se uită la clepsidra lui, apoi îi spuse lui Longsword:

– M-ai servit bine timp de șapte ani, sclavule. De aceea, voi face un târg cu tine.

Longsword plecă fruntea pentru că știa prea bine că un târg cu regele spiridușilor era doar în serviciul regelui.

– Poți să umbli pe pământ timp de un an, spuse regele spiridușilor. Ține minte, doar un an. La sfârșitul lui, dacă vei găsi un suflet de creștin care să îți ia de bunăvoie locul în regatul meu, vei fi eliberat, și eu te voi lăsa în pace.

– Și dacă nu găsesc? întrebă Longsword.

Atunci regele spiridușilor rânji.

– Atunci mă vei sluji pentru totdeauna...

din Longsword

Lottie Graham sorbi din vin și privi atentă pe deasupra paharului spre soțul ei. Nathan era cufundat în gânduri în seara aceea, cu fruntea lui lată ușor încruntată, cu ochii albaștri fantomatici și privind în gol.

Ea așază cu grijă paharul pe masă și spuse:

– Am primit astăzi o invitație la un bal găzduit de domnișoara Molyneux.

Urmă o pauză care dură atât de mult, încât Lottie crezu că nu avea să primească vreun răspuns.

Apoi, Nathan clipi.

- Cine?

- Domnișoara Crystelle Molyneux. Lottie tăie friptura de rață din farfuria ei. Este mătușa din partea mamei a lui Reynaud St. Aubyn. Cred că plănuiește să îi facă din nou intrarea în societate. În orice caz, invitația a fost trimisă cu foarte puțin timp înainte - are de gând să îl organizeze joi.

- E stupid să fie plănuit cu atât de puțin timp înainte, spuse Nate. Oare va participa cineva?

- O, nu va avea probleme să umple sala de bal. Lottie luă în furculiță o bucățică de rață, dar o lăsă la loc pe farfurie. Nu avea poftă de mâncare. Toată lumea va dori să îl vadă pe misteriosul conte nebun.

Nate se încruntă.

- Nu este conte încă.

- Dar nu este decât o chestiune de timp, nu? Lottie învârti piciorul paharului.

- Doar un nerod ar crede așa ceva.

Lottie simți că izbucnește în lacrimi. Privi în poală.

- Îmi pare rău că mă crezi neroadă.

- Știi că nu asta am vrut să spun. Vocea lui era vioaie și nerăbdătoare.

Înainte să se căsătorească, fusese o vreme când și cea mai mică încruntătură a ei l-ar fi făcut să îi ceară mii de scuze. O dată, îi trimisese un aranjament floral atât de mare, că fusese nevoie de doi lachei ca să i-l aducă. Și totul pentru că el nu putuse să o scoată la o plimbare călare într-o zi în care ploua.

Iar acum o credea neroadă.

- Cred că va fi nevoie de o comisie parlamentară, spuse Nate când ea se gândea la lucrurile acelea teribile, ca să se decidă dacă omul ăsta este într-adevăr St. Aubyn și, dacă este, cine are să fie până la urmă conte de Blanchard. Sau cel puțin așa cred cei mai mulți dintre parlamentari. Nu s-a mai auzit niciodată de așa ceva, și foarte mulți sunt interesați de implicațiile legale.

- Da? murmură Lottie.

Își pierduse interesul pentru discuție când soțul ei începu, într-un final, să fie captivat de subiect. Fusese căsătoria ei întotdeauna așa?

— În orice caz, m-am gândit ca ar fi drăguț să participăm la bal. Pot să jur că avem de-a face cu cea mai bună bârfă a anului.

Îl privi chiar în clipa în care o expresie iritată apărui pe chipul lui Nate.

— Știu că e vital pentru tine să ții pasul cu ultimul scandal, draga mea, spuse el. Dar să știi că sunt și alte lucruri mult mai importante pe lume.

Urmă un scurt, dar îngrozitor moment de tăcere.

— Mai întâi sunt neroadă, iar acum mă interesează doar bârfele, spuse ea apăsător, pentru că încerca din răspuțuri să nu izbucnească în plâns. Încep să mă întreb, domnule, de ce te-ai căsătorit cu mine.

— Hai, Lottie, știi că nu am vrut să sune așa, răspunse el fără să încerce măcar să-și ascundă exasperarea din voce.

— Dar cum ai vrut să sune, Nathan?

El scutură din cap ca un om rațional hărțuit de o soție nebună.

— Ești extenuată.

— Nu sunt „extenuată”, spuse Lottie și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

El oftă, își împinse scaunul de lângă masă și se ridică.

— Discuția asta n-are nici o noimă. Te las în pace până când îți revii. Noapte bună, doamnă.

Și plecă. Ea rămase în sufragerie, cu răsuflarea întretăiată și tremurândă și umilită de-a binelea.

Era ultima picătură.

— E foarte rănit, Jeremy, spuse Beatrice în vreme ce reveni dinspre fereastra cu draperii grele spre patul lui Jeremy. Nu ai idee. Mi-a spus doar o pârțică din ce i s-a întâmplat în Colonii, și mi-a fost greu să nu urlu. Cum de-a supraviețuit în asemenea condiții? Și totuși, e incredibil de puternic și de hotărât. De parcă ar fi eliminat din inima lui orice fărâmbă de blândețe pe care ar fi avut-o vreodată.

– Pare să fie foarte interesant, spuse Jeremy.

Beatrice se uită la el.

– Nu am mai întâlnit niciodată în viața mea un domn ca el.

– Cum arată lordul Hope acum că s-a transformat?

– E înalt și are umerii foarte lați, și o privire exagerat de distanțată în cea mai mare a timpului. De fapt, e destul de intimidant și are o înfățișare mai curând sălbatică.

– Dar spuneai că și-a tăiat părul și că poartă perucă și haine civilizate. Mie mi se pare destul de normal, spuse din pat Jeremy.

Aceea era cea mai bună calitate a lui Jeremy – mereu se arăta interesat de gândurile și problemele cuiva, oricât de banale ar fi fost.

– Poate că poartă aceleași haine ca alți domni, dar stau cumva diferit pe el. Beatrice luă o sticlă verde înaltă din dulăpiorul cu medicamente al lui Jeremy și cercetă lichidul închis la culoare dinăuntru, apoi o puse la loc. Și tot mai poartă cerceul ăla despre care ți-am vorbit. Nu poate să își șteargă tatuajele, dar de ce crezi că nu a renunțat la cerceul?

– Habar n-am, răspunse Jeremy cu o încântare evidentă. Dar mi-aș dori să îl întâlnesc.

Beatrice se întoarse și îl privi lung. Jeremy stătea în pat toată ziua. Îi aranjă pernele și îl ajută să se așeze mai sus. Obrajii îi erau încă îmbujorați, ochii prea strălucitori, dar lui Beatrice îi plăcea să creadă că era un pic mai bine decât ultima dată când îl văzuse.

Sau, cel puțin, așa spera.

– Poate că îl aduc pe aici într-o zi, spuse ea.

El își întoarse privirea de la ea.

– Nu, Bea.

Ea clipi nedumerită.

– De ce nu?

Privirile li se întâlniră și, pentru o clipă, toată voia bună de pe chipul lui Jeremy dispăru. Extraordinarii lui ochi albaștri deveniră severi, aproape reci, iar Beatrice se întrebă, pentru o fracțiune de secundă, dacă nu cumva așa arătase și pe câmpul de luptă atunci când își conducea oamenii.

Apoi expresia lui se îmblânzi puțin.

– Știi de ce.

Beatrice se strâmbă, pentru că nu știa de ce.

– Ești prea sensibil. Mulți oameni se întorc acasă fără un braț sau fără un picior sau chiar fără un ochi și continuă să fie văzuți la baluri și evenimente. Nimeni nu atrage atenția asupra lor decât ca să spună cât de curajoși au fost.

– Frances nu a spus asta. Ochii lui Jeremy erau bătrâni și triști.

Ea își mușcă buza.

– Frances a fost o mare proastă, și cred că atunci când a rupt logodna te-a scăpat de ani de conversații insipide despre ceaiul de dimineață.

Din fericire, el râse, dar râsul i se transformă în tuse, și Beatrice fu nevoită să se grăbească și să îi pună niște apă în cană.

– În orice caz, gâfâi el când își recăpătă suflul, nu am de gând să mă mai afișez în public. Știi prea bine.

– Dar de ce? Beatrice se așeză pe un taburet capitonat de lângă patul lui ca să fie mai aproape de el. Știu că ți-e teamă de privirile altora, dragă Jeremy, dar trebuie să ieși din camera asta. Trăiești de parcă ai fi deja sub pământ, într-un sicriu. Nu este așa. Trăiești și respiri, și râzi și vreau să fii fericit.

Îi prinse mâna într-a lui, și Beatrice se simți de parcă ar fi fost cuprinsă de flăcări.

– E nevoie de doi lachei ca să mă ridice în fotoliul ăla și să mă așeze lângă foc. Ultima dată când au încercat să mă ducă jos, unul dintre lachei s-a împiedicat și aproape m-a scăpat. Închise ochii lui strălucitori și albaștri și se crispă de durere. Știu că mă crezi laș, dar nu pot să mai înfrunt așa ceva.

Și Beatrice închise ochii pentru că simțea că era pe punctul de a-și pierde cel mai vechi și bun prieten. În ultimii cinci ani, de când se întorsese din războiul de pe Continent, știa că se îndepărtase încet de ea. De fiecare dată când îl vedea, era un pic mai distant și mai puțin ușor de abordat. În curând nu avea să îl mai poată atinge.

– Hai să ne căsătorim. Beatrice îl prinse de mână, dând la o parte propriile dorințe de teama disperată de a nu-l pierde. De ce nu, dragă Jeremy? Apoi, am putea să ne cumpărăm o căsuță și să trăim împreună, doar noi doi. Nu am avea nevoie de mulți

servitori – doar de o bucătăreasă, de câteva slujnice și câțiva lachei și de nici un majordom înțepat cu care să ne batem capul. Nu ar fi minunat?

– O, chiar ar fi, dragă Bea. Ochii lui Jeremy deveniră din nou blânzi. Dar mă tem că nu ar merge. Îți vei dori copii într-o bună zi, iar eu m-a împăcat deja cu ideea că mă voi însura cu o femeie brunetă și poate cu ochii verzi.

– Mi-ai frânge inima pentru o femeie cu ochi verzi pe care nici măcar nu o cunoști? Beatrice schiță un zâmbet și își înghiți lacrimile. Nu am crezut că valorez atât de puțin pentru tine, domnule.

– Ești dincolo de așteptările mele, dragă Bea. Jeremy râse. Însă cu toții avem visurile noastre. Iar visul meu este ca într-o bună zi tu să ai familia ta.

Beatrice își plecă fruntea, neștiind ce ar fi putut să-i răspundă. Și în mintea ei, se vedea înconjurată de o mulțime de copii. Dar când și-l imagina pe tatăl lor, nu vedea chipul lui Jeremy, ci pe al vicontelui Hope.

– Îmi veți spune ce s-a întâmplat când ați ajuns în tabăra lui Sastaretsi? întrebă Beatrice în dimineața aceea.

Îl însoțise pe lordul Hope la cumpărături pe Bond Street în speranța că va găsi ocazia să îi pună din nou întrebări despre trecutul lui. Mătușa lui plănuia un bal mareț chiar a doua zi ca să îi facă din nou intrarea în societate, și mai erau multe lucruri care trebuiau cumpărate pe ultima sută de metri, inclusiv pantofii lui de dans. Dar și mai important – cel puțin pentru ea – voia să audă restul poveștii lui.

– Credeam că ați uitat deja de chestiunea asta, răspunse el.

Trecuse aproape o săptămână de când îi povestise cum mărșăluise spre tabăra indiană. De atunci, abia dacă-l mai văzuse, căci fusese foarte ocupat să se consulte cu mătușa lui și făcuse alte câteva lucruri misterioase. Dispărea înainte ca ea să se trezească pentru micul dejun și uneori nu revenea la reședința Blanchard decât înainte de cină sau chiar mai târziu. Ceea ce însemna că el și unchiul Reggie nu se întâlneau decât rareori – ceea ce era

bine –, dar însemna și că Beatrice nu se mai bucurase de compania lui sarcastică în ultima săptămână.

– Nu, murmură ea ușor. Mă îndoiesc că voi uita vreodată ce mi-ați povestit.

– Atunci de ce vrei să continui? întrebă el aproape furios. Nu e suficient că trebuie să îndur imaginile alea în minte? De ce să le împărtășești și dumneavoastră?

– Pentru că vreau, spuse ea pur și simplu. Nu putea să explice mai bine de atât. Voia să știe prin ce trecuse; nevoia era mult mai mult decât o simplă curiozitate.

El o privi întrebător.

– Nu vă înțeleg.

– Bine, spuse ea satisfăcută.

El mormăi ceva ce ar fi putut să fie un râset. Se întoarse și îl privi lung, dar chipul lui deveni grav și trase adânc aer în piept.

– Când am ajuns în tabără indienilor, Sastaretsi mi-a înnegrit fața cu cărbune ca să arate că aveam să mor. Mi-a legat o funie în jurul gâtului și a umblat triumfător cu mine prin sat. A răcnit de bucurie când am ajuns în sat ca să le dea de veste tuturor că se întorsese cu un prizonier.

– Cât de înfricoșător! Beatrice se cutremură.

– Da. Trebuia să fie înfricoșător pentru prizonier. Trebuia să trec prin furcile caudine, spuse lordul Hope chiar când ajunseră în dreptul unei băltoace scârboase de pe stradă.

Era destul de mare, și Beatrice o privi cu nesiguranță, dar el o prinse de talie și o trecu pur și simplu pe deasupra ei.

– O, țipă ușor ea. Pentru o clipă, el rămase nemișcat de partea cealaltă a băltoacei, ținând-o în brațe fără să fi dat vreun semn evidentă de efort. Milord!

El își înclină capul și îi studie cu atenție chipul care era ușor deasupra lui.

– Da?

Lui Beatrice i se tăie răsuflarea, foarte conștientă de brațele lui puternice înfășurate în jurul taliei ei și de licărirea din ochii lui negri.

– Ar trebui să îmi dați drumul, șopti Beatrice. Se uită oamenii la noi.

Și chiar așa era. Câteva doamne chicotiră nervos din spatele mâinilor înmănușate și un vizitiu se uită chiorâș când trecu pe lângă ei.

– Chiar așa? spuse el absent.

– Lord Hope...

Dar el o lăsă din brațe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Într-adevăr! Nu o avertizase în nici un fel. Chiar *voia* să se creadă despre el că era nebun?

Ea îl privi pe furiș și își dresе glasul:

– Cum adică furcile caudine?

– Indienii aveau un obicei josnic cu care își primeau prizonierii în tabără.

El îi întinse brațul, iar ea își puse degetele înmănușate pe mâneca lui.

Locuitorii din tabără formau două rânduri și prizonierul trebuia să alerge printre ei.

– Nu sună atât de rău.

El o privi, cu păsările acelea tatuate ce îi decorau pielea smeadă și crucea de fier care i se legăna în ureche. Arăta ca un pirat.

– Loveau prizonierul cu mâinile și cu picioarele când alerga printre ei.

– Oh. Ea înghiți în sec. Și ce se întâmpla când ajungea la capătul rândurilor?

– Depindea, spuse el în timp ce o îndrumă pe lângă câteva doamne care priveau curioase și cu interes într-o vitrină. Dacă prizonierul era copil sau băiat, uneori era adoptat de vreun trib indian.

– Și dacă era mai mare? șopti ea, temându-se de răspuns.

– Atunci cel mai adesea era torturat și omorât.

Ea inspiră adânc. O spusese atât de firesc.

– Ați fost și dumneavoastră... Ea înghiți în sec. Cum putea să îl întrebe? Dar avea nevoie să știe. Oricât de groaznică ar fi fost experiența, era parte din el. Ați fost și dumneavoastră...

– Nu am fost torturat. Strânse din buze și privi drept înainte. Nu atunci, în orice caz.

Ea începu să lăcrimeze deodată. „Nu“, urlă o parte din ea. „Nu el. Nu acest bărbat.“ Știa că trebuia să i se fi întâmplat, dar era

absolut devastator să o audă chiar de la el. Ideea că bărbatul acela fusese rănit – înjosit – îi sfâșie o parte din suflet. Se simți deodată mai bătrână. Mai obosită pentru că știa.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

– M-a salvat Gaho, spuse el.

– Cine este Gaho? Și cum v-a salvat el?

– Ea.

Ea se opri și îl privi, ignorând murmurele trecătorilor care erau nevoiți să îi ocolească.

– V-a salvat o indiană?

El îi zâmbi, iar păsările se încrețiră de parcă și-ar fi luat zborul.

– Da. O indiană puternică m-a salvat. Deținea mai multe blănuri, vase și sclavi decât oricine altcineva în satul ăla. Ar fi putut să fie numită și prințesă.

– Hmm. Ea privi drept înainte și începu să meargă, dar nu putu să nu întrebe: Era frumoasă?

– Foarte. Beatrice îi simți în ureche răsuflarea tăcută atunci când se aplecă să o tachineze. Pentru o femeie la vreo șaizeci de ani.

– Oh! Ea își veni în fire și se simți nespus de ușurată. Și cum v-a salvat Gaho?

– Se pare că Sastaretsi avea o reputație proastă. Îl omorâse cu un an înainte, într-o ceartă, pe unul dintre sclavii preferați ai lui Gaho. Cum știa că Sastaretsi nu avea mare lucru, a așteptat până când el a dobândit ceva ce i-ar fi putut cere la schimb pentru pierderea sclavului ei – pe mine.

– Și ea ce v-a făcut?

– Dumneavoastră ce credeți, domnișoară Corning? Gura lui mare și senzuală se încreți, arcuindu-se sarcastic. Eram fiul unui conte, căpitan în armata Maiestății Sale și am devenit sclavul unei indience bătrâne. Asta vreți să auziți? Că în tabăra aia indiană am coborât la cel mai de jos nivel?

El se opri în mijlocul străzii, dar nimeni din cei care încercară să îi ocolească atent nu protestă în vreun fel. Poate că lordul Hope era îmbrăcat ca un aristocrat, dar înfățișarea lui era sălbatică în clipa aceea.

Beatrice simți nevoia nebună și lașă de a fugi, dar își păstră cumpătul, ridică bărbia spre el și privi ținută în ochii lui negri și sălbatici atunci când spuse:

- Nu. Nu, nu am vrut niciodată să aud că ați fost umilit.

El se aplecă spre ea, mare și intimidant.

- Atunci de ce tot întrebați?

- Pentru că trebuie să știu, spuse ea pe nerăsuflăte. Trebuie să știu tot ce vi s-a întâmplat, prin tot ce-ați trecut în locul acela. Trebuie să știu de ce sunteți ceea ce sunteți acum.

- De ce? Ochii lui negri deveniră din ce în ce mai derutați. De ce?

Ea nu putu decât să șoptească:

- Doar trebuie să știu.

Pentru că nu era în stare să recunoască nici față de sine însăși de ce.

Reynaud își condusesese oamenii în luptă, îndurase fără să clipească tortura, fusese timp de șapte ani sclavul dușmanului său și supraviețuise. Făcuse totul fără urmă de frică. Prin urmare, era pur și simplu imposibil ca balul să îi dea emoții. Și totuși, oricât ar fi părut de imposibil, măsura emoționat holul de la intrare în timp ce o așteptă pe domnișoara Corning să coboare.

Reynaud se opri și inspiră adânc. Era fiul unui conte. Participase la nenumărate baluri înainte să fie făcut prizonier în Colonii. Sentimentul acela teribil pe care îl avea – că locul lui nu mai era în societatea londoneză, că avea să fie denunțat și repudiat – era ridicol. Ridică din umeri în noua lui haină și își răsuci capul ca să își destindă mușchii de la ceafă. Știa că peruca lui nouă era impecabilă – angajase, cu banii împrumutați de la mătușa lui, cel mai bun valet –, dar tot părea nelalocul ei pe capul lui. Cât trăise cu indienii, singurul lucru cu care își acoperise capul fusese o pătură și asta doar atunci când iernile erau deosebit de reci. Purtase o coadă lungă împletită și se îmbrăcase cu o cămașă, o bucată de pânză, pantaloni și mocasini – doar materiale moi, uzate și comode. Acum purta o perucă pe capul proaspăt tuns, o lavalieră care aproape îl sugruma și pantofi noi care îl strângeau. De ce oare așa-zișii oameni civilizați alegeau să poarte...

– Credeam că ați plecat deja la nenorocitul ăla de bal, spuse o voce de bărbat în spatele lui.

Reynaud se răsuci, cu umerii aplecați în față și pumnalul în mâna dreaptă. St. Aubyn se trase înapoi.

– Aveți grijă, țipă uzurpatorul. Puteți să răniți pe cineva cu pumnalul ăla.

– Doar dacă vreau, spuse Reynaud și se îndreptă din spate. Inima îi bătea mai sără din piept. Puse pumnalul la loc în teaca făcută special pentru el și privi spre scări. Domnișoara Corning întârzia. Și să știți că o aștept pe nepoata dumneavoastră.

– Cum adică o așteptați? Chipul lui St. Aubyn se întunecă.

– Adică, spuse Reynaud apăsător, intenționez să o însoțesc pe domnișoara Corning la balul pe care îl dă mătușa mea.

– Prostii! bolborosi bătrânul. Dacă o însoțește cineva, eu sunt acela.

Reynaud ridică o sprânceană.

– Nu știam că participați la bal.

Sigur că St. Aubyn fusese invitat, dar cum nu pomenise nimic despre asta, Reynaud crezuse că omul aruncase invitația.

Dar se pare că nu.

– Bineînțeles că particip. Credeți că m-aș lăsa gonit de un flecar ca dumneavoastră?

Reynaud făcu un pas spre celălalt bărbat și aproape îl copleși cu totul.

– Când îmi recapăt titlul, mă voi bucura să vă gonesc personal din casa mea.

St. Aubyn părea aproape de o criză de apoplexie.

– Titlul dumneavoastră! Titlul dumneavoastră! Nu îl veți recăpăta niciodată, domnule!

– Am stabilit deja data la care o să îmi pledez cazul în fața comisiei parlamentare.

Reynaud rânji văzând cum chipul bătrânului se făcu alb ca varul.

St. Aubyn făcu o grimasă.

– Vă vor arunca doar o privire și vă vor refuza titlul. Sunteți nebun, și toată Londra o știe. Nu trebuie decât să se uite la tatuajele alea și...

Dar ceva se frânse înăuntrul lui Reynaud. Se aruncă spre bătrân, îl apucă de gât și îl izbi de perete. Chipul uzurpatorului se înroși, emanând mirosul acru al fricii, apoi, dintr-odată, ochii lui verzui priviră undeva în spatele lui Reynaud.

În aceeași clipă, simți cum pumni fragili îl loveau în spate.

– Dați-i drumul! Dați-i drumul! țipă domnișoara Corning.

Reynaud își dezgoli dinții spre St. Aubyn și se retrase.

Domnișoara Corning se apropie într-o clipită de unchiul ei.

– Ești bine?

– Sunt bine, spuse bătrânul.

Dar ea se năpusti spre Reynaud cu o mânie răzbunătoare.

– Cum vă *permiteți*? Ce Dumnezeu v-a apucat de v-ați purtat atât de grosolan cu el?

Reynaud ridică mâinile în semn de pace. Avea suficientă min-te cât să își dea seama că nu avea șanse de izbândă. Dar apoi o privi cu atenție pe domnișoara Corning. Purta o rochie de un arămiu aprins care-i făcea pielea catifelată să strălucească. Avea corsajul ușor coborât și drept, iar sânii i se desenau în două coline ademenitoare.

– Hmm!

Își ridică brusc privirea când auzi murmurul ei tăios.

Poate că sânii domnișoarei Corning erau îmbietori, dar expresia de pe chipul ei era oricum numai îmbietoare, nu.

– Nu aveți nici un drept să puneți mâna pe unchiul Reggie. E bolnav...

– Beatrice! protestă unchiul ei și păru rușinat.

– E adevărat, și el trebuie să știe. Puse mâinile în șold și îl privi lung pe Reynaud. Unchiul Reggie a avut o criză de apoplexie cam acum o lună. Ați fi putut să îl ucideți chiar acum. Promiteți-mi că nu o să-l mai atingeți niciodată.

Reynaud rămase cu ochii pironiți la bătrânul care nu părea prea mulțumit de intervenția nepoatei sale.

– Lord Hope. Ea se apropie mai mult și puse o mână pe pieptul lui, privindu-l fix în ochi. Promiteți-mi, milord.

El îi luă mâna și, uitându-se în ochii ei, o duse încet la buze.

– Cum doriți, șopti el ușor peste degetele ei.

Ea roși și își retrase mâna. Reynaud zâmbi.

Dar St. Aubyn nu era prea interesat să evite cearta.

– Sigur nu intenționezi să îl însoțești pe acest... acest filfizon la bal, Beatrice?

Domnișoara Corning șovăi, apoi își îndreptă spatele și se întoarse spre unchiul ei.

– Ba mă tem că da.

– Dar, draga mea, dacă știam că vrei să mergi, te-aș fi însoțit eu.

– Știu, dragă unchiule. Ea puse mâna pe brațul bătrânului. Mereu ai fost foarte grijuliu și m-ai dus la orice petrecere am vrut să merg. Dar vezi tu, lordul Hope m-a invitat la acest bal și vreau să merg cu el.

St. Aubyn îi înlătură mâna grosolan.

– Asta e deci alegerea ta, fetițo? El? Pentru că îți spun că trebuie să alegi: el sau eu. Nu se poate să le ai pe amândouă.

Mâna domnișoarei Corning se lăsă în jos, dar privirea îi era ațintită ferm și neclintită spre unchiul ei. Pentru prima dată, Reynaud își dădu seama că sub purtarea ei amabilă se ascundea tărie de caracter.

– Poate că într-o bună zi va trebui să fac o alegere. Dar nu-mi doresc deloc asta. Nu-ți dai seama?

– Nu contează ce îți dorești, fetițo. Să nu uiți asta. Scutură un deget în fața ei. Și nu uita cine a avut grijă de tine în ultimii nouăsprezece ani. Dacă știam cât de nerecunoscătoare ai să fii pentru toată grija pe care ți-am purtat-o...

– Gata. Reynaud se îndreptă spre bărbat.

– Nu.

Domnișoara Corning puse o mână pe brațul lui Reynaud, dar, spre deosebire de unchiul ei, el nu avea de gând să îi rănească sentimentele și nici să îi îndepărteze mâna.

St. Aubyn observă gestul ei, iar buzele i se ȣuguiară. Apoi se întoarse pe neașteptate și se repezi în sus pe scări.

– Nu are dreptul să vă vorbească așa, bombăni încet Reynaud.

– Ba are tot dreptul. Se întoarse și, chiar dacă privirea îi era serioasă, în ochii ei cenușii licăreau lacrimile. Are perfectă dreptate; mi-a oferit o casă – și dragoste – timp de nouăsprezece ani. Iar eu i-am rănit sentimentele.

Reynaud îi luă mâna și o duse la brațul lui ca să o conducă spre trăsura care-i aștepta.

– Totuși, nu vreau să se poarte cu dumneavoastră așa cum a făcut-o. Aveți nevoie de un șal?

– Camerista mea l-a pus în trăsură, și nu încercați să schimbați subiectul. Nu e de datoria dumneavoastră să mă apărați de unchiul meu.

El se opri lângă treptele trăsorii obligând-o și pe ea să se oprească.

– Dacă aleg să vă apăr de unchiul dumneavoastră – sau de oricine altcineva – să fiu al naibii că o s-o fac cu sau fără permisiunea dumneavoastră, doamnă.

– Doamne, cât de grosolan, spuse ea. Mă ajutați să urc în trăsură sau mă țineți aici până îngheț ca să vă declarați dreptul de a mă apăra?

El se încruntă, dar orice răspuns la care se putea gândi l-ar fi făcut să pară un necioplit, așa că o ajută să urce în trăsură fără să mai spună ceva. Portiera se închise în urma lui și, într-o clipă, caii o luară la trap.

El se uită la domnișoara Corning care își acoperise umerii cu un șal subțire.

– Rochia vi se potrivește de minune.

Ea zâmbi, scurt și minunat.

– Dar vă mulțumesc, domnule.

El căută să mai spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte. Până la urmă, își ieșise din mână când venea vorba de arta discuțiilor mondene. Cele mai multe dintre discuțiile purtate în ultimii șapte ani erau mai ales legate de mâncare – pe unde se putea vâna

și dacă era suficientă carne cât să hrănească peste iarnă mica cea-
tă a lui Gaho.

Domnișoara Corning rupse prima tăcerea:

– Îmi veți spune prin ce ați trecut în tabăra indienilor?

Reynaud rămase tăcut pentru un moment, neștiind dacă să își continue povestea. Totul făcea parte din trecut. Nu era mai bine să uite? Să vorbească iar despre foame și tortură, nopți de nesomn departe de casă și de familie, temându-se că nu avea să mai revadă vreodată în Anglia... Oare chiar era nevoie să reînvie toate poveștile acelea?

– Vă rog? șopti ea, iar el simți parfumul de flori englezești – parfumul ei.

De ce i-o cerea? Nu părea să se cunoască nici măcar pe sine. Și totuși, se simți obligat să răspundă la rugămintea ei.

Chiar dacă însemna să deschidă o rană care mai sângera încă.

– Mai târziu.

Felinarul trăsurii îi lumina chipul și umerii, dar ascundea restul trupului ei în întuneric și o învăluia într-un aer misterios. Reynaud simți cum începe să-l tulbure ceea ce vedea în fața lui. Dacă povestea lui nenorocită avea să o apropie de el, atunci tot chinul merita cu vârf și îndesat.

Își întinse picioarele și atinse delicat fustele voluminoase ale rochiei ei.

– Am să vă povestesc totul despre cum am trăit în satul indienilor, cum am vânat căprioare și ratoni și chiar despre cum m-am luptat cu un urs.

– Oh! Frumoșii ei ochi cenușii se măriră de încântare.

El zâmbi.

– Dar nu astă-seară. Mai e foarte puțin până ajungem acasă la mătușa.

– Oh.

Ea își țuguie ușor buza de jos. El urmări cu privirea buza aceea plină și strălucitoare în lumina trăsurii. Îi venea s-o muște.

– Mă tachinați atât de mult, milord, spuse ea încet.

Reynaud privi în ochii ei mari și inocenți care aveau o licărire feminină deloc inocentă.

– Chiar așa? Și vă place să fiți tachinată, domnișoară Corning?

Beatrice își coborî privirea.

– Cred că... da, îmi place să fiu tachinată. Atât timp cât nu durează prea mult.

El zâmbi larg și viclean.

– Este o provocare?

– Poate.

Reynaud se aplecă spre ea și îi mângâie obrazul. Atât de moale. Atât de caldă. Ea rămase nemișcată.

El inspiră și se retrase.

– Am trăit multă vreme departe de civilizație. Mă tem că am uitat de subtilitățile flirtului. Nu vreau să vă sperii.

Beatrice își umezi buzele, iar ochii lui se ațintiră spre gura ei. O privea mișcându-se, plină și îmbietoare, când spuse:

– Eu... nu mă sperii atât de ușor, milord. Și nu m-am dat niciodată în vânt după arta flirtului.

Inima lui începu să o ia la goană când îi auzi cuvintele, mușchii i se încordară, gata să sară la pradă. „A mea“, urlă o parte din el care de multă vreme nu mai avea nici o legătură cu lumea civilizată. „A mea.“ Habar nu avea ce ar fi făcut în continuare, dar trăsura se zgudui și se opri. El răsufă ușurat și se îndreptă de spate, relaxându-și umerii încordați. Privi pe fereastră și văzu că se aflau în fața reședinței mătușii lui.

Se întoarse spre domnișoara Corning și îi întinse mâna.

– Mergem?

Ochii ei rămaseră o clipă ațintiți spre mâna lui, apoi i-o apucă.

Iar el își stăpâni un zâmbet. Curând, foarte curând, avea să revindică ce era al lui, dar în clipa aceea trebuia să înfrunte ororile unui bal londonez.

Capitolul 7

Ei bine, chiar că era o înțelegere cumplită! Dar Longsword privi în ochii portocalii strălucitori ai regelui spiridușilor și știu că nu avea de ales dacă voia să mai vadă vreodată lumina zilei.

Încuviință o dată din cap. La consimțământul lui, fu cuprins de o rafală puternică de vânt care îl învârti și îl purtă în zbor sus, tot mai sus până ce se trezi aruncat pe un petic de pământ tare și prăfuit. Longsword deschise ochii și zări soarele pentru prima dată în șapte ani. Vânticelul îi mângâia fața. Doar ce se ridică și își apucă sabia când auzi în spatele lui un răcnet.

Longsword se întoarce și zări cea mai frumoasă domniță din lume... prinsă în ghearele unui balaur uriaș.

din Longsword

Domnișoara Molyneux avusese la dispoziție ceva mai mult de o săptămână ca să plănuiască balul în cinstea lordului Hope, dar făcuse adevărate minuni. Beatrice încercă din răspuțuri să nu se holbeze în timp ce vicontele o conducea spre fastuoasa sală de bal. Trei candelabre imense erau agățate în tavan și străluceau ca mii de stelute. De-a lungul unui perete, oglinzi înalte erau împodobite cu ghirlande de flori și mătase aurită, și o superbă piramidă florală îi ascundea într-un colț pe muzicieni.

– Cât de minunat! exclamă Beatrice. Mătușa dumneavoastră trebuie să fie o vrăjitoare dacă a reușit într-un timp atât de scurt să decoreze sala așa de încântător.

– Nu m-ar mira, mormăi el. Mereu am crezut că *tante* Cristelle e înzestrată cu puteri pe care nici un alt muritor nu le are.

Beatrice îl privi amuzată. Trupul lui se încordă în clipa în care intrară în minunata sală de bal și când toate capetele se întoarseră spre ei. Oamenii se holbau la ei și șușoteau în spatele evantaielor. Reynaud păru însă să se relaxeze un pic, deși atinse cu degetele pumnalul de la brâu.

– Locuiește singură în casa asta? întrebă ea.

– Poftim? Vocea îi era ușor tulburată în timp ce se uita prin încăpere, apoi reveni cu privirea la ea. Nu. De fapt, casa asta îi aparține surorii mele – sau, mai curând, fiului ei.

– Fiului ei?

– Da. El este lordul Eddings – a moștenit titlul de la tatăl lui. Când sora mea, Emeline, s-a măritat și s-a stabilit în Colonii

împreună cu soțul ei, tante Cristelle a acceptat să locuiască aici și să administreze proprietatea.

Beatrice își puse mâna pe mâneca lui.

– Sigur îi duceți dorul surorii dumneavoastră.

– Mă gândesc la ea în fiecare zi.

Pe chip îi apărură o expresie neașteptată de tristete, tăioasă și vremelnică și cu atât mai impresionantă cu cât Reynaud rareori trăda vreo emoție.

Ea se apropie de el, surprinsă de reacția lui.

– Hope! se auzi în spatele lor o voce de bărbat.

Beatrice ridică privirea și zări ochii turcoaz ai vicontelui Vale privind-o cu interes. Avea o vânătaie albăstruie pe maxilar. Lângă el se afla soția lui, o doamnă înaltă și subțire, cu un chip calm și ușor amuzat.

Brațul lordului Hope se încordă sub degetele lui Beatrice, dar fața îi rămase indiferentă.

– Vale!

Lordul Vale înclină capul.

– Păcat că ți-ai ras toată barba aia. Îți dădea un aer mai degrabă biblic.

Lordul Hope strânse din buze.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Ba chiar deloc, spuse lordul Vale. Bănuiesc că trebuie să porți și tu costumul local cum o facem cu toții.

Doamna de lângă el oftă.

– Vale, spuse ea, ai de gând să mă prezinți sau vei continua să faci schimb de insulte cu lordul Hope pentru tot restul serii?

– Îți prezint scuzele mele, draga mea soție. Lordul Vale se întoarse și îi întinse mâna doamnei care își așeză ușor degetele pe ea. Ți-l prezint pe Reynaud St. Aubyn, viconte Hope și, fără îndoială, foarte curând conte de Blanchard. Hope, aceasta este soția mea, Melisande Renshaw, vicontesa Vale.

Doamna făcu o reverență maiestuoasă când lordul Hope făcu o plecăciune deasupra mâinii ei.

– Este o onoare, milady, dar cred că ne-am cunoscut deja. Nu erați o prietenă dragă și vecină cu sora mea, Emeline?

Obrajii palizi ai lui Lady Vale se îmbujorară ușor.

– E adevărat, milord. Am petrecut multe după-amiezi minunate la domeniul Blanchard din Suffolk. Am convingerea că sora dumneavoastră va fi încântată să știe că sunteți bine. Vestea morții dumneavoastră a fost o lovitură îngrozitoare pentru ea.

Lordul Hope încremeni și doar încuviință din cap spre Lady Vale.

– Iar aceasta, continuă lordul Vale, este verișoara lui Hope, domnișoara Corning, pe care am cunoscut-o primăvara trecută, la petrecerea în aer liber a mamei.

– Îmi pare bine, milady, murmură Beatrice și făcu o reverență.

Când se ridică, observă că doamna și soțul ei păreau să-și spună ceva din priviri.

Lady Vale zâmbi și se întoarse spre Beatrice.

– Ați dori să mă însoțiți la o plimbare, domnișoară Corning, ca să admirăm minunatele decorațiuni ale domnișoarei Molyneux? Vale spune că trebuie să organizăm și noi un bal, și v-aș fi recunoscătoare pentru părere.

– Desigur, spuse Beatrice.

Domnii se purtară din cale afară de politicos, dar era o tensiune între ei. În mod evident, lordul Vale voia să vorbească între patru ochi cu lordul Hope.

Lady Vale o luă de braț pe Beatrice și porniră agale prin încăpere.

– Locuiți și dumneavoastră în Londra, domnișoară Corning? întrebă Lady Vale.

– Locuiesc cu unchiul meu, milady, la reședința Blanchard. Beatrice aruncă o privire furișă peste umăr. Lordul Vale vorbea înflăcărat cu lordul Hope, dar măcar nu se luaseră la bătaie. Își întoarse privirea. Unde locuiește și lordul Hope în acest moment.

– O. Trebuie să fie... interesant, murmură Lady Vale.

– Da, cu siguranță este. Cred că lordul Hope locuiește cu noi din pură încăpățănare. Beatrice o privi pe cea care o însoțea. Îl cunoașteți de când era copil?

– De obicei era plecat la școală când vizitam domeniul Blanchard de la țară, dar da, era mai degrabă un copil, nu chiar bărbat. Îmi amintesc că eu și Emeline nu ne făcuserăm debutul când el a cumpărat brevetul pentru armată.

– Cum era atunci?

Lady Vale tăcu pentru o clipă, de parcă încerca să își amintească.

Ajunseră într-un hol lateral și întrebă:

– Vă deranjează? Nu îmi plac prea mult mulțimile.

– Ba dimpotrivă, răspunse Beatrice.

După lumina orbitoare din sala de bal, coridorul părea întunecat. Portrete înalte erau aliniate de-a lungul pereților. Alți câțiva invitați se plimbau pe ici, pe colo, dar erau suficient de departe cât să nu tragă cu urechea la discuția lor.

– M-ați întrebat despre lordul Hope, continuă Lady Vale. Nu l-am văzut de prea multe ori când eram mai mică, dar îmi amintesc că îl veneram.

– Serios?

Lady Vale încuviință din cap.

– Era atât de chipeș, chiar și atunci. Dar era mai mult de-atât. Era tânărul moștenitor al tronului, ca să spun așa. Părea aproape învăluit într-o aură.

Beatrice plecă fruntea și se gândi la spusele doamnei cât continuă să se plimbe. Ce cumplit trebuie să fi fost pentru un bărbat cu o „aură” să fie făcut sclav. Cât de umilitor trebuie să fi fost pentru mândrul lord Hope să fie atât de înjosit. Ajunseră în fața unui portret mare cu un bărbat în armură, pictat în stilul secolului trecut, și Lady Vale se opri.

Ea lăsă capul într-o parte și privi atent tabloul.

– Tunsoarea lui e destul de îndrăzneată, nu?

Beatrice se uită la tablou și zâmbi. Domnul avea bucle întunecate și bogate care îi încadrau fața.

– Și e mândru de ea, nu?

– Chiar așa.

Rămaseră tăcute pentru o clipă.

Apoi Beatrice spuse:

– În salonul de zi de la reședința Blanchard e un portret al lordului Blanchard. A fost dintotdeauna acolo, chiar de când am ajuns eu, la vârsta de nouăsprezece ani. Cred că a fost realizat în perioada despre care vorbeați. E atât de chipeș și pare atât de senin în el. Obişnuiam să cred că ascundea, cu siguranță, vreun gând

năstrușnic atunci când i s-a făcut portretul. Mărturisesc că l-am privit ore în șir. M-a cam fascinat. Simți că Lady Vale se întoarce să se uite la ea și se îmbujoră. Poate mă credeți nebună.

– Chiar deloc, spuse cu blândețe cealaltă doamnă. Ci pur și simplu romantică.

– Dar, vedeți, de când s-a întors lordul Hope... Fu nevoită să se oprească și să înghită în sec pentru că i se pusese un nod în gât. A fost capturat de indieni. Știați?

– Nu, nu știam, murmură Lady Vale.

Beatrice dădu din cap și trase adânc aer în piept.

– Nu mai regăsesc în el nimic din băiatul acela – băiatul zâmbitor din tablou. Ce i s-a întâmplat în Colonii a fost atât de îngrozitor, încât a devenit un cu totul alt om. Este necruțător acum. Nu dorește decât să își recapete titlul. Se poartă de parcă ar fi uitat complet cum era pe vremuri, de parcă nu mai știe cum să se bucure de viață.

Lady Vale oftă.

– Și soțul meu a fost la război. Din afară pare destul de vesel, dar credeți-mă că înăuntru mai sunt răni.

Beatrice se gândi la spusele ei.

– Dar domnul Vale pare cumva mai liber. E fericit, nu?

– Cred că da. Lady Vale zâmbi misterios. Dar înțelegeți că lordul Vale s-a întors din Colonii în urmă cu aproape șapte ani, în vreme ce lordul Hope a revenit acasă abia acum. Cred că trebuie să îi acordați timp.

– Bănuiesc că așa este, spuse șovăielnic Beatrice.

Era adevărat că lordul Hope încerca să se acomodeze cu reîntoarcerea lui, dar oare timpul avea să îl vindece cu adevărat? Avea să devină mai senin sau experiența lui îl înrăise într-atât, că se schimbase pentru totdeauna? Un alt gând îi trecu prin minte.

– Lordul Vale chiar crede că lordul Hope le-a trădat regimentul?

– Poftim?

Beatrice se întoarse spre Lady Vale. Coridorul era întunecat, dar privirea doamnei părea uluită.

– Lordul Hope a spus că, atunci când l-a vizitat săptămâna trecută, lordul Vale l-a acuzat că a trădat regimentul la Spinner's Falls.

— Sigur că nu!

— Vă asigur că așa este.

Lady Vale oftă.

— Se pare că uneori bărbații sunt incapabili să se exprime așa cum trebuie, și trebuie să recunosc că soțul meu, chiar dacă îi place să vorbească, nu comunică întotdeauna foarte eficient. Nu a crezut niciodată că lordul Hope este un trădător.

— Chiar așa? Beatrice se simți ușurată.

— Da, spuse ferm Lady Vale. Dar problema este că, dacă lordul Hope a rămas cu impresia că soțul meu nu are încredere în el, nu va renunța prea ușor la acest gând.

— O, Doamne! șopti Beatrice. Bărbații pot fi uneori atât de ne-rozi, nu-i așa? Și dacă nu reușesc să se înțeleagă?

Cealaltă doamnă păru serioasă.

— Atunci mă tem că lunga lor prietenie se va sfârși.

— Iar lordul Hope are acum atâta nevoie de un prieten! șopti Beatrice.

— Ai grijă, bombăni Reynaud. Am trăit prea mult departe de lumea civilizată. Nu mă mai deranjează să provoc la duel pe cineva care mă jignește.

— Când te-am jignit eu? murmură Vale. Tu m-ai lovit, omule!

Rămaseră încă în mijlocul sălii de bal și, dacă vorbeau mai tare, riscuau să iște un scandal. Reynaud era deja subiect al privirilor intrigate. Dacă se pierdea cu firea acolo, în timpul balului mătușii lui, cauza lui avea să sufere iremediabil.

Fu cuprins de o sudoare rece, dar reuși să schițeze un fel de rânjet.

— Te-am lovit pentru că ai îndrăznit să mă acuzi că am trădat regimentul nostru.

— Ba nu.

— Ba sigur că da.

— Eu am... Vale se opri și trase adânc aer în piept. Zici că suntem niște puști care se ceartă pe bomboane.

— Hmm, mormăi Reynaud și întoarse privirea, simțind o nevoie cumplită de a-și lua tălpășița.

Pentru o clipă, rămaseră amândoi tăcuți ascultând pălăvrăgeala din jurul lor.

Vale râse pe sub mustăți.

– Mai ții minte când ai furat tartele alea cu căpșuni de la bucatarul tatălui meu?

Reynaud ridică o sprânceană.

– Da. Am fost prinși și biciuiți.

– Ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă tu nu ai fi spus să ne ascundem în porumbar.

– Prostii! Reynaud strânse din buze. Ar fi fost ascunzătoarea perfectă dacă nu ai fi râs tu și nu ai fi speriat porumbeii, lucru care ne-a dat de gol.

– Măcar am înfulecat tartele înainte să ne descopere. Vale oftă. Nu am intenționat niciodată să te acuz, Reynaud.

Reynaud încuviință o dată și scurt din cap.

– Atunci ce ai vrut să spui?

– Hai să facem o plimbare.

Reynaud ridică o sprânceană, dar îl urmă pe prietenul său din copilărie fără să se împotrivească.

– Am auzit că cineva a vrut să te omoare săptămâna trecută, zise Vale în șoaptă.

– Este clar că cineva a tras spre mine. Reynaud se încruntă. Domnișoara Corning a fost în bătaia directă a puștii.

– Neglijent.

– Nebunesc, îl corectă Reynaud încruntat. Când îl găsesc, îl ucid.

– Domnișoara Corning este atât de importantă pentru tine?

Reynaud simți privirea curioasă a lui Vale.

– Da.

Ideea deveni și mai puternică atunci când o rosti. Beatrice Corning însemna mult pentru el – nu era sigur cât de mult. Dar știa că voia să o țină aproape. Voia să o protejeze.

– Chiar așa? spuse Vale gânditor. Și domnișoara știe?

– Este treaba ta?

Vale tuși ca pentru a-și acoperi un chicotit, și Reynaud se întoarse și îl privi lung.

Viconte ridică împăciuitor o mână.

– Nu vreau să te jignesc, dar domnișoara este extraordinar de cuviincioasă și tu... ei bine.

Reynaud se încruntă și privi în podea. Vale avea dreptate. Domnișoara Corning era o adevărată englezoaică. De fapt, era tot ceea ce el nu mai era. Poate de aceea îi răspunse cu o replică tăioasă:

– Te anunț când mă va interesa părerea ta.

– Fără îndoială. Vocea lui Vale era seacă. Și abia aștept să vină ziua aceea, dar până atunci, avem altele de discutat. Știi că s-a tras și asupra lui Hasselthorpe vara trecută?

– Nu, nu știam. Reynaud privi în cealaltă parte a camerei, acolo unde se aflau lordul Hasselthorpe și apropiații lui obișnuiți. Ducele de Lister, Nathan Graham și, bineînțeles, uzurpatorul St. Aubyn erau adunați în jurul lui și păreau destul de posaci. Crezi că e vreo legătură?

– Nu știi, spuse Vale îngândurat. Hasselthorpe a fost atins în braț – din cât am înțeles nu a fost o rană serioasă. Pare să își fi revenit complet. Era călare în Hyde Park când a fost împușcat. Nu s-a aflat niciodată cine a tras. Pare totuși ciudat.

– Hasselthorpe aspiră să devină prim-ministru, sublinie Reynaud. Poate că a fost doar un asasinat politic care a ieșit prost.

– Desigur, desigur, murmură Vale. Dar nu pot să nu observ că a fost împușcat la scurtă vreme după ce am încercat să vorbesc cu el despre ce s-a întâmplat la Spinner's Falls.

Reynaud se opri și îl privi lung pe Vale.

– Serios?

– Da. Vale privi prin sala de bal. Mă întreb dacă știi unde au dispărut oare draga mea soție și domnișoara Corning a ta?

– S-au dus spre galeria portretelor. Reynaud arată din cap coridorul care ducea afară din sala de bal. Crezi că Hasselthorpe știe ceva despre afacerea asta?

– Poate. Vale începu din nou să meargă, și Reynaud îl urmă. Sau poate pur și simplu altcineva crede că știe. Sau poate nu există nici o legătură între toate astea și mă gândesc la cai verzi pe pereți.

Reynaud mormăi ceva. Poate că lui Vale îi plăcea să o facă pe prostul, dar îl cunoștea încă din copilărie și nu se lăsă păcălit. Vale era unul dintre cei mai deștepți oameni pe care îi cunoștea.

– La început am crezut că atacul trebuie să fi fost pus la cale de Reginald St. Aubyn.

– Și acum?

– Domnișoara Corning a subliniat faptul că ar fi trebuit să fie idiot să încerce să mă omoare în fața casei lui.

– Ah!

– Dacă atacul asupra mea e legat de încercarea de asasinare a lordului Hasselthorpe, atunci are ceva de-a face cu Spinner's Falls, spuse Reynaud căzut pe gânduri. Dar ce?

– Cred că știi ceva, spuse Vale.

Reynaud se opri și îl privi aspru pe celălalt.

– Ce vrei să spui?

Vale ridică mâinile în aer.

– Nu te acuz. Cred doar că trebuie să știi ceva despre trădător, o informație la care nu ne-am gândit.

Reynaud se încruntă.

– M-am despărțit de tine la tabăra indienilor și nu te-am mai văzut până zilele trecute. Ce știi eu și tu nu știi?

– Nu am habar. Vale ridică din umeri. Dar cred că trebuie să ne întâlnim cu Munroe și să vorbim despre ce ne amintim.

– Munroe a scăpat viu din tabără? Reynaud ridică din sprânce-ne. Nu se mai gândise de mulți ani la biolog.

– Da, însă e speriat. Vale întoarse privirea. A pierdut un ochi în tabără, Reynaud.

Reynaud se strâmbă. Știa mult prea bine ce soartă îi aștepta pe cei care cădeau prizonieri în mâinile indienilor. Pierduse șapte ani din viața lui, iar acum părea că totul se întâmplase pentru că cineva – cineva dintre ei – îi trădase la Spinner's Falls.

– Atunci hai să ne întâlnim cu Munroe și să vedem ce s-a întâmplat acolo, spuse el hotărât. Hai să îl găsim pe nenorocit și să ne asigurăm că e dus la spânzurătoare.

– A stabilit data la care își va pleda cazul în fața comisiei din Parlament. Lordul Blanchard șopti vestea de parcă floarea din ghiveciul din spatele lor ar fi avut urechi.

Lister ridică o sprânceană și păru plictisit ca întotdeauna în timp ce îi cerceta cu atenție pe oamenii din sala de bal.

- Ești surprins?

Blanchard se înroși.

- Nu e nevoie să pari atât de indiferent. Dacă St. Aubyn îmi ia titlul și cariera dumatăle politică devine incertă.

Lister ridică din umeri, chiar dacă fața îi era ca de piatră.

- Vă rog, domnilor, spuse ușor Hasselthorpe. Nu facem nici un bine cauzei noastre dacă ne certăm între noi.

- Atunci ce face bine? Blanchard părea ursuz. Nici unul dintre voi nu mi-a oferit sprijinul. Sunt singur - până și nepoata mea s-a întors împotriva mea. Nemernicul de Hope îi face curte.

- Chiar așa? Hasselthorpe se întoarce și se uită spre Hope care se plimba cu Vale prin sala de bal. Deșteaptă tactică. Dacă ar avea o soție, ar putea să risipească toate zvonurile astea despre nebunia lui. Un bărbat pare mereu mai așezat când are o soție alături.

- Într-adevăr, rosti tăgănat Lister. Nu ești de acord, Graham?

Nathan Graham clipi absent. Privea în podea, pierdut în gânduri.

- Poftim?

- Spuneam că o soție face cariera unui bărbat, spuse Lister. Nu ești de acord?

Frumosul chip al lui Graham se înroși. În seara aceea, prin sala de bal circula zvonul că se certase cu soția lui. Dar răspunsul destul de ferm:

- Bineînțeles.

Lister miji ochii de parcă ar fi simțit miros de sânge.

Hasselthorpe își țuguie buzele.

- Nu am mai văzut de ceva vreme un eveniment la care să participe toată crema societății noastre.

Lister se întoarce spre el cu un aer nedumerit.

Hasselthorpe zâmbi.

- Mărturisesc că admir curajul domnișoarei Molyneux.

- Ce vrei să spui? întrebă Blanchard.

Hasselthorpe ridică din umeri.

- Dacă nepotul ei ar avea o criză de nebunie chiar aici, toată societatea ar fi martoră.

Tânărul Graham fu primul care înțelesese. Se făcu alb ca varul și aruncă la repezeală o privire spre lordul Hope, în partea cealaltă a încăperii.

Lister dădu să spună ceva, dar fu întrerupt de Adriana care își făcu apariția lângă Hasselthorpe. Purta o rochie galben pal cu violet și semăna cu un fluturaș frivol.

– Dragul meu! jubilă ea. O, lasă discuțiile tale politice plicticoase și vino să dansezi cu mine. Sunt convinsă că domnii nu se vor supăra dacă îi acorzi puțină atenție și soției tale.

Și își flutură genele spre Lister, Blanchard și Graham.

Lister, care rămăsese cu ochii pironiți pe întinderea moale a pieptului ei descoperit, făcu o plecăciune.

– Dimpotrivă, doamnă.

– Uite, vezi! Excelența Sa și-a dat permisiunea.

Adriana făcu o reverență cochetă.

Hasselthorpe oftă. Dacă s-ar împotrivi, Adriana l-ar linguși și măguli în feluri și mai supărătoare, până ce s-ar vedea obligat să cedeze rugămintelor ei sau să provoace un scandal.

– Foarte bine. Vă rog să mă iertați, domnilor!

Ceilalți făcură o plecăciune când soția lui Hasselthorpe se prinse de el și îl târî spre ringul de dans.

– Credeam că tânărul Bankforth trebuia să te însoțească și să danseze cu tine în seara asta, murmură el.

Ea chicoti, veselă ca o fetiță în sala de clasă, nu ca o femeie la patruzeci de ani.

– L-am epuizat. În plus – îl aranjă în poziția potrivită – știi cât de mult îți place să dansezi!

Hasselthorpe oftă din nou. Nu putea să sufere dansul și i-o spusese de nenumărate ori Adrianei. Dintr-un motiv anume, ea alesese să creadă că el o tachina de fiecare dată când se împotrivea. Sau poate era prea grea de cap ca să rețină o informație pentru mai multă vreme.

Așteptând ca muzica să înceapă, Hasselthorpe se uită pe deasupra capului soției și îl văzu pe Blanchard aruncând priviri uci-gătoare prin încăpere. Nu era greu de înțeles la ce se uita – lordul Hope se îndrepta spre domnișoara Corning care stătea într-un colț al sălii cu doamna Graham. Se uită din nou la Blanchard. Dacă

privirile ar fi putut să ucidă, lordul Hope ar fi zăcut secerat pe po-dea, într-o baltă de sânge. Interesant. Părea că ura lui Blanchard față de Hope era pur personală.

Interesant de văzut ce era în stare să facă un om care simțea o ură așa de puternică.

— Acum spune-mi, zise Beatrice puțin mai târziu. Ce e atât de urgent încât a trebuit să mă iei de lângă Lady Vale?

— Am vrut să o auzi de la mine, spuse Lottie solemn.

Se așezară amândouă pe o canapea din mătase aurie, undeva la marginea sălii de bal. Statuia unui zeu grec aflată într-o parte și un ghiveci cu o plantă de cealaltă parte le ofereau puțină intimitate.

— Ești foarte secretoasă, spuse Beatrice.

Ochii i se îndreptară spre pântecul prietenei ei. Se putea ca...?

— L-am părăsit pe Nathan.

Privirea lui Beatrice se îndreptă brusc în sus.

— Dar de ce? Se uită la Lottie profund îngrijorată. Credeam că îl iubești pe domnul Graham.

— Îl iubesc, spuse Lottie. Sigur că îl iubesc. Dar asta nu face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile.

— Nu înțeleg de ce.

Lottie oftă și, pentru prima oară, Beatrice își dădu seama că prietena ei era chiar epuizată. Sub ochi ei avea cearcăne mari, și își împreună strâns mâinile ca pentru a le împiedica să tremure.

— Îl iubesc și cred că și el mă iubește, dar nu îi mai pasă. Sunt... un simplu obiect pentru el, Bea.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui, draga mea. Îmi poți explica?

— O! Lottie își ridică mâinile din poală și strânse pumnii. O, este atât de greu de explicat.

Beatrice își puse mâna pe unul din pumnii lui Lottie.

— Ascult.

Lottie trase adânc aer în piept și închise ochii.

— Parcă aș fi unul din lucrurile pe care le deține sau le posedă. Are o trăsură, are un majordom, are o reședință în oraș și are o soție. Eu ocup o poziție, ca să zic așa, și poate mă iubește undeva în adâncul lui. dar aș putea fi oricine altcineva, Bea. Deschise ochii

și o privi lung, cu un fel de disperare. Aș putea fi Regina Rockford sau Pamela Thistlewaite sau fata aceea care s-a măritat cu contele italian.

– Meredith Brightwell, murmură Beatrice. Avusese mereu o memorie mai bună a numelor decât Lottie.

– Da, spuse Lottie. Oricare dintre ele. Eu ocup un... spațiu în viața lui, nimic mai mult. Dacă aș muri, m-ar plânge, apoi ar ieși și ar găsi alta care să ocupe spațiul ăla.

– Sigur nu, murmură Beatrice, deloc surprinsă. Asta însemna cu adevărat căsătoria? Iubirea, complimentele și curtatul chiar nu durau?

– Crede-mă, este adevărat. Lottie își șterse ochii cu pumnul. Nu mai puteam să îndur așa ceva. Poate că sunt naivă, dar vreau să fiu iubită – iubită pentru cine sunt eu, nu pentru poziția pe care o ocup –, așa că am plecat.

Beatrice își stăpâni emoțiile și își privi mâna strânsă peste mâinile lui Lottie.

– Unde stai?

– Acasă la *papa*, spuse Lottie. Nu e prea bucuros, și mama se teme de un scandal, dar m-au lăsat să stau cu ei.

– Dar... Beatrice se încruntă. Ce vei face?

– Nu știu. Lottie râse, dar sunetul i se oprise în gât și se liniști. Poate voi fi absolut scandaloasă și o să îmi iau un amant.

Nu părea prea entuziasmată de idee. Beatrice se uită prin sala de bal. Începuse un menuet și cuplurile se îndreptau grațios spre ringul de dans. Putea să îl vadă pe lordul Hope îndreptându-se spre ele și inima îi tresări în piept. În spatele lui, se întrezări clar domnul Graham – Nate – care le privea mai degrabă melancolic.

– Poate încerci să vorbești cu el. Chiar când rosti cuvintele, știu că sugestia ei era complet nepotrivită.

Lottie schiță un zâmbet obosit.

– Am încercat. Nu a mers.

– Îmi pare rău, spuse neputincioasă Beatrice. Îmi pare atât de rău!

Rămase lângă Lottie, fără să mai spună nimic, și se uită la lordul Hope care se apropia de ele. Se simți vinovată pentru că, deși știa că întreaga viață a lui Lottie era o harababură și că prietena

ei era profund rănită, se înveseli când îl zări. Lordul Hope părea atât de puternic și mergea atât de drept. Era încă prea slab, dar chipul începuse să i se împlinească un pic, obrazii și ochii nu îi mai erau atât de goi. Avea o frumusețe foarte impunătoare, în ciuda expresiei severe pe care o afișa de obicei, iar Beatrice nu putu să oprească tresărirea de bucurie pe care o simți când îl văzu.

El continuă să înainteze prin mulțime până ce ajunse în dreptul lor. Făcu o plecăciune.

– Doamnelor.

– Milord, spuse Beatrice cu răsuflarea tăiată.

El aruncă o privire spre dansatori.

– Cred că dansul acesta se încheie în curând. Pot avea onoarea următorului, domnișoară Corning?

– Eu... sunt flatată, bineînțeles. Beatrice își mușcă buza. Dar cred că nu.

– Du-te, Bea. Lottie, care se îndreptase de spate când se apropiase lordul Hope de ele, zâmbi larg. Vorbesc serios. Îmi doresc atât de mult să te văd dansând!

Beatrice se întoarse și se uită fix în ochii prietenei ei. Amărăciunea i se mai citea pe chip, chiar dacă Lottie era hotărâtă să dea impresia că totul era în regulă.

– Ești sigură?

Lottie încuviință ferm din cap.

– Da, desigur.

Beatrice își întinse mâna și lordul Hope i-o luă. El o privi pe Lottie și spuse cu un zâmbet:

– Vă mulțumesc.

Apoi o conduse pe Beatrice prin mulțime, cu umerii lui largi și puternici. Ajunseră pe ringul de dans și se opriră în acordurile finale ale menuetului. Dansatorii făcură plecăciuni și se înclină în fața partenerilor, apoi plecară de pe ring. Beatrice și lordul Hope își ocupară pozițiile și așteptară ca muzica să reînceapă. Ea se uită pe furiș la el. Părea cufundat în gânduri.

Beatrice își dresе glasul:

– A fost în regulă discuția cu lordul Vale?

- Da. Muzica începu și pașii de dans îi despărțiră pentru o clipă. Când se apropiară din nou, lordul Hope era încruntat. De ce întrebați?

- Este prietenul dumneavoastră, răspunse ea și apoi, mai încet, adăugă: Îmi fac griji pentru dumneavoastră.

Se despărțiră iar. Un domn din apropiere se împiedică și se înghionti în lordul Hope. El încremeni și se uită urât la bărbat, apoi păru să își revină.

Când se regăsiră, ea șopti:

- Vă simțiți bine?

- Bineînțeles, i-o întoarse el, puțin cam prea tare.

Capetele se întoarseră spre ei.

El se roti în jurul ei și, chiar dacă făcea parte din coregrafie, ea tot avu impresia că un animal de pradă îi dădea târcoale.

Atunci se întâmplă ceva groaznic.

Același bărbat, care se înghiontise în lordul Hope cu câteva clipe în urmă, se împiedică și îl lovi din nou, de data aceea mult mai tare, îmbrâncindu-l. Reynaud se întoarse spre bărbat și își scoase imensul pumnal de sub haină. Dansatorii din apropierea lor se opriră năucii. O femeie țipă.

Bărbatul se făcu alb ca varul și se retrase cu mâinile în sus.

- Eu... îmi pare teribil de rău!

- Ce vrei să spui? întrebă lordul Hope. Ai intrat în mine intenționat.

Beatrice păși spre Reynaud.

- Milord...

Dar lordul Hope îl luă de gât pe celălalt.

- Răspunde-mi!

Doamne, Dumnezeule, înnebunise din nou? Domnii le împingeau pe doamne în spatele lor, iar mulțimea se dădea înapoi, lăsând în mijlocul ringului de dans un spațiu larg și gol.

- Reynaud, spuse Beatrice ușor. Atinse brațul cu care ținea pumnalul. Reynaud, lasă-l în pace.

El se opri când își auzi numele rostit de Beatrice și întoarse capul, cu ochii lui negri și înfricoșători.

Beatrice înghiți în sec și șopti:

- Reynaud, te rog.

Lordul Hope îi dădu drumul atât de brusc omului că acesta se clătină pe picioare.

– Plecăm. Cu mâna rămasă liberă, lordul Hope o apucă de braț pe Beatrice și începu să o tragă după el prin mulțime. Mai ținea încă strâns pumnalul în cealaltă mână.

Și pe măsură ce înaintau, oamenii le făceau loc, iar câțiva dintre ei chiar căzură în graba cu care încercară să se facă nevăzuți din calea lordului Hope. Beatrice remarcă exact aceeași expresie pe fiecare din chipurile pe lângă care treceau.

Frică.

Capitolul 8

Longsword își ridică sabia lui mare. Balaurul scoase din nou un răcnet și suflă flăcări mistuitoare spre el.

Dar Longsword trăise șapte ani în Regatul Spiridușilor și nu se mai temea de foc. Sări prin flăcări și își flutură sabia pe care o înfipse între ochii balaurului. Fiara fioroasă se clătină și se prăbuși la pământ fără suflare, și, în timp ce se întâmplau toate astea, o scăpă din gheare pe cea mai frumoasă domniță din lume. Longsword văzu că domnița era cât pe ce să se izbească de pietrele de sub ea, și fugi să o prindă în brațele lui puternice.

Domnița se agăță de umerii lui lați și îl privi cu ochii ei de culoarea mării.

– Mi-ați salvat viața, bunule cavaler, și vă rămân recunoscătoare. Dar dacă veți salva viața tatălui meu, regele, vă voi oferi mâna mea...

din Longsword

A doua zi, Beatrice se trezi devreme, își chemă camerista și se îmbracă în grabă cu o rochie simplă cu dungi albastre și albe. Luă micul dejun singură – atât unchiul Reggie, cât și lordul Hope mai dormeau încă – și ceru să i se pregătească trăsura. Era mult prea devreme pentru vizite de curtoazie, dar știa că Jeremy avea

deseori probleme cu somnul și îi plăcea să aibă companie atunci când se trezea. În plus, trebuia să vorbească neapărat cu cineva despre ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Așa că, după o jumătate de oră și după ce trecuse de odiosul Putley, Beatrice turna ceai în cești pentru ea și Jeremy.

– Cu ce te-ai îmbrăcat? întrebă el când ea îi așeză cu grijă ceașca în mână. O umpluse doar parțial – el stătea rezemat pe două perne, și Beatrice se temu să nu verse ceaiul fierbinte pe el.

– Rochia mea arămie, răspunse ea și amestecă laptele în ceașca ei. Ții minte că ți-am arătat modelul și o bucată de material vara trecută, înainte să mi-o fac?

– Mătasea care avea un fel de irizații? El zâmbi când ea încuviință din cap. Aduce cu felul în care strălucește coniacul într-un pahar atunci când îl ții în lumină. Sorbi din ceai și lăsă capul pe perne, cu ochii închiși. Cred că ai fost foarte frumoasă.

Ea râse.

– Cred că am arătat destul de bine.

El deschise pe jumătate un ochi.

– Modestă ca întotdeauna. Lordului Hope cum i s-a părut?

Ea privi spre ceașca ei, mult prea rușinată ca să se uite în ochii lui.

– Mi-a spus că rochia îmi vine de minune.

– Atunci, nu e un bărbat prea curtenitor, spuse sec Jeremy.

– Poate că nu, dar mi-a plăcut complimentul lui.

– Ah.

Ea așeză cu atenție ceașca pe farfurioara din poala ei.

– A avut loc un fel de... scenă la bal.

Jeremy se îndreptă de spate.

– Și?

Beatrice strâmbă din nas și continuă să se uite la ceașca de ceai.

– Un domn s-a lovit de lordul Hope pe ringul de dans și el a reacționat urât.

– Cu cine dansa lordul Hope?

Ea scoase un oftat.

– Cu mine, dacă vrei neapărat să știi.

– O, trebuie să știu, spuse încântat Jeremy. Și ce vrei să spui mai exact prin „urât“?

-Și-a scos pumnalul – are mereu la el un pumnal lung – și l-a cam fluturat prin aer. În vreme ce-l strângea de gât pe celălalt domn. Beatrice strânse ochii când imaginea îi reveni în minte.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Jeremy spuse:

-O, cât mi-aș dori să fi fost acolo!

Beatrice deschise brusc ochii.

-Jeremy!

-Ei bine, chiar aș fi vrut, spuse el fără vreo urmă de remușcare. Cred că a fost un tăraș pe cinste. Și lordul Hope a fost dat afară din sala de bal?

-Era sala de bal a mătușii sale, îi reaminti Beatrice. Așa că nu cred că putea să fie dat afară din casă de fapt și de drept, dar oricum nu contează, pentru că am plecat imediat după aceea.

-A, te-a luat cu el, nu-i așa?

-Da. Ea șovăi, apoi continuă încet: Nu a scos nici măcar un cuvânt pe drumul spre casă. Să fi văzut cum se uita toată lumea la el, Jeremy! De parcă lordul Hope era o fiară periculoasă.

-Și este? întrebă liniștit Jeremy. Periculos, vreau să zic?

-Nu. Clătină din cap, apoi recunosc: Ei bine, cred că nu e periculos cu mine.

-Ești sigură, Bea?

Ea își mușcă buza și se uită neputincioasă spre Jeremy.

-Nu mi-ar face niciodată vreun rău. Chiar nu mi-ar face.

-Sper că nu, draga mea Bea. Jeremy își sprijini capul la loc pe perne, părând obosit. Nu mi-aș dori să te rănească în vreun fel.

În vocea lui Jeremy se simțea curiozitatea. În timp ce sorbi din ceai, Beatrice putu să îi simtă privirea ațintită spre ea, dar nu dori să-i spună nimic nici măcar lui Jeremy. Simțea ceva special, ceva gingaș, mult prea delicat ca să fie destăinuit.

Se ridică și luă ceașca goală din mâinile lui, apoi o puse deoparte când Jeremy îi făcu semn că nu mai voia. Când se așeză iar pe fotoliu, spuse:

-Lottie mi-a spus aseară că l-a părăsit pe domnul Graham.

-Probabil vreo ceartă între soț și soție. Crede-mă când îți spun că se întoarce la el până la sfârșitul săptămânii.

-Nu prea cred, spuse Beatrice. Părea cam afectată, nu era deloc în apele ei.

Se uită la ochii închiși ai lui Jeremy, la chipul lui tras. Lăsă ceașca din mână și se ridică, iar el deschise ochii de parcă el ar fi știut că Beatrice îl privea.

El clipi și se încruntă.

— Nate Graham nu mi s-a părut un tip așa de rău. Și-a luat vreo amantă și a scos-o în lume?

Beatrice șovăi, dar hotărî să își joace rolul în continuare și să pretindă că nu observase scurtul lui moment de slăbiciune.

— Lottie nu mi-a spus că ar exista altă femeie. Și nu cred să existe vreuna. A spus că domnul Graham o consideră ca pe o proprietate și că orice altă doamnă i s-ar potrivi la fel de bine de nevastă. Mărturisesc să sunt...

— Dezamăgită? întrebă Jeremy.

Ea dădu tăcută din cap.

— Mă tem că bărbații pot fi dezamăgitori, spuse Jeremy. Nu suntem decât niște bucăți de lut, niște netoți care trecem peste sentimentele persoanelor la care ținem. De aceea ne bizuim atât de mult pe îndurarea doamnelor, pentru că să știi că, dacă n-ai mai fi înțelegătoare și v-ați supăra și ne-ați părăsi în masă, ne-am duce de-a binelea de râpă.

Beatrice zâmbi la gluma lui.

— Tu nu ești așa, dragă Jeremy.

— A, dar amândoi știm că nici nu prea sunt ca alți bărbați, dragă Bea, adaugă el. Și continuă înainte ca ea să îi răspundă: Ai vorbit cu lordul Hope despre legea veteranilor?

— Ei, am început, spuse ea încet.

— Și?

Ea scutură din cap.

— Are de gând să își recapete titlul și nu îi stă mintea la altceva acum.

— Ah! Jeremy se uită în gol și se încruntă.

Beatrice se grăbi să adauge:

— Dar a vorbit foarte frumos despre oamenii lui – soldații pe care i-a avut în subordine în război –, și asta îmi dă speranțe că poate va fi sensibil la cauza noastră. Cred că problema este să îl facem să acționeze. Și încă nu îmi dau seama cum aş putea să fac asta.

- Pare destul de egoist, murmură Jeremy.

- Nu cred că este, spuse încet Beatrice. Nu chiar. Doar că e atât de concentrat pe recâștigarea lucrurilor pe care le-a pierdut, că nu e loc și de altceva chiar acum.

- Hmm. Cred că noi, toți soldații, încercăm să ne recăpătăm, atunci când ne întoarcem acasă, viața pe care am lăsat-o în urmă când am plecat. Vocea lui Jeremy devenea din ce în ce mai slăbită. Problema este că, odată pierdute, unele lucruri nu mai pot fi recăpătate. Mă întreb, oare nu și-a dat încă seama de asta?

- Nu știu.

- În orice caz, ar trebui să vorbești cu el cât de curând. Proiectul va fi prezentat în fața parlamentului luna viitoare. Avem puțin timp la dispoziție - foarte puțin timp. Jeremy închise iar ochii și se rezemă din nou pe perne.

Ea își mușcă buza.

- Ești obosit. Ar trebui să plec.

- Nu, nu pleca. Deschise ochii lui atât de albaștri și de limpezi pe albul pernei. Știi că îmi place la nebunie să stau cu tine.

- O, Jeremy, spuse ea, atât de impresionată că i se puse un nod în gât. Eu...

Un bubuit tare se auzi dinspre scări.

Ea privi ușa închisă a dormitorului.

- Ce...?

Se auzeau strigăte de dedesubt care păreau să se apropie din ce în ce mai mult când o voce de bărbat zbieră:

- Am să o văd, la naiba! Dă-te din drumul meu!

Aducea foarte mult cu lordul Hope. Beatrice dădu să se ridice din fotoliu.

- Nu cred că ar...

Vocile se apropiau și mai mult. Dacă Beatrice nu făcea nimic, lordul Hope avea să dea buzna în cameră. Așa că se năpusti spre coridor și închise hotărât ușa după ce ieși. Venind pe scări și arătând ca turbat, chipul lordului Hope era necruțător. Cu câteva trepte în spate, Putley mergea în urma lui, fără perucă și cu o față speriată în vreme ce insista pe lângă viconte.

- Ce credeți că faceți? întrebă ea.

— Îl caut pe iubitul dumneavoastră, mormăi el și se apropie cu pași mari de ea.

— Nu am nici un iubit!

El păși într-o parte ca să o ocolească, dar făcu și ea aceeași mișcare.

— Duceți-vă acasă! șuieră ea. Vă faceți de râs.

— A venit după dumneavoastră, se auzi Putley, undeva în spatele lordului Hope.

— Taci din gură, Putley! strigă Beatrice și scoase un sunet ascuțit când lordul Hope o luă în brațe și o mută din calea lui. O, nu faceți asta!

Dar era prea târziu. Deschise ușa, dădu buzna în încăpere și încremeni pe loc, blocându-i ei vederea.

Beatrice îl auzi pe Jeremy râzând.

— Lordul Hope, bănuiesc?

— La naiba! spuse vicontele.

— O, dați-vă la o parte! Beatrice se împinse cu putere în spatele lui mare și nătâng.

El se dădu ascultător într-o parte.

Ea trecu valvârtej pe lângă el.

— Jeremy, ești bine?

— Destul de bine, spuse el, roșu în obraji. Nu m-am mai distrat așa de ani de zile.

— Și nu îți face bine.

Îi luă mâna și se întoarse ca să îl privească pe lordul Hope care rămăsese în picioare în pragul ușii. Omul nici măcar nu avea decența să pară stânjenit.

— Ce căutați aici? întrebă ea.

— V-am spus, zise și închise neglijent ușa în spatele lui, să vă găsec pe dumneavoastră în brațele amantului. Se pare că m-am înșelat.

— *Se pare?* Beatrice își puse o mână în șold. V-ați purtat absolut prosteste și ne-ați jignit și pe mine, și pe Jeremy. E *evident* că nu suntem amănți...

— Nu e nimic evident aici, mârâi el și privi lung spre ce rămăsese din picioarele lui Jeremy. Știu bărbați care și-au pierdut picioarele, dar nu și...

-Nu fiți dezgustător! strigă ea, complet ieșită din minți.
Cum îndrăznește? Ce fel de femeie credea că este? O umilise! În spatele ei, Jeremy scotea sunete ciudate, și ea se întoarse repede și îngrijorată spre el.

Încerca să își stăpânească râsul, dar nu reușea foarte bine.
-O, nu și tu, spuse ea, exasperată de-a binelea și îi turnă apă în pahar.

-Mulțumesc, draga mea, spuse Jeremy. Și îmi pare rău. În clipa asta, simt că trebuie să cer iertare pentru tot sexul masculin.

-Așa ar trebui, bombăni ea. Sunteți stricați până în măduva oaselor cu toții.

-Da, știu, spuse el umil. Ești o sfântă că ne suporti pe toți. Dar am să-ți cer o favoare, draga mea.

-Ce anume? întrebă ea, nu foarte grațios.

-Te-ar deranja să te duci să vezi dacă Putley nu e prea furios? Știu că e o sarcină nesuferită, dar aș prefera să nu meargă să cîrpească despre cele întâmplăte la părinții mei.

-Of, bine. Ea îl privi lung pe lordul Hope. Dar ar trebui să te las aici cu *dumnealui*.

-Știu. Jeremy afișă o expresie angelică, dar care nu o păcăli nici măcar o clipă. Speram să stau puțin de vorbă cu lordul Hope.

-Hmm, spuse ea. Se ridică în fața lordului Hope până ce bărbiiile aproape li se întâlniră – chiar dacă Beatrice trebui să o ridice pe a ei foarte sus – și îl împunse cu arătătorul în piept.

-Au, spuse lordul Hope.

-Dacă îl atingeți cu un deget, spuse ea printre dinți, sau îl supărați în vreun fel, vă smulg prostia aia de cercel din ureche.

În spatele ei, Jeremy izbucni în râs, dar ea nu se mai deranja să își întoarcă privirea spre el. Trânti ușa în urma ei și se duse să îl caute pe Putley.

Bărbații!

Reynaud frecă locul în care domnișoara Corning parcă încerca-se să îi găurească pieptul cu degetul.

-Vă cer iertare.

-Nu eu am nevoie de scuze, spuse bărbatul din pat încă râzând. Vă vând un pont – florile ei preferate sunt lăcrămioarele.

– Chiar așa? Reynaud privi gânditor spre ușă. Nu mai cumpărase de secole flori unei femei, dar se putea prea bine ca situația să aibă nevoie de metoda englezească a căzutului la pace cu o femeie. Totuși, în clipa aceea, avea altceva de rezolvat. Se întoarse spre bărbatul din pat. Răni de război?

– Mi-au fost retezate de un foc de tun la Emsdorf, pe Continent, spuse Oates. Avea o culoare nefiresc de roșiatică în obraji, de parcă ar fi avut febră. În 1760.

Reynaud încuviință din cap. Se îndreptă spre măsuta pe care erau sticlutele cu doctorii, de toate mărimile și formele. Picioarele pierdute de un om nu mai puteau să fie puse la loc de nici o doctorie din lume.

– V-a spus că am făcut parte din Regimentul 28 Infanterie în Colonii?

– Mi-a spus. Își lăsă capul pe pernă, părea epuizat. Eu am fost în 15 Cavalerie ușoară. În care ești mult mai cutezător decât un infanterist – evident, până când calul îți este împușcat.

– Bătălia nu e niciodată atât de pitorească pe cât s-ar crede, spuse Reynaud.

Își amintea bine de viziunea romanțioasă pe care o avusese despre armată. Fusese năruită rapid de mâncarea proastă, ofițerii incompetenți și atmosfera apăsătoare. Prima lui încăierare distrusese și ultimul dram de iluzie.

– Regimentul nostru fusese înființat de curând, spuse Oates, și nu luasem încă parte la acțiune. Majoritatea soldaților erau croitori londonezi care făcuseră grevă și fuseseră obligați să ni se alăture. Nu am avut nici măcar o șansă.

– Ați fost învinși deci?

Oates zâmbi cu amărăciune.

– O, nu. Am ieșit victorioși. Numai în regimentul meu au fost uciși o sută douăzeci și cinci de oameni, dar am câștigat lupta. Eu m-am dus la fund în a doua acțiune.

– Îmi pare rău.

Oates ridică din umeri.

– Știți la fel de bine ca mine cum sunt soldele în război – poate mai bine ca mine.

- Nu am să discut chestiunea aceasta. Am venit pentru cu totul altceva. Reynaud se așază în fotoliul de lângă pat. Ce sunteți pentru ea?

Jeremy își arcui sprâncenele, parcă amuzat.

- Apropo, eu sunt Jeremy Oates.

Nu putea face altceva decât să întindă mâna.

- Reynaud St. Aubyn.

Oates îi luă mâna și i-o scutură, privindu-l în ochi de parcă ar fi căutat ceva. Degetele îi erau subțiri ca niște nuiiele.

- Îmi face plăcere să vă cunosc.

Ciudat era că părea sincer.

Reynaud își retrase mâna.

- Întrebarea mea?

Oates schiță un zâmbet și închise ochii când își rezemă spatele pe perne.

- Prieteni din copilărie. Ne jucam de-a v-ați ascunselea în camera de zi de la mine de acasă, o ajutam cu lecțiile la geografie, am însoțit-o la primul ei bal.

La spusele bărbatului, Reynaud simți o strângere de inimă. Poate că efectele împunsăturii ei ascuțite mai persistau încă, dar i se păru că era mai degrabă gelozie.

Gelozie. Nu mai simțise niciodată acest sentiment.

Era adevărat că fusese furios de dimineată când aflase că domnișoara Corning plecase să își viziteze misteriosul admirator. Ajunsese acolo într-o clipită cu intenția clară de a-i pune față în față și, la nevoie, de a-l ciomăgi pe bărbat, dar stătuse să își mai analizeze și sentimentele. „A mea“, îi spusese instinctul, așa că acționase fără să se mai gândească. Își dădu seama că reacția lui era pur emoțională și o simți ca pe șoc nedorit.

- O iubiți? întrebă el.

- Da, spuse simplu Oates. Din toată inima. Dar nu așa cum credeți dumneavoastră.

Reynaud se foi în fotoliu, stingherit de nevoia de a afla la ce anume se referea omul.

- Explicați-mi.

Oates zâmbi, și Reynaud își dădu seama că pe vremuri, înainte ca boala să sape linii de suferință pe chipul lui, fusese un bărbat frumos.

– Beatrice îmi este mai dragă decât o soră de sânge.

Reynaud miji ochii. Poate că bărbatul spunea că relația lui cu domnișoara Corning era fraternă, dar nu erau rude de sânge. Atunci, cum putea relația lor să fie atât de inocentă pe cât susținea el?

– Deci, nu v-ați fi însurat cu ea nici dacă nu vi s-ar fi întâmplat asta. Arată cu bărbia spre picioarele lipsă ale lui Jeremy.

Mulți s-ar fi simțit jigniți, dar Oates doar rânji.

– Nu. Chiar dacă Beatrice mi-a vorbit despre căsătorie de mai multe ori.

Reynaud simți o tresărire neplăcută. Se îndreptă de spate.

– Poftim?

Oates rânji și mai larg și îl făcu să vadă că îi căzuse în capcană.

– De-a ce vă jucați aici? mormăi Reynaud.

– Un joc despre viață și moarte, dragoste și ură, răspunse încet Oates.

– Trăncăniți aiurea.

– Nu. Rânjetul dispăru deodată. Sunt cât se poate de serios. Dumneavoastră veți avea grijă de ea.

– Ce?

Reynaud se încruntă. Uneori infirmii aiurau de la durere și de la medicamentele menite să o calmeze. Era oare Oates zăpăcit de doctorii?

– Promiteți-mi că veți avea grijă de ea, spuse și, chiar dacă vocea îi era slăbită, tonul trăda urmele unui ordin dat de un bun ofițer. Beatrice este o femeie specială și trebuie apreciată pentru ceea ce este. Se ascunde în spatele unei măști de simț practic, dar sub ea se află o romantică incurabilă care este predispusă la suferință. Să nu îi frângeți inima. Nu voi întreba dacă o iubiți – cred că nici dumneavoastră nu știți –, dar promiteți-mi că veți avea grijă de ea. Că vă veți da și viața pentru ea dacă va fi nevoie. Promiteți-mi.

Și Reynaud înțelese dintr-odată. Fusese orbit de emoțiile lui și nu văzuse realitatea care se dezvăluia în fața lui. Mai văzuse

privirea aceea în ochii altor bărbați și știa al naibii de bine ce însemna.

Așa că spuse simplu și sincer:

— Jur pe ce am mai sfânt că voi avea grijă de ea, o voi proteja și voi face orice ca să fie fericită.

Oates încuviință din cap.

— Nu pot să mai cer nimic altceva. Vă mulțumesc.

Cum își permitea așa ceva?

Beatrice deschise ușa de la intrare a reședinței lui Jeremy și ieși afară pentru că avea nevoie disperată de aer proaspăt. Îl convinsese deja pe Putley să nu sufle o vorbă despre năvala violentă a lordului Hope, dar trebuia să se ocupe și de reacțiile pe care i le provocaseră suspiciunile lordului. Și ce suspiciuni îngrozitoare! Îi insultase și pe Jeremy, și pe ea. Când îi dăduse motive să creadă că era o stricată? Și nu înțelegea cum de crezuse că putea să dea pur și simplu buzna acolo și să se apuce să îi dea ordine.

Beatrice bătea din picioare ca să se încălzească și ca să își liniștească propria mânie.

Trei bărbați umblau hai-hui în josul străzii — doi băieți sfrijiți, în haine zdrențăroase maronii și un bărbat mai înalt, îmbrăcat în negru. Bărbatul în negru se întoarse când o auzi bătând din picioare. Irisul lui drept se deplasă spre colțul orbitei și albul ochiului se dezvălui într-un fel oribil. Ea își luă repede privirea de la sărmanul acela. Trebuia să intre înăuntru, dar mai era încă furioasă.

Voia să fie liniștită când avea să îl revadă pe lordul Hope — era mai bine ca să îi spună ce credea despre el.

Căruța unui berar trecu prin fața casei, huruind pe caldarâm, și unul dintre bărbații care umblau pe acolo strigă ceva spre vizitiu.

Ușa se deschise atât de brusc în spatele ei, că Beatrice aproape se prăbuși pe spate. Dar fu prinsă de niște brațe puternice.

— V-am căutat peste tot, spuse lordul Hope. Ce căutați aici afară?

Ea încercă să se retragă, dar el o prinse repede de brațe.

— Aveam nevoie de niște aer.

O privi cu neîncredere și Beatrice nu putu să nu observe cât de frumos îi erau încadrați ochii negri de genele lui dese.

– În frig?

– Mi se pare foarte înviorător, spuse ea și se trase din nou din brațele lui. Ați putea să mă lăsați?

– Nu, murmură el, apoi o întoarse și o îndrumă în jos, pe trepte, ținând-o strâns de un braț.

– Poftim? întrebă ea.

– Nu vă dau drumul, spuse el. Niciodată.

– Nu e deloc amuzant.

– Nici nu trebuie să fie, spuse el pe un ton înnebunitor când ajunseră în stradă. Unde e blestemata aia de trăsură?

– După colț, nu are loc să oprească aici. Vă arde de glume de nu îmi dați drumul?

– Nu mă țin de glume.

– E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse ea pe un ton destul de ridicat. Toată lumea glumește, chiar și oamenii lipsiți de umor ca dumneavoastră.

El smuci brațul pe care îl ținea încă strâns și ea se lovi de pieptul lui. Tare.

– Vă asigur, mormăi el, că...

Dar apoi se întâmplă ceva straniu. Se simți împinsă de la spate, o lovitură ascuțită venind într-o parte. Mâinile lordului Hope se strânseră dureros de tare pe brațele ei și îl zări privind ucigător peste umărul ei.

– Ce...? începu ea.

Dar el o împinse în spatele lui, spre treptele casei, și scoase pumnalul lui mare de sub haină.

– Mergeți înăuntru!

Beatrice văzu atunci cum cei trei bărbați înaintau spre el. Șeful lor – bărbatul cu albeață la ochi – avea un cuțit în mână, iar lama îi era pătată de sânge.

Beatrice tipă.

– Intrați înăuntru! urlă din nou lordul Hope și se năpusti spre șeful lor.

Bărbatul masiv își ridică pumnalul plin de sânge și dădu să îl lovească pe viconte. Dar lordul Hope îl prinse de încheietură și opri lovitură chiar în clipa pumnalul lui străpunse pântecul bărbatului. Șeful își supse burta și sări înapoi, cu cămașa și vesta făcând

ferfeniță. Un al doilea bărbat, aproape chel și fără pălărie, îl înșfăcă pe lordul Hope din spate și îi imobiliză brațele. Omul cu ochiul alb rânji și dădu să lovească din nou. Viconte mormăi și își smulse brațul stâng exact la timp ca să oprească pumnalul cu mâna lui. Lama cuțitului îi străpunse mâneca hainei și sângele se împrăstie pe drum.

Beatrice își duse mâna la gură și se prăbuși deodată pe treptele casei. Văzu negru în fața ochilor.

Un bărbat urlă și ea ridică privirea.

Cheliosul căzu la pământ, ținându-se cu mâna într-o parte. Lordul Hope se lupta cu șeful lor, iar al treilea bărbat ridică pumnalul în spatele vicontelui.

Beatrice încercă să îl avertizeze, dar nu reuși să spună nimic. Parcă era un coșmar. Voia să urle, dar nici un sunet nu-i ieșea pe gură. Nu putea decât să privească îngrozită.

Cuțitul coborî, dar șeful se prăbuși sub atacul feroce al lordului Hope, trăgându-l în jos și pe viconte, dar nu reuși să îl rănească. Lordul Hope se răsuci deodată și îl trase pe șef după el, apoi îl împinse în atacatorul din spatele lui. Amândoi bărbați se prăbușiră la pământ într-o învălmășeală de mâini și picioare. Șeful avea la cap o rană care sângera rău și urechea părea să îi atârne într-o parte.

Ca un lup care ochise un iepure rănit, lordul Hope se îndreptă de spate și înaintă cu pași apăsati și înverșunați spre bărbații căzuți la pământ. Avea un rânjet războinic, sălbatic și vesel. Pumnalul lui cu lama mânjită de sânge era ridicat deasupra capului. Dinții îi erau albi pe pielea negricioasă. Cei doi bărbați păreau mai civilizați ca el.

Iar apoi, totul se termină la fel de brusc cum începuse. Omul cu albeață la ochi și colegul lui se ridicară în picioare, îl prinseră în brațe pe cel de-al treilea care era rănit și trecură la repezeală strada, aproape nimerind sub roțile unui atelaj. Vizitiul le aruncă o injură. Lordul Hope dădu să o ia la fugă după ei, dar se opri. Cu o expresie de dezgust, își vârî pumnalul la loc în teacă.

Se întoarse spre Beatrice, cu înfățișarea încă firoasă, dar ea nu vedea decât mâna lui stângă din care-i curgea sânge.

- De ce nu ați intrat în casă? întrebă el.

Îl privi năucită.

– Poftim?

– V-am cerut ceva. De ce naiba nu m-ați ascultat?

Ea nu putea să se gândească decât la rana lui. Își ridică mâna dreaptă ca să o prindă pe a lui. Dar ceva nu era în regulă. Avea sânge pe mână.

– Beatrice!

Ea se încruntă derutată la mâna ei.

– O, sânge.

Apoi lumea se învârti în jurul ei și nu mai știu nimic.

Capitolul 9

– Eu sunt Prințesa Seninătate, spuse doamna când Longsword o ajută să se ridice. Tata este regele acestui ținut, dar o vrăjitoare rea trăiește în munții din apropiere. Vrăjitoarea i-a spus tatei că dacă nu îi plătește un tribut în fiecare an, îl va distruge împreună cu tot ținutul lui. Tata a plătit tributul anul trecut, dar anul acesta a refuzat să o mai facă. Vrăjitoarea a trimis balaurul ca să îl răpească pe tata și să îl ducă la ea. Dar când am plecat cu un grup de cavaleri să îl salvăm pe tata, a apărut balaurul și i-a ucis pe toți, mai puțin pe mine.

Prințesa Seninătate puse mâna ei albă pe brațul lui Longsword.

– Dacă nu îl salvez, vrăjitoarea îl va ucide mâine pe tata. Mă veți ajuta?

Longsword se uită la balaurul mort, la mâna albă de pe mâneca lui și la ochii albaștri ca marea ai Prințesei Seninătate, dar luase deja o decizie înainte ca ea să mai spună ceva.

– Vă voi ajuta...

din Longsword

– Beatrice!

Reynaud urlă din nou, chiar dacă știa că nu îl putea auzi.

Ea leșinase și se prăbușise în stânga treptelor. O pată de sânge mare cât o palmă se vedea în partea ei dreapta înspre spate, iar priveliștea îi trezi o groază cumplită. Văzuse mult mai mult sânge în luptă – văzuse răni îngrozitoare, bărbați fără mâini și fără picioare, trupuri sfâșiate – și nu își pierduse cumpătul. Și totuși, degetele îi tremurau când o prinse în brațe. Era ușoară ca o pană când o ridică. Simți materialul umed sub degete; sângele i se îmbibase în fuste, și pentru o clipă, Reynaud încremeni de teamă să nu moară. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, triști și fără viață.” Nu. Nu! Femeia acesta nu putea să moară. El nu putea permite așa ceva.

O strânse la pieptul lui și se îndreptă spre locul în care îi spusese că aștepta trăsura. Locul acela nu îi inspira încredere; atacatorii, oricine erau ei, știau că el era acolo. Trebuia să plece. Trebuia să o ducă acasă. Acolo putea să o păzească, să o îngrijească și să o apere. Trecu în grabă pe lângă case, cu inima cât pe ce să-i sară din piept. Ea gemu și îl apucă strâns de vestă, dar nu reuși să deschidă ochii.

Gata! Văzu trăsura Blanchard când coti după colț și alergă spre ea, urlând ceva vizitiului. Văzu ochii bulbucați ai omului, figura uluită a lacheului și sări direct în trăsură fără să aștepte să fie coborâtă scărița.

– Dă-i drumul! răcni el și trăsura se puse în mișcare, vizitiul înjurând spre cai.

O ținea în poală și se uita la ea. Era albă ca varul, atât de palidă că pistruii miciți pe care el nu-i observase niciodată până atunci ieșeau în evidență. O, Doamne, nu avea să permită așa ceva. Îi îndepărtă o șuviță de păr din ochi, dar mâna lui era pătată de sânge și nu făcu decât să lase dăre stacojii pe tâmpla ei. La naiba! Trebuia să vadă cât de gravă era rana.

Reynaud căută sub haină și scoase pumnalul. Trăsura se clătină când luă o curbă, și el se sprijini în picioare și coate. Tăie cu grijă rochia, corsetul și cămășuța, de la talie spre partea de sus a corsajului, în față și în spate. Trase materialul și văzu rana. Era o tăietură de vreo cinci centimetri într-o parte, spre spate, deschisă și urâtă pe întinderea pielii ei netede și palide. Asasinii îl vizaseră pe el, dar o nimeriseră pe ea atunci când o ținuse în fața lui,

un scut necugetat. Sânge proaspăt se prelingea din rană, roșu și strălucitor. Țesătura rochiei se lipise de corp, iar el redeschisese rana când o trase într-o parte.

Reynaud înjură încet și tăie o fâșie din jupoanele ei, o făcu sul și o apăsă pe rană. Își înfășură celălalt braț în jurul umerilor ei și o strânse tare la piept, ținându-i capul sub bărbie. Era atât de moale, atât de firavă în brațele lui, și putea să simtă cum sângele uda bandajul făcut din țesătura ruptă, umezindu-i degetele.

– Hai, șopti el.

Afară, case și prăvălii se perindau pe lângă ei. Mergeau repede, dar tot nu erau aproape de casa lui. Vizitiul strigă ceva și trăsură se zdruncină. Reynaud alunecă pe banchetă și se lovi tare, dar încercă să atenueze mișcarea cu trupul lui.

Beatrice gemu.

– La naiba! La naiba! La naiba! Îi dădu într-o parte părul de pe față cu mâna cu care o ținea și își apăsă gura pe fruntea ei, șoptind: Rezistă. Doar rezistă.

Trăsura se opri și el era deja în picioare și cu Beatrice în brațe, înainte ca lacheul să deschidă portiera.

– Întoarce-te cu spatele! se răsti el la bărbatul care rămase gură cască.

Reynaud coborî din trăsură, conștient că Beatrice era aproape goală până la talie. Se îndreptă în salturi spre treptele casei când majordomul deschise ușa.

– Trimite după un doctor, îi spuse majordomului care făcu ochii mari. Și să aduci de îndată, în camera domnișoarei Corning, apă fierbinte și cârpe.

Începu să o ia în sus, pe scări, dar fu oprit de St. Aubyn care le cobora.

– Beatrice! Chipul roșiatic al bătrânul păli. Ce i-ai făcut nepoatei mele?

– A fost înjunghiată, răspunse tăios Reynaud. Doar îngrijorarea din vocea bărbatului îl făcu să nu îl trântască într-o parte. Nu de mine.

– Doamne sfinte!

– Lăsați-mă să trec.

St. Aubyn se dădu într-o parte, și Reynaud trecu în grabă pe lângă el, urcând treptele cât putea de repede. Dormitorul lui Beatrice era la primul etaj. Putea să audă gâfâitul unchiului ei în spațiile lor. Când ajunseră, ușa era deschisă și camerista făcea patul.

- Doamne ferește, murmură femeia. Părea o femeie capabilă, scundă, roșcată și robustă.

- Stăpâna ta a fost înjunghiată, spuse Reynaud. Ajută-mă să o dezbrac.

- Ei, ia vezi tu! bolborosi St. Aubyn din ușă. Nu poți să faci una ca asta!

- Pierde sânge, spuse Reynaud cu o voce joasă și intensă. Pot să țin bandajul cât o dezbracă camerista. Sau preferați să păstrați castitatea nepoatei dumneavoastră și să o lăsați să piardă sânge până moare?

St. Aubyn înghiți cu noduri, dar nu spuse nimic, cu ochii ațintiți spre chipul lui Beatrice.

Reynaud încuviință spre cameristă, iar St. Aubyn se întoarse bodogănind cu spatele și închise ușa când ea începu să tragă de rochia lui Beatrice. Un gentleman și-ar fi ferit privirea, dar Reynaud nu mai era un gentleman de ceva vreme. Urmări cum servitoarea o dezbracă pe Beatrice. Sâni ei erau mari și rotunzi, sfârcurile de un roz frumos. Apoi camerista îi trase rochia în jos, și Reynaud se uită posesiv la triumghiul feminității ei, atât de vulnerabil, de dulce, mângâiat de firicele de un auriu-închis. Aceea era femeia lui și nu reușise să o protejeze. Camerista îi acoperi cu pătura sâniilor lui Beatrice și un braț, lăsându-i partea dreaptă neacoperită pentru ca Reynaud să țină apăsată pe rană cârpa deja îmbibată cu sânge.

- Unde e blestematul ăsta de doctor? mormăi el.

Beatrice nu scosese nici un sunet cât camerista o mișcase. Dormea profund.

- Fă focul! îi ordonă el.

- Da, milord. Ea se întoarse spre șemineu și îngrămădi niște cărbuni peste jăratul care mai era acolo.

- Cum te cheamă? întrebă el când femeia se întoarse lângă pat, mai curând ca să își abată gândurile de la Beatrice decât pentru altceva.

- Quick, domnule, spuse ea.
- De cât timp ești cu stăpâna ta?
Mintea i-o lua razna, ca un șoarece prins în cursă. Unde era doctorul? Cât sânge pierduse? Se oprise sângerarea?
- De opt ani, domnule, răspunse Quick. Sunt cu domnișoara Corning de când și-a făcut debutul.
- Deci, de multă vreme, spuse el absent. Își puse dosul palmei pe fruntea lui Beatrice. Era caldă încă. Era în viață.
- Da, domnule, șopti camerista. Este o stăpână foarte bună. Ușa se deschise și mai mulți lachei intrară cu cârpe și apă fierbinte. Unul dintre ei era Henry care se întristă când o văzu pe stăpâna lui inconștientă.
- Ați chemat doctorul? îl întreabă Reynaud.
- Da, milord, răspunse el. Am trimis după el imediat, și lordul Blanchard s-a dus jos să îl aștepte.
- Reynaud clătină din cap.
- Dă-mi altă cârpă.
- O să fie bine, milord? întreabă Henry când îi întinse cârpa.
- Doamne sfinte, sper, răspunse Reynaud.
- Înlocui bucata ruptă din jupoanele ei cu o cârpă curată. Sângele curgea foarte încet din rană. Era un semn bun. Închise ochii. Dacă ar mai fi crezut în rugăciuni, ar fi fost în genunchi în clipa aceea.
- Agitația de pe scări îl făcu să își ridice capul.
- Un bărbat înalt și slab cu o perucă cenușie păși apăsător în cameră, urmat îndeaproape de St. Aubyn. Doctorul o examinează dintr-o privire pe Beatrice și apoi se întoarse spre Reynaud.
- Cum este?
- Nu s-a trezit de când a leșinat, spuse Reynaud. Dar sângerea s-a mai oprit.
- Bine. Bine. Mi s-a spus că a fost înjunghiată. Doctorul se apropie de pat. Îmi permiteți?
- Reynaud lăsă cârpa, doctorul o ridică și scoase niște murmure aprobatoare.
- Da. Da. Văd. Câțiva centimetri și cred nu e adâncă. Bine. O închidem cât doarme. Aduceți-mi apă.

Ultimele cuvinte îi fură adresate lui Henry care aduse un lighean cu apă.

Reynaud se ridică pentru a-i face loc doctorului, simțindu-se cludat de inutil.

Doctorul stropi rana cu apă și curăță sângele.

— Trebuie să văd ca să o cos. Scoase un ac cu ață din geanta lui. Puteți să țineți de margini? o întrebă pe cameristă.

Femeia păli.

— Țin eu, murmură Reynaud. Prinse ușor rana închisă.

— A. Bun. Doctorul străpunse pielea lui Beatrice cu acul.

Reynaud tresări când sânge proaspăt se strânse în jurul înțepăturii. Beatrice gemu.

— Grăbiți-vă, șopti el spre doctor. Ar fi fost distrus să vadă că suferă.

— Graba strică treaba, murmură doctorul și trase cu grijă de firul sângieriu. Făcu a doua cusătură și se mișcă atent.

— Iisuse, mormăi St. Aubyn.

Reynaud se uită la el. Fața uzurpatorului era albă ca varul, și pentru prima dată i se făcu milă de el — părea teribil de îngrijorat pentru nepoata lui.

Reynaud privi înapoi spre locul unde doctorul înțepa pielea gingașă.

— Nu e nevoie de atâția oameni aici. Ieșiți cu toții, mai puțin contele și Quick.

Picioare târșăiră spre ușă.

— Încă una ca să o închidem de tot, spuse doctorul.

Beatrice gemu din nou.

— O poți ține de umeri? îi spuse Reynaud cameristei. Să nu o lași să se miște.

— Da, milord.

Se duse la capul patului. Doctorul făcu un nod, ușor și cu grijă. Reynaud se încruntă spre mâinile lui, îndemnându-l să se grăbească.

— Este gata, spuse în cele din urmă doctorul și tăie ața cu foarfeca.

— Slavă Domnului! Reynaud simți picături de sudoare curgându-i pe față.

– O bandajăm, spuse repede doctorul, apoi Dumnezeu cu mila.

Reynaud clătină din cap, se ridică în picioare și urmări îndeaproape cum doctorul o bandaja. Scoase din geantă o sticlă cu un fel de poțiune în ea, îi spuse cum trebuia administrată doctoria când avea să se trezească pacienta, apoi plecă la fel de repede pe cât venise. Uzurpatorul îl urmă afară din cameră, probabil ca să îl conducă spre ieșire, și Reynaud se întoarse spre Quick.

– Hai să o aranjăm.

Camerista încuviință din cap și aduse apă proaspătă într-un lighean. Șterse cu cârpa și uscă zona din jurul răni în vreme ce Reynaud tamponă ușor chipul lui Beatrice. Nu se trezise încă, iar el o privi încruntat în timp ce îi scoase agrafele din păr și îi aranjă șuvițele aurii pe pernă. Măcar nu părea să sufere deloc.

– E aranjată atât cât se poate, milord, spuse Quick. Rămân aici dacă...

– Nu, spuse el repede, întrerupând-o. Rămân eu. Lasă-ne singuri, te rog.

Camerista păru nesigură pentru o clipă, dar când Reynaud îi aruncă o privire urâtă, făcu o reverență și părăsi încăperea, închizând ușa în urma ei.

Reynaud scoase pumnalul și îl puse pe noptieră. Își scoase peruca și o puse pe scaun. Apoi își trase cizmele din picioare și se urcă în pat. O luă în brațe pe Beatrice, cu grijă și delicatețe, sprijinindu-i partea nevătămată de el.

Îi dădu părul de pe față și se simți neputincios. Toată puterea lui, toată hotărârea lui nu făcea nici doi bani. Totul depindea de Beatrice și de puterea pe care o avea ea.

– Trezește-te, scumpa mea, șopti el în părul ei. Doamne, te rog, trezește-te.

Ceva cald stătea lângă ea. Mare și cald și oh! se simțea atât de bine lângă el. Beatrice se mișcă puțin și încercă să își îngroape nasul în căldura aceea, dar simți o împunsătură într-o parte.

– Au.

– Nu te mișca.

Deschise larg ochii când auzi vocea aceea adâncă și pentru o clipă privi lung în ochii negri încadrați de gene dese și întunecate. Avea niște gene așa de frumoase; era aproape geloasă. De ce trebuia să aibă un bărbat...

Mintea i se opri în loc la gândul acela și apoi își reveni încet. Un bărbat...

Beatrice clipi nedumerită spre lordul Hope.

— Ce faceți în patul meu?

— Am grijă de dumneavoastră.

Cuvintele lui erau blânde, dar chipul, nu. Îl studie, prea obosită ca să se ridice. Își scosese peruca, și părul proaspăt tuns abia dacă era mai lung decât țepii din barbă. Voia să îl atingă, să vadă dacă era moale sau înțepa. Cele trei păsări zburau sub ochiul lui drept și semănau între ele, dar fiecare în parte era ușor diferită. Ochii lui întunecați ca noaptea o priveau, iar sprâncenele îi erau încruntate de îngrijorare.

— De ce trebuie să aveți grijă de mine? șopti ea.

— Pentru că ați fost rănită, spuse el, și a fost vina mea.

— Cum?

— Erau trei asasini în fața casei lui Jeremy Oates.

Beatrice își aminti — bărbatul cu albeață la ochi și ceilalți indivizi mai mici de înălțime care hoinăreau pe stradă.

— De ce? De ce erau acolo?

— Ca să mă omoare, spuse el înverșunat.

Ea întinse o mână și atinse una dintre cele trei păsări tatuate sub ochiul lui.

— De ce încearcă cineva să vă omoare? Știți?

El închise ochii când îl atinse.

— Nu, nu știu. Vale crede că e cineva din trecutul nostru.

— Nu înțeleg. Își retrase mâna.

— Nici eu. El deschise ochii care erau de un negru intens. Tot ce știu este că ați fost rănită din cauza mea.

Ea se încruntă, încă nedumerită.

— Dar de ce este vina dumneavoastră?

— Nu am reușit să vă protejez, spuse el.

Ea ridică amuzată din sprâncene.

— Asta e datoria dumneavoastră? Să mă protejați?

– Da, spuse el. Este.

Și își aplecă foarte încet capul spre ea. Beatrice privi cum își coborî capul spre ea, păsările erau din ce în ce mai aproape și se gândi: „Mă va săruta“.

Și o sărută.

Buzele lui erau mult mai moi decât și-ar fi imaginat vreodată – și se mișcau peste ale ei cu blândețe fermă. O mai sărutase o dată, dar atunci totul se întâmplase atât de iute, că abia avusese timp să își dea seama ce simțea. De data asta, putea să o facă. Obrajii lui aspri îi zgâriau pielea, dar nu îi păsa. Era pierdută în senzația gurii lui, în parfumul lui – cald și masculin – și în sunetul respirației lui care devenea din ce în ce mai rapid pe măsură ce își adâncea sărutul. Îi dezmierdă alene buzele cu limba, și Beatrice se simți atât de încântată că le întredeschise și îl lăsă să intre. Gustul lui masculin îi invadă gura, și ea scoase un geamăt ușor și scurt, dar fu suficient pentru ca el să se retragă.

– Vă rănesc, spuse el și se strâmbă.

– Nu, răspunse ea, dar era deja prea târziu.

El se ridică din pat și luă cu el căldura aceea minunată și magia gurii lui.

Beatrice se bosumflă.

– O chem pe cameristă, spuse el și își trase cizmele în picioare. Vreți ceva? Ceai? Niște supă?

– Aș vrea niște ceai, răspunse ea. Privi spre fereastră, dar draperiile erau trase. Cât e ceasul?

– E aproape noapte, spuse el. Ați dormit toată ziua.

– Chiar așa? Cât de straniu era să își amintească dimineța și apoi nimic altceva până la înserare. Gândul o zdruncină. Ați fost rănit!

El se întoarse și se uită la ea.

– Poftim?

– Brațul dumneavoastră. Am văzut cum unul dintre bărbații aceia v-a rănit la braț.

– Asta? El dădu la o parte mâneca hainei și lăsă la vedere o cămașă ruptă și pătată de sânge uscat.

– Da, aceea! Se chinui să se ridice. De ce nu v-ați îngrijit de ea?

El o împinse gingaș înapoi pe spate.

– Pentru că nu este importantă.
– Poate nu pentru dumneavoastră...
– Sst. Privirea lui era destul de aprigă. Ați avut o zi grea și rana trebuie să doară. Odihniți-vă și vin să vă văd când veți fi îmbrăcată cum se cuvine.

Îeși plin de încredere din cameră.
„Îmbrăcată cum se cuvine?” Beatrice se încruntă și abia atunci își dădu seama că sub pătură nu avea nimic pe ea.
O, Doamne!

Era trecut de zece când Reynaud ajunsese acasă la Vale și începu să bată cu putere în ușă. Era prea devreme, dacă Vale era plecat la vreun eveniment, și mult prea târziu ca Reynaud să fie primit, dacă prietenul lui își petrecea seara acasă. Reynaud bătuse iar. Din câte își dădea seama, Vale era singurul lui aliat, și în clipa aceea chiar îi trebuia unul.

Ușa se deschise și apărură silueta severă a unui majordom, a cărei expresie se schimbă foarte puțin când văzu că un gentleman bătea în ușă.

– Domnule?

Reynaud își făcu drum pe lângă bărbat. Nu avea de gând să stea la ușă ca un cerșetor.

– Lord și Lady Vale nu primesc musafiri astăzi. Poate dacă...

– Nu mă întorc mâine, îl întrerupse Reynaud. Ori te duci tu să îl trezești, ori mă duc eu.

Majordomul se îndreptă de spate și pufni.

– Dacă puteți să așteptați în salonul de zi, milord.

Reynaud se îndreptă spre camera indicată și își petrecu următoarele zece minute plimbându-se dintr-o parte în alta a încăperii. Era pe punctul să renunțe și să plece când Vale își făcu apariția în ușa deschisă.

Vale intră agale, căscând și legându-și halatul în jurul mijlocului.

– Oricât de mult m-aș bucura că ai revenit printre cei vii, prietene, trebuie să știi că insist să îmi dedic serile soției mele.

– Este important.

– La fel este și armonia conjugală. Vale se îndreaptă spre o tavă pe care erau o carafă și niște pahare. Ridică sticla. Coniac?

– Beatrice a fost înjunghiată azi-dimineață.

Vale se opri cu sticla în mână.

– Beatrice?

Reynaud flutură nerăbdător o mână.

– Domnișoara Corning. S-a interpus în calea unei tentative de asasinare a mea.

– Doamne sfinte, spuse Vale. Este bine?

– A leșinat și a pierdut destul de mult sânge, murmură Reynaud, cu imaginea pielii delicate vătămate a lui Beatrice încă proaspătă în minte. Dar s-a trezit cam acum o oră și părea bine.

– Slavă cerului! Vale turnă niște coniac într-un pahar și luă o gură. Și cât de apropiată îți este domnișoara Corning?

Reynaud îi aruncă o privire.

– Nu atât de apropiată.

– Mă bucur să aud asta. Vale se aruncă într-un fotoliu. Sper să își revină complet ca să o ceri de soție. Pentru că îți spun, căsătoria este o adevărată binecuvântare de care se pot bucura toți bărbații înțelepți și cu oarece talente în dormitor.

– Mulțumesc pentru gândurile tale, mârâi Reynaud.

Vale flutură paharul.

– Cu cea mai mare plăcere. Adică nu ai uitat cum să te porți cu o doamnă în dormitor, nu?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ai fost departe de societatea rafinată ani de zile. Pot să-ți vând niște ponturi dacă ai nevoie de ele.

Reynaud miji ochii.

– Și asta îmi spune un bărbat pe care a trebuit să îl scap de o târfă nebună pe vremea când aveam șaptesprezece ani?

– Doamne, am și uitat de incidentul ăla.

– Eu nu, mormăi Reynaud. Avea o brută de pește.

– Da, ei bine, argumentul ei a fost că am refuzat să îi plătesc de trei ori prețul atunci când a apărut peștele ei, nu că nu eram talentat în pat, sublinie Vale. Chiar și la șaptesprezece ani, aș fi putut să îți arăt o șmecherie, două...

– Jasper, mârâi Reynaud ca un avertisment.

Vale ascunse un rânjel în spatele paharului și deveni serios când îl luă de la gură.

– Cine erau asasinii?

Reynaud se aruncă într-un fotoliu.

– Trei golani, cred că nu foarte pricepuți. Erau conduși de un bărbat cu albeață la un ochi.

– Chiar așa? Vale își lăsă capul pe spate și se uită lung în tavan. Mai avea alte trăsături interesante care să îl facă mai ușor de recunoscut?

– Înalt, iute, știa cum să folosească un cuțit. Reynaud ridică din umeri. Mă tem că nimic altceva.

– Ce culoare avea părul?

– Șaten.

– A. Vale se gândi o clipă. Îi mai trimit o scrisoare lui Munroe. Avem nevoie de el aici.

Reynaud se încruntă.

– Crezi că atacul e cumva legat de ce s-a întâmplat acum șapte ani?

– Da.

– De ce?

– Uite aici. Vale se așeză pe marginea fotoliului – nu mai era aristocratul comod, ci un bărbat cu o inteligență profundă. Am crezut că ne-am blocat în găsirea trădătorului de la Spinner's Falls. Apoi, ai revenit tu acasă și în mai puțin de o săptămână s-a atentat de două ori la viața ta. E un lucru extraordinar!

– Mă bucur că îți provoc puțină bucurie, mormăi Reynaud.

Vale îi ignoră sarcasmul.

– Sunt mai sigur ca niciodată că știi ceva important care ori îl va demasca pe trădător, ori îl va face în vreun fel vulnerabil.

– Deci, ai renunțat complet la ideea că în spatele atacurilor s-ar afla St. Aubyn? Reynaud ajunsese deja la acea concluzie, dar voia să știe ce credea Vale.

Celălalt clătină din cap.

– Blanchard este un flecar infatuat, dar are suficientă minte cât să nu atenteze la viața ta. În plus, știu că omul nu îți place, dar nu mi s-a părut niciodată atât de lipsit de principii încât să angajeze un asasin.

Reynaud se strâmbă.

– Asta e...

– Și apoi, de ce ar încerca Blanchard să te ucidă când le-ai dat bânfitorilor destulă apă la moară noaptea trecută?

Reynaud se întoarce și se uită la prietenul lui.

– Te înțeleg. Vale ridică din umeri. Dar trebuie să recunoști că giumbușlucurile tale de pe ringul de dans nu ți-au ajutat cu nimic cauza.

– Vorbim despre Blanchard acum...

Vale flutură o mână și îl întrerupe:

– Nu Blanchard problema. Ne apropiem din ce în ce mai mult de trădătorul de la Spinner's Falls. Nu știu cum, dar dacă ne gândim la atacuri, așa trebuie să fie. Dacă îl aducem aici pe Munroe și dacă ne punem mințile la contribuție, poate aflăm ce și cum, o dată pentru totdeauna.

– Foarte bine, spuse Reynaud ușor. Dar poate ar trebui să trimitem un mesager. Un călăreț ajunge în Scoția înaintea poștei. Sau mai degrabă mergi chiar tu?

– Trimitem un mesager cu o scrisoare. Vale sări în picioare și se duse să scotocească după ceva prin birou, de parcă avea de gând să scrie o scrisoare chiar în clipa aceea. Se întâmplă că nu vreau să plec din Londra chiar acum.

Reynaud îl privi nedumerit și fu uimit să vadă cum prietenul lui se înroșește.

– Soția mea, ah, îl așteaptă pe cel de-al șaselea viconte Vale. Sau poate pur și simplu o stimabilă domnișoară – nu că mi-ar păsa dacă e una ori alta. Nu vreau decât un copil perfect sănătos și care să nu semene prea mult cu tatăl lui.

Reynaud zâmbi.

– Felicitări, omule!

– Da, ei bine. Vale își dresă glasul. Ea e un pic nervoasă cu toată povestea asta, așa că păstrăm secretul cât putem. Înțelegi?

– Desigur.

Reynaud se încruntă. Melisande părea destul de sănătoasă, dar într-o sarcină puteau atâtea să meargă prost.

– Și între timp, spuse Vale parcă fericit să treacă la un alt subiect, cât îl așteptăm pe Munroe, cred că ar fi prudent să facem

niște cercetări în legătură cu atacatorii tăi. Londra e imensă, dar nu se pot angaja prea mulți asasini care să aibă albeață la ochi.

– Mulțumesc, spuse Reynaud și, pentru prima dată în foarte, foarte mulți ani, simți că un prieten îi asigura spatele.

Ah, dacă ar fi putut să o protejeze și pe Beatrice!

– Spuneți-mi o poveste, spuse Beatrice.

Era culcată în pat – a patra zi de stat întinsă ca să „odihnească” – și era peste măsură de plictisită. Purta o rochie de zi și stătea sprijinită pe perne, dar era în mod cert ținută la pat.

– Ce fel de poveste? întrebă lordul Hope mai curând distrat.

Stătea într-un fotoliu lângă ea și se presupunea că îi ținea companie, dar avea în față un maldăr de hârtii de la avocații lui și le tot citea.

– Ați putea să îmi povestiți când ați făcut prima dată dragoste cu o femeie, spuse ea pe un ton firesc.

Urmă o tăcere în care Beatrice fu perfect convinsă că el nu îi auzise cuvintele, apoi el se uită la ea. Ochii lui negri străluceau și atunci știi că o auzise.

– Încă vă reveniți, așa că propun să păstrăm povestea asta pentru altă dată.

– Cât de dezamăgitor, spuse ea și privi în jos cu sfială.

El își drese glasul:

– Poate v-ar putea distra altceva.

– Cum ar fi?

El ridică din umeri.

– V-ar plăcea să auziți ceva despre viața mea din armată? Sau ce făceam eu și Vale în școală?

Ea își înclină capul.

– Aș vrea să aud poveștile astea cândva. Dar acum mă întreb cum a fost viața dumneavoastră la indieni.

El se uită din nou în hârtiile lui, cu o urmă de încruntare între sprâncene.

– V-am spus deja: am fost prins și făcut prizonier. Nu sunt prea multe de povestit.

Ea îl privi cu atenție, conștientă că ar fi fost politicoasă să renunțe la subiect. Povestea despre cum fusese prins și adus în tabăra

indienilor era chinuitoare. Era evident că nu își dorea să vorbească despre anii lui de captivitate. Dar ea mai știa – cumva, fără vreo explicație logică – și că el mințea. Erau mult, mult mai multe de zis. Cât pentru șapte ani. Timp în care el se schimbase din băiatul zâmbitor din portret în omul aspru care se afla în fața ei. Trebuia să afle cum se întâmplase așa ceva și poate, într-un fel sau altul, el chiar avea nevoie să i-o spună.

– Vă rog? rosti ea încet.

Pentru un moment, crezu că avea să fie refuzată. Apoi, el aruncă hârtiile pe jos.

– Foarte bine.

– Mulțumesc.

Privi în gol o vreme. Apoi clipi de câteva ori și spuse:

– Da, ei bine. Gaho m-a vrut pentru că îi mai trebuia un vânător în familia ei. Trebuie să știți că unii indieni au un obicei interesant. Iau prizonieri de război sau de prin incursiunile lor și îi primesc în familia lor cu un fel de ritual de ceremonie. Așa că eu am ocupat locul pe care l-ar fi avut un fiu în familia lui Gaho.

– Deci, ea era mama dumneavoastră adoptivă?

– Doar în teorie. Gura lui Reynaud se strâmbă. Eu eram, din toate punctele de vedere, un sclav.

– Oh.

Beatrice se gândi iar că trebuie să fi fost o lovitură teribilă pentru mândria lui – din viconte și ofițer în armata Maiestății Sale să devină un sclav.

– S-a purtat destul de bine cu mine. Se uită absent pe fereastra camerei ei. Cu siguranță mai bine decât ne tratăm noi prizonierii de război. Și, bineînțeles, am fost bucuros că nu fusesem executat. Dar la urma urmelor, tot sclav eram și nu puteam să îmi controlez în nici un fel viața.

Tăcu pentru o clipă.

– Și care vă erau îndatoririle? întrebă ea.

– Să vânez. El o privi, cu gura strâmbată într-o grimasă. După un timp, am aflat că satul fusese la început mult mai mare, dar că tribul fusese decimat de o boală cu câțiva ani înainte. Unde pe vremuri fuseseră mulți oameni în stare să facă rost de carne pe timp de iarnă, nu mai rămăseseră decât câțiva când am ajuns

eu acolo. Am ieșit cu soțul lui Gaho, cu un alt bătrân căruia îi spuneam Unchiul și cu Sastaretsi.

Ea tresări.

-Trebuie să fi fost teribil – să vânați cu bărbatul care avea de gând să vă ucidă.

-Eram cu ochii în patru tot timpul.

-Și ați încercat să scăpați?

El se uită în jos, spre hârtiile lui.

-N-a fost clipă în care să nu mă gândesc cum să scap. În fiecare noapte când îmi legau mâinile și mi le prindeau în țărugi, mă gândeam la cum să dezleg nodurile. Ungھیile îmi crescuseră la loc, dar mi-am dat repede seama că nu aveam cum să supraviețuiesc prea multă vreme de unul singur. Nu în miezul iernii când nu era suficientă carne și tot satul putea să moară de foame. Țara aceea e mare și sălbatică. Zăpada poate uneori să-i ajungă unui om la piept. Eram la sute de kilometri în interiorul teritoriului francez.

Beatrice se cutremură.

-Sună crunt.

El încuviință din cap.

-Era atât de frig că îmi înghețau genele când plecam la vânătoare.

-Ce vânați?

-Orice găseam, spuse el. Căprioare, ratoni, veverițe, urși...

-Urși! Beatrice strâmbă din nas. Nu îi mâncați, nu?

El râse.

-Trebuie să mănânci mult până ajungi să te obișnuiești, dar da...

Ușa se deschise și el se opri. Quick intră cu o tavă cu ceai.

-Ceva pentru dumneavoastră, domnișoară. Puse tava jos. O, și un bilețel pentru dumneavoastră, domnule.

Îi întinse lordului Hope o bucată de hârtie împăturită.

Beatrice îl urmări când luă ceașca de ceai de la Quick. Lordul Hope se încruntă când citi, apoi mototoli hârtia și o aruncă în foc.

-Sper că nu sunt vești proaste, spuse ea ușor.

– Nu. Nimic de care să vă faceți grijă. Se ridică din fotoliu. De fapt, ar trebui să vă odihniți acum. Eu plec să mă ocup de niște treburi.

– M-am odihnit patru zile, spuse ea spre spatele lui lat.

El schiță un zâmbet peste umăr și închise ușa în urma lui.

– M-am săturat să stau în pat, i se plânse lui Quick.

– Da, domnișoară, dar lordul Hope a spus că trebuie să mai stați în pat o zi sau așa ceva.

– Când a început toată lumea să asculte de el? mormăi copilăros Beatrice.

Dar Quick răspunse solemn la întrebare:

– Cred că de când a avut grijă de Henry, după ce a fost rănit, domnișoară. Și apoi a părut că știe exact ce trebuie să facă atunci când ați fost rănită dumneavoastră. Camerista ridică din umeri. Știu că nu e încă oficial conte, domnișoară, dar e greu să nu ne purtăm așa cu el.

– Pare să-și fi intrat foarte bine în rol, murmură Beatrice.

În ultima săptămână, lordul Hope supraveghease îndeaproape îngrijirea ei. În plus, din ce-și dădea seama din scrisorile pe care le citea el și din conversațiile cu slujitorii pe care le auzise, părea că primise rapoarte de la diferitele moșii și proprietăți Blanchard. Rapoarte pe care le primea de obicei unchiul ei.

Nu îl mai văzuse pe unchiul Reggie din a doua dimineață după ce fusese ea rănită și se întreba – mai degrabă vinovată – ce mai făcea. Oricât de mult protesta unchiul Reggie, totul se schimba pentru el. Trebuia să îi fie greu. Cu atât mai greu cu cât părea să creadă că ea era de partea lordului Hope. Dacă ar fi fost după ea, ar fi ținut cu amândoi... numai de-ar fi lăsat-o.

Beatrice oftă. Era sătulă de stat în pat, sătulă să tot audă despre noutăți și evenimente la care nu participa.

– Mă ridic.

Quick o privi îngrijorată.

– Lordul Hope a spus...

– Lordul Hope nu e stăpânul meu, spuse rapid și aruncă așternuturile de pe ea. Să mi se pregătească trăsura.

După patruzeci și cinci de minute, se plimba prin Londra în drum spre reședința lui Jeremy. Nu îl mai văzuse din ziua atacului

și începea să fie cam îngrijorată. Lottie îi trimisese câte o scrisoare în fiecare zi și un buchetel de flori, dar Beatrice nu primise nici o veste de la Jeremy. Auzise măcar că fusese rănită?

Cerul se întunecase și stătea să plouă când trăsură se opri în fața reședinței lui Jeremy. Beatrice coborî din trăsură și alergă spre treptele casei, apoi bătu la ușă. Cât așteptă, aruncă o privire spre norii negri de deasupra ei, dorindu-și ca Putley să se grăbească.

În cele din urmă, majordomul deschise ușa și Beatrice dădu să treacă de el, spunând:

— Bună seara, Putley. Nu stau mult.

— O clipă, domnișoară, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Hai, Putley, după atâta timp, nu poți măcar să te prefaci că mă cunoști? Îi zâmbi, dar zâmbetul i se stinse pe chip de parcă nu ar fi existat niciodată.

Fața majordomului era întunecată.

— Ce este? șopti ea.

— Îmi pare rău, spuse el și pentru prima dată chiar părea să fie așa.

Ceea ce nu făcu decât să o îngrijoreze și mai tare.

— Nu. Lasă-mă să intru. Lasă-mă să îl văd.

— Nu pot, domnișoară, spuse bătrânul majordom. Domnul Oates e mort. Mort și îngropat.

Capitolul 10

Calul Prințesei Seninătate fusese ucis și, cum Longsword nu avea unul, fură nevoiți să o ia la picior până la vizuina vrăjitoarei. Merșeră toată ziua și, chiar dacă prințesa era mărunțică și firavă, nu șovăi nici o clipă. La lăsarea nopții, ajunseră la poalele muntelui pe care trăia vrăjitoarea. În întuneric, îndrumați doar de razele palide ale lunii, urcară muntele mare și negru. Fiare ciudate se agitau în întuneric și păsări triste urlau în nopți, dar Longsword și prințesa își continuară drumul. Iar când

primele raze ale dimineții se zăriră pe vârful muntelui, ajunseră în fața castelului vrăjitoarei...

din Longsword

– Cum adică a ieșit? răcni Reynaud la majordom. Stătea în picioare în holul de la intrare după ce se întorsese de la o întrunire de afaceri.

Bărbatul bătu în retragere, dar rămase neclintit, cu destul de mult curaj.

– Domnișoara Corning a spus că merge să îl viziteze pe domnul Oates, domnule.

– La naiba! Reynaud se răsuci pe călcâie, alergă spre ușa de la intrare și o deschise cu putere. Ajutorul de grăjdar tocmai cotea după colț cu calul lui. Hei! Adu-l înapoi!

Băiatul privi speriat spre el, dar făcu întocmai. Reynaud alergă pe trepte, se urcă pe cal și o luă cu el la trap. Văzuse biletul în după-amiaza aceea când îi ținuse companie în dormitorul ei. Jeremy Oates murise cu două zile în urmă. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce părinților lui Oates le luase două zile ca să scrie biletul acela scurt. Știa că ar fi trebuit să îi fie rușine că citea scrisorile lui Beatrice, dar își dorise să o protejeze câtă vreme își revenea de pe urma teribilei răni pe care i-o făcuse lovitura de cuțit. Intenționase să îi dea cu blândețe vestea morții prietenului ei. Să o țină în brațe când avea să plângă. La naiba! Se alesese praful de planul lui de a îndulci lovitura. Își zori calul la galop și trecu periculos de repede printre căruțe și pietoni.

Cinci minute mai târziu când coti spre strada lui Oates, primul lucru pe care îl zări fu Beatrice rămasă în picioare în capul scării din fața reședinței, arătând ca un copil al nimănui. Sări de pe cal și aruncă frâiele unuia dintre lacheii care se îngrijea de trăsura ei. Apoi urcă ușor treptele. O picătură mare de ploaie căzu, apoi a doua, apoi începu un potop în toată regula.

Fură udați numaidecât.

O luă cu blândețe de braț.

– Hai, Beatrice.

Ea îl privi, și ploaia se prelingea pe fața ei asemenea lacrimilor.

– A murit.

-Știu, murmură el.
-De unde? întrebă ea. Cum să moară? Doar l-am văzut zilele trecute și era bine.

-Hai acasă. Dădu să o conducă în jos, pe trepte. Ești încă bolnavă.

-Nu! Își smuci brusc brațul și îl surprinse într-atât că scăpă din strânsoarea lui. Nu! Vreau să îl văd. Poate se înșală. Abia dacă se uită la el. Poate că este doar... doar... Se îndepărtă târșându-și picioarele și privi frenetic în jur. Vreau să îl văd.

Se îndreptă înapoi spre trepte.

El ajunsese într-o clipită în spatele ei și o luă pe sus.

-Trebuie să mergi acasă.

-Nu! Dădu din mâini și îl lovi – era greu de spus dacă voit sau nu. Dă-mi drumul! Lasă-mă să îl văd!

Nu mai încercă să se certe cu ea. În schimb, alergă pe treptele ude și o urcă în trăsură.

-Acasă! urlă spre vizitiu înainte să se suie și el în trăsură.

Lacheul trânti ușa în urma lui și trăsură se puse în mișcare.

O cuprinse în brațe ca să nu se mai miște și să nu i se desprindă copcile din rană, dar ea rămase nemișcată. Trupul îi era cutremurat de suspine adânci și grele.

Își sprijini bărbia în părul ei ud.

-Îmi pare rău.

-Nu e drept, spuse ea înăbușit.

-Nu, nu este.

-Era atât de tânăr.

-Da.

Șoptea în părul ei, mângâindu-i tandru obrazul, umărul și lăsând-o să plângă ghemuită în el. Durerea ei era necontrolată, copilărească și sălbatică, lipsită de grație, și emoția aceea atât de sinceră îl zgudui profund. Femeia asta era adevărată. Poate că el nu avea să mai fie niciodată domnul civilizat pe care îl merita, dar ea era exact ce își dorea el. Ce îi trebuia. Era caldă și afectuoasă și ea era acasă.

Pe ea o voia.

Așa că atunci când trăsură se opri în fața reședinței Blanchard – casa lui – o luă în brațe și o purtă pe trepte și prin casă așa

cum făcuseră strămoșii lui cu miresele lor. Trecu de majordom, de lachei și servitoare, și cu toții se dădură la o parte ca să le facă loc lui și trofeului său.

– Să nu ne deranjeze nimeni, spuse el și apoi urcă scările spre camera ei. Dormitorul principal – cel folosit de tatăl lui și de toți conții Blanchard înaintea lui – ar fi fost mai potrivit pentru ce avea el de gând să facă, dar era folosit de uzurpator și oricum nu mai conta. Era ceva care ținea doar de ei doi și de nimeni altcineva.

Ajunse la camera ei și intră. Servitoarea era acolo, tremurând lângă dulap.

– Lasă-ne, spuse el și ea făcu întocmai.

O așeză cu delicatețe pe Beatrice în pat. Fața îi era încă îngropată în umărul lui și era lipsită de vlagă, ca o păpușă de cârpe.

– Nu, spuse ea încet, deși el habar nu avea de ce se mai împotriva. Probabil că nici ea.

– Ești udă, spuse el ușor. Trebuie să te usuc.

Se ridică în picioare, fără vreo urmă de împotrivire, și el îi desfăcu ușor corsajul, dând la o parte materialul umed de pe corpul ei. O făcu fără emoție. Era important să o încălzească și să se asigure că rana nu se redeschisese. Când rămase goală, luă un prosop din dulap și o șterse peste tot, uscă fiecare părticică udă. Pielea îi era albă și fină, netedă și frumoasă. Îi scoase agrafele din părul pe care i-l șterse cu prosopul, privind cum firele mătăsoase de aur se ondulau în jurul degetelor lui. Când termină, înmuie un colț al prosopului în ligheanul de pe masa de toaletă și îi șterse fața. Obrajii îi erau înroșiți, pleoapele și buzele umflate și știa că nu era în cea mai bună formă, dar mădularului lui nu îi păsa. Se întărise din clipa în care intrase în încăpere.

În cele din urmă, dădu la o parte cuvertura și o luă în brațe, apoi o așeză pe pat și trase așternutul peste ea ca să îi fie cald.

Ea se încruntă abia după se el se dezbracă de haină și începu să-și desfacă nasturii de la vestă.

– Ce faceți? întrebă ea.

O dureau în piept. Inima și plămânii și sânii, toate o dureau cu fiecare răsuflare pe care o scotea. Se simțea de parcă o parte din

ea fusese sfâșiată și distrusă și nu avea să își mai revină niciodată. Jeremy murise. Murise, iar ea nu aflase până când nu-i spusese Putley. Nu ar fi trebuit să afle? Nu ar fi trebuit să simtă cumva că murise?

Gândul acela și durerea chinuitoare o speriară, apoi îl privi pe lordul Hope. O purtase în camera ei și o dezbrăcase. Trebuia să fie scandalizată, dar nu, pur și simplu nu mai avea putere de așa ceva. Iar acum... acum el părea să se dezbrace.

Se uită la el, doar puțin curioasă.

– Ce faceți?

– Mă dezbrac, spuse el și cuvintele lui aveau sens pentru că el chiar se dezbrăca.

Se dezbracă de vestă și de cămașă și ea îl privi detașată. Brațele lui erau puternice și bronzate. Purtase cămașă cât locuise cu indieni? Își desfăcu nasturii de la pantaloni și îl văzu dându-și-i jos. Lenjeria era strânsă pe părțile lui masculine și, în orice altă situație, Beatrice ar fi fost interesată de priveliște, dar în clipa aceea nu simțea... nimic.

Sau aproape nimic.

– Dar de ce? întrebă ea și, în ciuda tristeții, știa că părea ca un copil mic.

– De ce ce? întrebă el și își trase cizmele și șosetele din picioare.

– De ce vă dezbrăcați?

– Pentru că am de gând să mă culc cu tine, spuse el și se dezbracă și de lenjerie.

Ei bine, cu siguranță că nu mai văzuse așa ceva înainte. Mădularul lui se ridica mândru asemenea unui soldat, gros și plin, de un roșu purpuriu, mai ales spre vârful. Ea îl privi uimită. Apoi lordul Hope se îndreptă spre ea, partea aceea a lui legănându-se la fiecare pas, și se băgă în pat lângă ea. O luă în brațe și era atât de fierbinte. Fierbinte ca un cuptor, iar ea oftă ușor pentru că trupul lui tare și înfierbântat se simțea atât de bine pe pielea ei rece.

Se uită la el – era atât de aproape, cu ochii lui negri la doar câțiva centimetri de ea – și spuse:

– E mort și nu îl voi uita niciodată.

– Da, știu, răspunse el.

– Vreau să mor și eu.

Ochii lui deveniră severi.

– Nu te voi lăsa.

Și o sărută. Gura îi era fierbinte, și de data asta nu mai tă-răgână, căci limba lui îi invadează gura. Ea scoase un geamăt ușor. Avea gust de ploaie și sare, și deodată se gândi că nimic altceva nu avea o savoare mai plăcută. Îl prinse de umăr și îi simți pielea goală și masculină în care își înfipse unghiile. Dacă nu i se permi-tea să moară, atunci avea să trăiască și să uite de toți și de toate pentru moment.

În clipa aceea, nu mai erau decât ei doi, împreună în patul acela primitiv.

El își trecu degetele prin părul ei, îi cuprinse ceafa și o ținu ne-mișcată în timp ce limba lui îi explora gura. Se mișca înăuntru și în afară până ce ea îi prinse limba și o supse, iar el scoase un sunet de încuviințare. Apoi se rostogoli și se urcă deasupra ei, iar Bea-trice își simți sâni gâdilați și excitați de părul de pe pieptul lui.

Ea scoase un sunet adânc și gutural și el își înălță capul.

– Te doare?

– Nu. Încercă să îl tragă înapoi ca să o sărute, dar el rămase nemișcat, împotrivindu-i-se.

– Ești sigură?

– Da.

O spuse ușor răstit, pentru că sărutările lui îi lipseau. I se părea că el nu voia decât să o tachineze. Apoi, el se mișcă începând să îi depărteze coapsele cu unul din genunchi. Privirile li se întâlniră, și Beatrice zări colțul gurii lui arcuit în sus.

– Ești sigură?

– Da... spuse ea, dar nu se putea concentra pentru că simți cum una din coapsele lui pătrunse blând între ale ei. Își desfă-cu picioarele și îl acceptă, dar el nu se opri acolo. Continuă să se apropie până ce atinse punctul de întâlnire al coapselor ei și se adânci în feminitatea ei, deschisă pentru el.

Ochii ei se măriră.

Ochii lui coborâră spre ea, păsările tatuate părând sălbatice și păgâne.

- Nu te doare? întrebă el cu blândețe.
- Nu... o! Respiră întretăiat pentru că el se mișca și apăsa, iar combinația era pur și simplu divină. Mai fă-o o dată, îi ceru ea.
- El zâmbi, cu dinții atât de albi pe pielea cafenie.
- Sunt la dispoziția doamnei.
- Și o sărută adânc. Ea se deschise gura larg, dornică să îl savu-
reze întru totul și să experimenteze tot ce putea să-i arate. Când o
apăsă din nou, ea se arcui sub el, se zvârcoli și se împinse spre el.
Voia... *mai mult*. Mult mai mult.
- Își despărți gura de a lui și îl privi.
- Fă-mă a ta.
- Hope nu păru să fie uimit.
- Nu încă.
- De ce nu? Își desfăcu îmbietor picioarele. Putea să simtă cum
mădularul lui îi apăsa coapsa. Nu asta urmează? Nu asta vrei?
- Nu încă, spuse el chinuit și își apăsă iar gura pe a ei. Dar nu
se opri doar la sărut. Buzele lui moi o dezmiardă și alunecară
spre gâtul ei. Linse arcuirea sânelui și îi cuprinse sfârcul în gură.
- I se tăie răsuflarea.
- O, te rog, acum.
- Nu încă, șopti el și îi simți răsuflarea peste sânul umed și
sensibil.
- El se ridică în mâini și își aduse ambele picioare între coapsele
ei. Era atât de deschisă și de dornică, în așteptarea deznodămân-
tului inevitabil.
- Dar acesta întârzia să apară. El se aplecă ca să se așeze mai bine
și își aranjă mădularul între faldurile ei umede. Apoi, se apropie
de ea și se apăsă pe cel mai sensibil punct al ei.
- Ea se răsuci și răsuflă întretăiat sub el.
- Ce faci?
- Chipul lui era aprig, crucea din ureche strălucind pe pielea lui.
- Te pregătesc.
- Ea îl privi cu ochi mijiti.
- Sunt pregătită.
- Buzele lui se arcuiră în sus, dar nu chiar într-un zâmbet.
- Nu încă.

Se aplecă și îi prinse buza te jos între dinți și o mușcă ușor, continuând să se frece de ea. Și ceva se aprinse acolo jos. O flacără pâlpâi și se aprinse, din ce în ce mai mult, răspândindu-se în pântecul ei și amenințând să o mistuie complet.

– Oprește-te, strigă ea, dar vocea îi fu înăbușită sub buzele lui. El își deschise gura peste a ei și înghiți cu totul geamătul ei de plăcere.

– Acum, spuse el când își înălță capul. Acum este timpul. Pune-mă unde vrei să mă ai.

Îi prinse mâna și o puse între trupurile lor, îndreptând-o spre mädularul lui tare. Îi înfășură degetele în jurul căldurii lui, apoi el își luă mâna. O privi.

– De tine depinde.

Ea se uită la el.

– Dar nu știu...

– O vrei? Măgele de sudoare se prelingeau pe buza de sus.

Beatrice își dădu seama că Reynaud încerca din răputeri să nu se miște.

Își umezi buzele.

– Da.

– Atunci – o îndemnă cu șoldurile lui, iar mädularul alunecă prin degetele ei – fă-o.

Așa că Beatrice îi arată unde credea că trebuia să fie și simți cum vârful alunecă prin faldurile feminității sale, întrebându-se dacă cele ce se întâmplau erau cu puțință sau aievea. Se uită în ochii lui negri și adânci și se întrebă pentru o clipă dacă nu își pierduse cumva mințile.

Apoi, el se aplecă și o sărută pe frunte.

– Ești sigură?

Acea secundă de tandrețe o ajută să ia o hotărâre.

– Da.

Nu era blând. Nu încercă să o ia ușor. O pătrunse repede și intens, iar ea se zvârcoli de durere. Ardea. Se rupea. Ceva nu era bine.

Își apăsă palmele pe pieptul lui.

– Nu.

-E prea târziu. Ești a mea acum. Ești atât de moale, atât de strâmtă, șopti el ca un duh rău. Buza lui de sus se arcui într-un extaz erotic. Vreau să rămân în tine pentru totdeauna. Aș face dragoste cu tine la infinit.

O pătrunse iar și chiar dacă duru, nu fu la fel de rău ca prima oară. Se aplecă și atinse cu limba colțul gurii ei.

-Pot să îți miros feminitatea, atât de fierbinte în jurul meu. Mă faci să tremur de dorință.

Ea îi atinse chipul și urmări încet cu degetul păsările umede. Era adevărat? Tremura pentru ea? Nu și-ar fi imaginat niciodată, nici prin gând nu i-ar fi trecut că putea să îl afecteze într-atât.

El închise ochii de parcă l-ar fi durut.

-Încerc să mă abțin, să o fac încet, dar nu pot. Își coborî capul, și crucea de fier mângâie sânul lui Beatrice. Nu pot.

Și o pătrunse din nou, iute și cu putere. Ea gemu. Chiar dacă nu o mai durea, nu simțea aceeași plăcere ca în clipele în care o mângâiasă cu coapsele lui. Îi privi chipul sever și pătrunzător deasupra ei și simți cum alunecă înăuntrul ei. Era pe ea și în ea, o domina fizic, dar el părea să fie cel vulnerabil, și Beatrice era fascinată. Răsuflarea lui era aspră, întretăiată; ochii îi erau pierduți și sperați, gura îi era mistuită de dorință. Întinse mâna și îi mângâie obrazul.

El închise ochii.

-Beatrice. Beatrice.

Se aplecă și o sărută aprig, nestăpânit și cu disperare, iar ea îi întoarse sărutul, uimită că îl făcuse să atingă punctul culminant.

Deodată, el se arcui și se cutremură, și trupul lui masiv se zgudui. Își cufundă capul între sânii ei și își înăbuși urletul, tremurând din tot trupul.

Apoi în încăperea se așternu tăcerea. Îi simți greutatea pe ea și ascultă răpăitul ploii care bătea în geam. Trebuia să se miște - să îl facă și pe el să se miște -, să se ridice și să se ocupe de tragedii, de pierderi și de viața ei.

În schimb, adormi.

Îl trezi bubuitura tunetului de afară și sunetul lin al respirației femeii de lângă el. Fiecare mușchi din trupul lui, fiecare tendon era complet relaxat, și zâmbi chiar înainte să deschidă ochii. Pentru prima dată în șapte ani, se simțea... împăcat. Întoarse capul spre femeia de lângă el. Femeia care îi provocase o plăcere atât de coplesitoare.

Beatrice dormea. Părul de culoarea grâului îi era încălzit în jurul feței. Buzele ei dulci erau ușor întredeschise, sprâncenele ei minunate erau împreunate de parcă și în somn și-ar fi jelit prietenul. Voia să netezească încrețitura aceea, voia să îi șteargă suferința, dar era imposibil. Nu putea să îi vindece durerea, dar putea să se asigure că nu avea să mai fie rănită niciodată. Era mult prea importantă pentru el. Îl făcea să se simtă complet. Sănătos și calm. Știa că trebuia să acționeze în grabă ca să își întărească poziția.

Dădu ușor la o parte cuvertura și se ridică din pat. Se întinse și simți cum îi trosnește coloana, apoi se aplecă să își recupereze de pe jos lenjeria de corp.

Nu se mișcase prea silențios pentru că atunci când se îndreptă, îi întâlni ochii cenușii.

Aruncă lenjeria și se duse la ea.

– Ești bine?

Ea clipi somnoroasă și se înroși fermecător.

– Sunt... mai curând întristată.

– Îmi pare rău. Se așeză pe pat și îi dădu părul de pe față. Rămâi aici și trimit camerista să-ți aducă apă fierbinte.

Un colț al gurii ei se arcui trist în jos.

– Ar fi bine.

– Poți să stai în pat toată ziua, spuse el blând.

Își întoarse privirea de la el.

– Dar Jeremy...

– Aflu ce aranjamente a făcut familia lui – unde l-au înmormântat. Se aplecă și o sărută gingaș pe obraz.

Ea îl luă de mână.

– Mulțumesc.

El încuviință din cap și își îndreptă spatele, apoi își culese de pe jos lenjeria. O îmbrăcă și încheie nasturii.

Beatrice se încruntă.

– Cât e ceasul? Cât timp ai fost închis cu mine aici?

El se uită la ceasul de pe poliță.

– Ceva mai mult de o oră și jumătate.

– O, Doamne! Se chinui să se ridice. Așternuturile alunecară, și sânii ei frumoși rămaseră dezgoliți. Se acoperi de îndată.

– Ce va crede Quick... sau unchiul?

El se opri din încheiatul pantalonilor și se uită la ea. În așternuturile albe, părea atât de tânără, cu părul vâlvoi și cu ochii cenușii care îl priveau serioși. Abia își pierduse prietenul din copilărie. Poate că nu se gândise la viitor așa cum făcuse el.

– Vor crede că m-am culcat cu tine.

Beatrice rămase cu gura căscată.

– Trebuie se pleci imediat.

El își încheștă maxilarul și își luă cămașa.

– Beatrice...

– Repede! Dacă pleci chiar acum, inventez eu ceva cu Quick. Cred că putem să găsim o soluție. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată.

Reynaud se încruntă, căci nu îi plăcea deloc ce auzea. Nu dădea nici doi bani pe ce aveau să creadă ceilalți, cu atât mai puțin unchiul ei, dar Beatrice se făcu palidă. La naiba, nu voia să o mâhnească!

Se aplecă spre ea și își puse mâinile de-o parte și de alta a șoldurilor ei.

– Plec, dar nu sunt vreun flăcău neisprăvit care să fie gonit din patul tău, doamnă.

Și o sărută înainte ca ea să se împotrivească. Apăsă și înflăcărat, profund fără vreun alt preludiu. Femeia aceea era a lui, și nu avea nici în ruptul capului să îi dea timp de gândire după ce el își revendicase drepturile asupra ei.

Se îndreptă de spate și privi în ochii ei cenușii și uluiți.

– Treaba asta e departe de a fi rezolvată.

Și părăsi încăperea, culegându-și de pe jos restul hainelor.

Capitolul 11

O sută de războinici furioși năvăliră pe porțile castelului. Erau îmbrăcați în armuri atât de negre, că nu se răsfrângea nici o lumină în ele, și își urlară atât de tare strigătele de luptă, că aerul însuși se cutremură. Se năpustiră spre Longsword. Ai putea crede că o asemenea desfășurare de forțe ar fi făcut pe oricine să fugă mâncând pământul, dar nu pe el.

Longsword se păstră tare și ferm pe poziții și își flutură sabia grea în aer. Lama ei străluci în soare; sudoarea i se prelingea pe fruntea lată, iar capetele armatei vrăjite căzură ca frunzele în vânt. Se luptă vreme de o oră și, la sfârșitul acelei ore, nu mai trăia nici măcar unul dintre războinicii negri...

din Longsword

– Și chiar te-a amenințat că va mai face dragoste cu tine? întrebă Lottie în după-amiaza următoare, părând mai entuziasmată decât fusese în ultimele zile.

– Nu în atât de multe cuvinte, spuse încet Beatrice. Dar se subînțelegea.

Cele două doamne erau în trăsura lui Lottie și se îndreptau spre reședința doamnei Postlethwaite.

– Cât de pasionant! exclamă Lottie. E ca o piesă proastă.

– Dar nu este o piesă proastă, răspunse morocănos Beatrice. Este viața mea. Of, ce mă fac, Lottie? M-am oferit lui.

– Ei, *te-ai oferit!* Cum poate cineva să se ofere unui bărbat, te întreb?

Beatrice se încruntă.

– Nu știi cum altfel să îi zic. Nu mai sunt fecioară.

– Și ce dacă? întrebă îndrăzneț Lottie. E doar puțin sânge și un act care durează cinci minute sau așa ceva...

– Ceva mai mult de cinci minute, murmură Beatrice și se îmbujoră.

Lottie flutură o mână cu care alungă comentariul prietenei ei.

– În orice caz, nu cred că ar trebui să îți decidă întreaga viață.

— Dar dacă aștept un copil?

— Foarte puțin probabil după doar o singură dată.

— Da, dar...

— În plus, a profitat clar de tine. Vreau să zic, chiar după ce ai aflat de sărmanul Jeremy! Nu a fost deloc cinstit. Nici măcar nu cred că ar trebui să se pună.

Beatrice se încruntă, nesigură de ce voia să spună Lottie prin „să se pună“.

— Fii atentă, continuă Lottie nepăsătoare. Nu poți fi sigură decât după vreo două luni. Totuși, am auzit de doamne care nu au știut de asta decât în clipa în care au ținut în brațe un copil care se zvârcolea.

Beatrice gemu.

— Dar, în orice caz, spuse Lottie în grabă, nu trebuie să iei o decizie chiar acum. Doar pentru că ți-a furat virginitatea nu înseamnă că trebuie să pună stăpânire pe întreaga ta viață. Dacă decizi că vrei să ai alți iubiți?

— Dar nu *vreau* alți iubiți.

— La urma urmei, de ce să te legi de un singur bărbat? Ai putea să devii o curtezană elegantă și absolut scandaloasă!

Beatrice oftă. Din moment ce îl părăsise pe domnul Graham, Lottie părea să încurce propria viață cu situația dificilă în care se afla Beatrice. Cu toate astea, Beatrice observă că Lottie nici nu își găsise alți iubiți, nici nu ducea viața pasională a unei curtezane.

— Nu vreau să devin o curtezană elegantă și scandaloasă, spuse Beatrice. Și chiar trebuie să iau o decizie, pentru că lordul Hope nu e omul care să stea cu mâinile în sân și să îi lase pe ceilalți să se hotărască. Va decide el pentru mine dacă nu o fac eu mai repede.

— Hmm, asta e o problemă.

— Da, este. Beatrice se uită la mâinile ei și încercă să priceapă ce simțea. Aș vrea să știu ce simte pentru mine – sau dacă *poate* să simtă ceva.

— Ce vrei să spui?

— Uneori este atât de rece, Lottie, de parcă orice urmă de blândețe ar fi avut vreodată, orice capacitate de a iubi s-ar fi năruit

în anii petrecuți în Colonii. Beatrice se uită la prietena ei ca să își dea seama dacă se făcea înțeleasă.

– Nu ai de unde să știi dacă poate să te iubească.

Beatrice încuviință cu amărăciune din cap.

Lottie păru că își pierde buna dispoziție.

– E greu de spus, nu? Bărbații nu au aceleași gânduri și scopuri ca noi, femeile. Lottie căzu o clipă pe gânduri și continuă: Nici nu sunt sigură că ei știu când iubesc și când nu.

Și aceea era problema, nu-i așa? se gândi Beatrice îmbufnată. Cum putea să înțeleagă motivele lordului Hope, când nu putea să înțeleagă bărbatul din el? Făcuse dragoste cu ea pentru că îi păsa de ea? Sau din vreun alt motiv mai subtil, pur bărbătesc, poate chiar de plăcere? Doar ea își dorea să complice situația. În inima ei, o parte ascunsă nu și-l dorea decât pe el, indiferent dacă Reynaud simțea sau nu același lucru. Și știa că era un lucru periculos. Risca să sufere îngrozitor dacă doar ea era singura care iubea.

În clipa aceea, trăsură se opri în fața casei doamnei Postlethwaite, și gândurile lui Beatrice o luară pe alt făgaș.

– Vezi trăsură domnului Wheaton?

Cercetă strada în lung și în lat. În spatele lor mai erau două trăsură și câțiva oameni voinici zăboveau în dreptul casei de alături. Miji ochii – nu arătau deloc ca bandiții care îi atacaseră zilele trecute. Erau mult prea bine îmbrăcați.

– Nu, răspunse Lottie. Dar trebuie să fi intrat pe la grajduri ca să nu facă vâlvă.

Avea logică. Aceea era abia a treia întâlnire clandestină a Societății Prietenii Veteranilor pe care o înființase domnul Wheaton. Dacă nu era vorba de o reuniune a societății, Beatrice nu ar fi ieșit deloc din casă; Jeremy murise de prea puțin timp. Dar cumva se afla acolo pentru Jeremy. El îi vorbise despre ideile domnului Wheaton în legătură cu soldații și despre ce se întâmpla cu ei după ce se retrăgeau din armata Maiestății Sale. Lui Jeremy îi păsase enorm de oamenii care serviseră sub comanda lui. Dorise ca ei să se pensioneze cu destui bani astfel încât să nu ajungă să cerșească. Sărmanele creaturi erau atât de des văzute la colț de stradă, cu hainele lor roșii, fără picioare sau cu un ochi lipsă

și cu o cănuță de tinichea în mână. Beatrice ridică din umeri. Era sigură că Jeremy ar fi înțeles de ce ea se afla acolo în ziua aceea.

Coborî cu Lottie din trăsură și își spuseră numele majordomului care le deschise ușa. Într-o clipă, fură conduse într-un salon micuț, dar cochet, și doamna Postlethwaite le ură bun venit.

– Cât de frumos din partea dumneavoastră că ați venit, domnișoară Corning, doamnă Graham.

Doamna Postlethwaite le luă mâinile și le strânse cu delicatețe, apoi le conduse spre divan. Era o doamnă de vârstă medie, îmbrăcată mereu în tonuri sobre de gri și negru, cu părul argintiu prins în coc și acoperit cu o bonetă. Doamna Postlethwaite își pierduse soțul, colonelul Postlethwaite, în bătăliile de pe Continent, cu câțiva ani în urmă. Rămăsese cu un venit frumușel și cu mult timp la dispoziție pe care se hotărâse să îl folosească ajutându-i pe bărbații conduși în luptă de soțul ei. Bărbați pe care ajunsese chiar să îi cunoască în anii în care îl însoțise pe colonelul Postlethwaite în campanie.

După ce gazda lor le conduse înăuntru, Beatrice privi în jur. În afară de doamna Postlethwaite, mai erau poate vreo șase domni între vârsta a doua și a treia. Beatrice și Lottie erau singurele doamne din cameră, și Beatrice era foarte bucuroasă că doamna Postlethwaite le inclusese și pe ele în societate.

Doamna Postlethwaite le oferi ceai și niște biscuiți, apoi domnul Wheaton își făcu apariția în încăpere. Era un tânăr nu foarte înalt, iar părul lui de un șaten-deschis era prins simplu la spate și nu era pudrat. Ca de obicei, avea pe chip o expresie îngrijorată. Doamna Postlethwaite le spusese la un moment dat că starea de sănătate a doamnei Wheaton nu era prea bună și de ceva vreme zăcea la pat. Trebuia să fie foarte obositor să ai grijă de o soție bolnavă și să te ocupi și de toate sarcinile pe care le aveai ca membru al parlamentului.

Domnul Wheaton ținea în mână un teanc de hârtii pe care le puse pe masă, apoi își dresе glasul. Se făcu liniște în cameră. Încuviință din cap când atenția celor prezenți se îndreptă spre el și spuse:

— Prieteni, vă mulțumesc că ați venit astăzi. Sunt niște chestiuni de mare însemnătate pe care trebuie să le discutăm în privința proiectului de lege și a membrilor din parlament pe care cred că putem conta ca să voteze în favoarea noastră. Deci, acum...

Beatrice se aplecă mai aproape când domnul Wheaton începu să vorbească despre planurile lui, dar se gândi cât de mult i-ar fi plăcut lui Jeremy să fie acolo. Nu se ținuse de promisiunea pe care i-o făcuse. Murise înainte ca proiectul de lege al domnului Wheaton să fie votat. Beatrice își putuse respecta cuvântul dat, dar își promise că nu avea să dea greș cu legea veteranilor. Urma să facă tot ce-i stătea în putință ca să ajute proiectul de lege și pe toți soldații care luptaseră pentru Anglia. Proiectul *avea* să fie votat. Urma să se îngrijească personal de acest lucru.

Pentru Jeremy.

— Bărbatul care te-a atacat se numește Joe Cork, spuse Vale și se aruncă pe un fotoliu.

Reynaud răsfoia raportul primit de la avocatul său și se uită lung la vechiul lui prieten. Se aflau într-un salon micuț din spațiile reședinței Blanchard, pe care începuse să îl folosească drept birou. Sigur că exista un birou al contelui, care era însă folosit de uzurpator, iar avocații lui Reynaud îl sfătuiseră să aibă răbdare. Așa că salonul acela devenise refugiul temporar pentru întâlnirile lui. Dar nu intenționa, nici în ruptul capului, să își părăsească reședința.

— Deci, l-ai găsit? îl întrebă pe Vale.

Vale se strâmbă.

— Nu chiar găsit, nu. Nemernicul pare să fi dispărut. Mai mulți amărâți l-au recunoscut după descrierea pe care le-a făcut-o omul meu, Pynch.

— Pynch?

— Nu îl cunoști pe Pynch, nu? Vale își frecă nasul. Ei bine, l-am angajat după ce s-a întâmplat la Spinner's Falls. Mi-a fost ordonanță în armată și acum este arogantul meu valet.

— Așa deci. Reynaud apăsă pana pe hârtia din fața lui. Și ce legătură are asta cu asasinul?

Vale ridică din umeri.

— Ei bine, l-am trimis pe Pynch să cerceteze. E uimitor cum poate să stoarcă informații chiar și de la cei mai puțin dornici să vorbească. Dar se pare că Joe Cork ăsta și-a luat zborul. Nu l-a mai văzut nimeni de câteva zile.

Reynaud se lăsă pe spate în fotoliul lui.

— La naiba! Speram să aflu cine l-a angajat.

— Recunosc că ne ține pe loc. Vale își țuguie buzele și se uită o clipă în tavan. Te-ai gândit să angajezi niște paznici?

— Am făcut-o deja. Reynaud se aplecă în față. Dar nu pentru mine. Pentru domnișoara Corning. S-au apropiat mult prea mult de ea data trecută. Dacă pumnalul lovea un pic mai sus...

Nu mai continuă firul gândurilor pentru că nu îi plăcea să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Noaptea trecută se visase cu sângele lui Beatrice pe mâini.

Vale își arcui sprâncenele stufoase.

— Crezi că o au și pe ea în vizor? Dacă stai departe de ea sigur va fi bine, nu?

— Dar nu am de gând să stau departe de ea, spuse Reynaud.

— Ah. Vale se uită lung la el și un zâmbet larg îi luminează chipul.

Așa deci?

— Asta, mormăi Reynaud, nu te privește.

— Chiar așa? Vale rânjea ca un idiot. Măi, măi, măi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Habar n-am. Doar că îmi place să o spun. Măi, măi, măi. Pare să sune extrem de profund.

— Nu când o spui tu, mormăi Reynaud.

Vale nu îl băgă în seamă.

— Ai cerut-o deja? Mă pricep destul de bine, dacă pot spune asta. Cât ai fost plecat, am convins trei doamne să se mărite cu mine. Știai? Unele dintre ele nu au ajuns chiar la altar, dar asta e altă poveste. Poate ai vrea niște ponturi...

— Nu aş vrea nici un pont de la tine, la naiba cu experiența ta! mârâi Reynaud.

— Dar ești sigur că fetei îi pasă de tine?

Lui Reynaud îi veni în minte imaginea lui Beatrice atunci când se deschisese cu nerăbdare pentru el, cu pleoapele lăsate și răsuflarea înăbușită de dorință.

— Nu cred să fie o problemă.

– Nu se știe niciodată, spuse Vale amabil. Emeline m-a părăsit pentru Samuel Hartley, și omul nu e nici pe departe așa de chipeș ca mine.

Reynaud clipi nedumerit spre el.

– Ai fost logodit cu sora mea?

– Nu ți-am zis?

– Nu, nu mi-ai zis.

– Ei da, am fost, spuse Vale ușuratic. Nu că ar fi durat prea mult din moment ce Hartley a prins-o în mrejele lui. Apoi, a doua mea logodnică m-a lăsat pentru un preot.

Reynaud se holbă la el.

– Un preot cu părul de culoarea untului. Vale dădu din cap. Te asigur. Desigur, așa am ajuns să mă însor cu dulcea mea soție, dar la vremea aceea am rămas trăsnit. Bănuiesc că domnișoara Corning nu cunoaște nici un preot cu părul de culoarea untului, nu-i așa?

– Ar face bine să nu, bombăni Reynaud.

Și chiar în clipa aceea, își spuse că nu avea să i se întâmple așa ceva și lui Beatrice. Avea nevoie de o soție. I se oferise deja. Totul era limpede ca lumina zilei.

Și avea de gând să i-o dovedească chiar în seara aceea.

La miezul nopții, Beatrice se trezi și rămase cu ochii pironiți la lumânarea care strălucea în camera ei. Ar fi trebuit să o surprindă – să o sperie chiar –, în schimb, rămase liniștită și privi cum lordul Hope pune lumânarea pe măsuta de lângă ușă.

– Ce faci? întrebă Beatrice.

– Am venit să te văd, spuse el foarte firesc. Purta un halat roșu cu negru și capul îi era gol. Se dezbracă de halat.

– *Să mă vezi* pare un eufemism, observă ea.

El se opri, cu mâinile pe nasturii cămășii.

– Ai dreptate. Și își trase peste cap cămașa.

Simți pentru prima dată un fior de teamă. El nu zâmbi. Era serios și încordat, de parcă avea de îndeplinit vreo sarcină cumplită.

– Nu trebuie să faci asta, șopti ea.

- Ba se pare că da, răspunse el. Se așeză pe un fotoliu ca să își scoată încălțările. Pari să nu fii sigură de mine - de noi. Nu vreau ca după noaptea asta să mai existe îndoieli.

Ea observă că nu pomenise nimic despre iubire și se simți cuprinsă de dezamăgire.

- Nu vei dovedi nimic dacă mă seduci, spuse ea.

- Nu? El părea indiferent. Asta rămâne de văzut.

O privi o clipă, cât se dezbracă de ciorapi, pantaloni și lenjeria de corp. Nu părea să fie deranjat deloc de goliciunea lui, dar ea își simți pulsul luând-o la goană. Când se culcase cu ea cu o zi în urmă, fusese șocată, doar pe jumătate conștientă de ce se întâmplase. Acum era complet trează, și simțurile îi erau mult prea alerte în preajma lui. Era înalt și mândru, cu pielea de un cafeniu-deschis. Brațele și umerii erau acoperiți de mușchi, ca la un muncitor. Își aminti că îi povestise cum fusese nevoit să vâneze pentru mâncare. Avea păr negru cârlionțat pe piept, dar nu era des și lăsa la vedere punctele de un maro-închis ale sfârcurilor.

Privirea ei alunecă în jos, atrasă inevitabil de ceea ce se afla între coapsele lui. Acolo, părul era des și negru, menit parcă să îi pună în evidență mădularul întărit și falnic. Era tare, și vinișoarele ieșeau în evidență, iar vârful strălucea umed. Intențiile lui erau evidente, și totul era frumos și în același timp intimidant.

Atunci când ridică ochii spre el, observă că o privea.

El dădu din cap și își cuprinse mădularul în mâini.

- Asta e pentru tine. Uită-te în voie.

- Și dacă nu vreau?

- Atunci minți.

Vorbele lui o făcură să tremure de furie.

- Cred că știu când vreau ceva și când nu.

El clătină din cap.

- Nu și în cazul ăsta. Nu ai experiență în dragostea fizică. Nu ai gustat nici măcar o fărâmbă din ceea ce poate să se întâmple între un bărbat și o femeie.

Era înfierbântată și udă, dar îi spuse țăfnoasă:

- Și dacă îmi arăți tot ce poate fi, și tot nu mă interesează, vei renunța?

—Nu. Se îndreptă spre ea, incredibil de încrezător. Mi te-ai oferit. Ai făcut deja o alegere.

—Dar de ce eu? Chiar nu înțelegea. De ce atunci? De ce ea? Mă iubești?

—Iubirea nu are nici o legătură cu asta, spuse el și trase așternuturile de pe ea. Totul e mult mai primitiv decât iubirea. Îmi aparții, și am de gând să îți demonstrez acest lucru.

—Reynaud, spuse ea încet, folosindu-i pentru prima dată prenumele, detestând rugămintea care i se ascunsese în voce.

Era atât de dezamăgită că pentru el nu era dragoste. Nu era interesată de sentimentele lui „mai primitive“. Își dorea mult dragostea lui.

El se urcă în pat și dădu să îi prindă cămașa de noapte. Beatrice nu opuse rezistență pentru că adevărul era că nu putea. El avea dreptate, și o parte din ea o recunoștea. I se oferise. Îi aparținea într-un fel mult mai primitiv care părea să se situeze dincolo de iubire.

Și poate, doar poate, voia să îi mai privească o dată chipul atunci când își pierde din nou controlul înăuntrul ei.

Apoi, fu prea târziu ca să mai analizeze și să își mai facă vreun fel de griji. O dezbrăcase, și ea rămase lângă el asemenea unui ospăț în fața unui bărbat lihnit. Rămase un moment lângă ea fără să se miște și o cercetă din priviri.

Sfârcurile i se întăriră de parcă i s-ar fi prezentat lui. El se întinse și îi atinse sfârcul drept cu un singur deget.

Ușor. Delicat. Devastator.

Ea înghiți în sec și simți cum căldura căpătă formă înăuntrul ei.

—Ești atât de frumoasă, spuse el, cu vocea adâncă și aspră. Desenă cercuri în jurul sfârcului, cu atingerea ușoară ca o pană, iar Beatrice se înfioră. Pielea ta pare să strălucească din interior și este fină, atât de fină...

Degetul lui coborî și urmări delicat forma sânelui ei, apoi hoinări alene spre celălalt sân. Ea răsuflă întretăiat, atingerea lui făcând-o să tremure de dorință.

– Sfârcurile tale sunt roz, șopti el și le mângâie. Sfârcurile ei erau atât de tari că o dureau. Dar devin trandafirii când se întăresc. Mă întreb, oare dacă le sug se fac roșii ca o cireașă?

Ea închise ochii și simți atingerea lui atât de delicată și de erotică. Nu se așteptase la toate astea când el își exprimase inițial intențiile. Crezuse că avea să facă totul la repezeală, să își consume dorința în mișcări rapide și puternice. În schimb, o seducea lent și fără grabă.

Degetul lui rătăci în jos, de-a lungul coastelor, alunecă pe pântecul ei, îi încercui buricul. Beatrice supse burta, căci mișcarea lui aproape o gâdila.

– Atât de fină, spuse el cântat. Ca de catifea.

Continuă să rătăcească în jos, iar întreaga ei atenție se concentra pe degetul lui și pe direcția înspre care se îndrepta.

– Desfă picioarele, murmură el.

– Eu... eu...

– Beatrice, spuse el misterios, desfă picioarele pentru mine.

Poate pentru că ținea ochii închiși – dacă erau deschiși, dacă îl surprindea privind-o într-un mod atât de intim, nu ar fi fost în stare să o facă – dar așa cum era în clipa aceea, deschise larg coapsele.

Degetul lui se adânci în cârlionții ei și o mângâie.

– Atât de frumoasă, atât de dulce. Mă întreb ce gust ai.

Și simți o atingere tandră care era fină și umedă, și sigur nu era degetul lui.

– Reynaud! strigă ea.

– Sst, șopti el, și ea îi simți răsuflarea peste carnea umedă și excitată. Liniște, acum.

Ea își mușcă buza și strânse cu nerăbdare așternuturile.

Îi cercetă stăruitor feminitatea cu limba, o dezmierdă și o linse. Era atât de aproape că putea să o miroasă, să o guste, și Beatrice era sfâșiată între o oroare și încântare.

– Îți place? murmură el. Buzele lui o mângâiară cu fiecare cuvânt.

– Eu...

O deschise cu degetele și suflă ușor.

– Îți place, Beatrice?

– O, Doamne!

El chicoti și, asemenea unui duh răutăcios, spuse:

– Eu cred că da.

Apoi o dezmierdă atât de repede cu limba, că ea nu mai reuși să gândească, nu putu să se retragă. Nu că ar fi vrut. Era neîndurător, neobosit și minuțios, concentrat întru totul pe mugurul acela de carne. Chiar când crezu că nu mai putea să reziste – când răsuflarea ei era întretăiată –, gura lui o cuprinse și o supse puternic.

Beatrice își cufundă capul în pernă, buzele i se deschiseră cu un strigăt înăbușit. El trăgea și smucea bucățica de carne, iar mâinile late îi apăsau coapsele, ținând-o deschisă și ea nu mai rezistă senzației. Se cutremură din nou și din nou, apoi lăsa în jos picioarele, cuprinse de o relaxare încântătoare.

Deschise ochii și îl văzu urcând spre ea. Obrazul, apoi pieptul lui mângâiară ușor punctul acela sensibil al feminității ei și i se așază între coapse, acoperindu-i sânii.

– Reynaud, răsuflă ea.

El se ridică puțin și o privi în ochi, vârful amplu al mădularului lui sărutându-i feminitatea. Își îndoi șoldurile și începu să o pătrundă. Ea miji ochii atunci când simți o durere. Nu trecuse decât o zi de când își pierduse inocența.

– Beatrice, spuse el șoptit.

– Mă doare, răspunse ea, cu voce joasă.

El dădu din cap.

– Uită-te în ochii mei.

Făcu ochii mari și îl privi. O adâncitură ușoară se desena între sprâncenele lui dese.

Se apăsă ușor înspre ea.

Beatrice își simți mușchii încordați. El apăsă constant, lărgind-o și cufundându-se înăuntrul ei. Apoi, se împinse și, cu o forță hotărâtă, o pătrunse complet. Simți apăsarea bazinului lui pe al ei. Își presă buzele cu putere de parcă tot controlul lui atârna de un fir.

– Acum, spuse el. Acum fac dragoste cu tine.

Se aplecă și își apăsă gura pe a ei, iar limba îi cuceri buzele așa cum mădularul cucerea feminitatea tremurătoare dintre picioarele ei. Ea gemu și se mișcă sub el. Pentru că, spre deosebire de ceea ce se întâmplase cu o seară înainte, începea să îi placă tot ceea ce îi făcea acum. Din ce în ce mai mult.

Îl prinse de umerii alunecoși și transpirați și se ținu de el, imbiindu-l cu gura și cu mâinile. Mai mult. Mai mult. Mai mult.

Până ce, deodată și pe neașteptate, se simți învăluită de o încântătoare și glorioasă explozie de plăcere. Ar fi urlat dacă gura nu i-ar fi fost invadată de limba lui. El încremeni și se ridică deasupra ei, iar Beatrice observă că și el atinsese punctul culminant. Nările îi erau mărite, dinții strânși și prinși într-un zâmbet larg. O mai pătrunse o dată și se cutremură, apoi își lăsă capul să atârne și își sprijini trunchiul pe brațe.

Trase adânc aer în piept.

Beatrice îl mângâie pe spate, vrând să simtă în continuare legătura care se crease între ei.

El ridică atunci capul și ea îi privi chipul. Puternic. Ferm. Fără urmă de milă.

— Ești a mea, îi spuse.

Capitolul 12

Longsword și prințesa intrară împreună pe porțile castelului, dar în clipa în care picioarele lor atinseră pământul, înaintea lor răsări cu viteza fulgerului o viță cu ghimpi. Creștea tot mai înaltă și mai deasă până când un gard imens și țepos împrejmui întru totul turnul castelului și nu se mai zări nici măcar o piatră din el.

Longsword începu să ciopârțească gardul, dar de îndată ce tăia o ramură, o alta creștea în locul ei.

— Este imposibil, strigă prințesa.

Dar Longsword trase adânc aer în piept și alergă spre gard mânuind sabia mai repede decât putea ochiul să vadă. Lovea

*atât de iute că lama sabiei strălucea ca focul, iar în vreme
ce tăia, totul se veștejea în jur și ramurile nu mai creșteau la loc.
Longsword făcu un drum prin gardul fermecat...*

din Longsword

– Știi că Lottie Graham și-a părăsit soțul? întrebă Adriana și
luă în furculiță o bucată din peștele servit la cină. Îl privi cu ochi
critici și spuse: Crezi că și-a găsit un amant? Sau poate doi? Pen-
tru că majoritatea bărbaților își iau o amantă la un moment dat și
cred că soția paractică pur și simplu nu observă, nu?

Hasselthorpe luă o gură de vin și se sperie la gândul că
Adriana ar fi stat laolaltă cu soțiile „practice”. Se aflau în sufra-
geria reședinței lor din Londra, o încăpere decorată cu puțin cam
mulți îngerași aurii și marmură roz. Nu se obosi să răspundă la
întrebare, pentru că soția lui avea rareori nevoie de ajutorul cuiva
în discuțiile ei. Era foarte util, mai ales în rarele ocazii în care ci-
nau doar ei doi, fiindcă nu era nevoie să urmărească discuția.

Și, într-adevăr, ea continuă după ce își înghiți îmbucătura:

– Nu văd pentru ce alt motiv l-ar părăsi pe domnul Graham.
Este chipeș, și de fiecare dată când îl văd mă complimentează, și
chiar îmi plac domnii care se pricep la cuvinte frumoase.

Vârî furculița în pește și se încruntă.

– Nu înțeleg de ce peștele trebuie să aibă atâtea oase, tu
înțelegi?

Hasselthorpe, care se gândea la șansele reduse ale lui Blan-
chard de a-și păstra titlul, se uită iritat la Adriana.

– Ce tot spui, Adriana?

– Peștele, spuse prompt soția lui. Și oasele lui. Are prea multe,
și nu înțeleg de ce. Doar trăiesc în apă.

– Toate creaturile au oase, oftă Hasselthorpe.

– Nu și viermii, spuse soția lui. Nici meduzele sau melcii,
chiar dacă ei au cochilii care, bănuiesc, sunt cam ca oasele, dar la
exterior.

El se strâmbă. De ce trebuia mereu să vorbească numai
prostii?

– Dar nu sunt sigură că o cochilie e ca osul la interior. Ea se
încruntă destul de drăgălaș spre eglefinul ei. Și, în orice caz, tot

nu înțeleg de ce trebuie să aibă atâtea și trebuie mereu să fii atent să nu îți rămână unul în gât.

- Da, așa e. Hasselthorpe renunță să mai urmărească raționalismul soției sale și mai bău niște vin. Uneori îl ajuta să treacă mai ușor peste astfel de mese în familie. Cum de supraviețuise Hope celei de-a doua tentative de asasinat? La naiba, cum de reușise să supraviețuiască după cele două încercări în tot atâtea săptămâni fără măcar o zgârietură era...

- Crezi că nu se spală?

Hasselthorpe se opri, cu paharul aproape la gură.

- Peștele?

- Nu, prostuțule! spuse Adriana veselă. Domnul Graham. Se pare că unii domni cred că spălatul este o corvoadă lunară sau chiar anuală. Crezi că domnul Graham e unul dintre ei?

Hasselthorpe clipi nedumerit.

- Eu...

- Pentru că nu văd de ce l-ar lăsa Lottie. Adriana se încruntă. Este destul de frumos și chiar fermecător, și nu am auzit să aibă vreo amantă, nu mai zic de două, deci cred că trebuie să fie spălatul sau mai curând *nespălatul*, nu crezi?

El oftă.

- Adriana, draga mea, ca de obicei, m-ai cam pierdut.

- Da? Ea îi zâmbi. Dar nu am vrut. Și mai ești considerat unul dintre oamenii influenți ai Conservatorilor!

Râsul ei grațios era suficient ca să scoată din minți un om mai slab de înger. Chiar și așa, Hasselthorpe schiță o urmă de zâmbet spre soția lui.

- Foarte amuzant, draga mea.

- Da, nu-i așa? spuse ea mulțumită și se întoarse să împungă peștele cu furculița. Cred că de aceea mă și iubești.

Hasselthorpe oftă. Pentru că, în ciuda lipsei de minte, a conversațiilor enervante și a stilului execrabil când venea vorba de decorațiuni, Adriana nu se înșela în privința acestui lucru.

El chiar o iubea.

Beatrice ar fi trebuit să suspecteze ceva când Reynaud se așeză să ia masa cu ea și cu unchiul ei în seara aceea. Din păcate,

încercase atât de mult să se poarte amabil că nici măcar nu se gândise să îl întrebe ce căuta acolo. Așa că, atunci când își exprimă cererea în timp ce le era servit peștele, aproape că se înecă de la vin.

– Ce ați spus? murmură Beatrice când își căpătă suflul.

– Nu vorbeam cu dumneavoastră, răspunse odiosul trădător.

– Ei bine, la un moment dat va trebui să mă consultați și pe mine în privința acestui lucru, spuse ea țăfnos.

Un mușchi se încordă în maxilarul lui Reynaud.

– Mă îndoiesc...

– Nu! strigă unchiul Reggie.

Beatrice se întoarse alarmată spre unchiul ei. Se făcuse roșu ca racul.

– Te rog, nu te enerva...

– Nu e destul că vrei titlul meu, acum îmi vrei și nepoata? zbieră unchiul Reggie. Bătu cu pumnul în masă și argintăria zăngăni ușor.

– Nu am acceptat propunerea lordului Hope, spuse Beatrice împăciuitor.

– Dar veți accepta, spuse Reynaud, trimițând pe apa sâmbetei puțină liniște pe care reușise să o creeze.

– Nu îmi amenința nepoata! urlă unchiul Reggie.

Reynaud țuguie buzele.

– Nu ameninț, nu fac decât să enunț o stare de fapt.

Și o luară de la capăt. La câtă atenție îi acordau, Beatrice putea să nici nu fie în cameră. Era ca un os pe care se certau doi câini. Oftă și sorbi din vin, apoi îi aruncă o privire furișă lui Reynaud. O lăsase cu o noapte în urmă, la puțin timp după ce făcuseră dragoste, și nu îl mai văzuse deloc toată ziua. Purta o perucă albă și o haină de un roșu-închis care făcea ca pielea bronzată, sprâncenele întunecate și ochii să aibă o eleganță exotică. Crucea de fier se lovi de maxilar când înclină capul spre unchiul ei în bătaie de joc. Arăta ca un pirat, își zise Beatrice.

El îi surprinse privirea și îi făcu cu ochiul. Dar expresia chipului îi rămase nepăsătoare, iar gestul fusese atât de rapid că Beatrice aproape crezu că și-l imaginase. Chiar voia să se însoare cu ea? Ideea provocă un fel de fierbințeală ciudată înăuntrul ei.

până ce unchiul Reggie spuse:

– Nu vrei să te însori cu nepoata mea decât ca să demonstrezi că nu ești nebun. E o altă stratagemă ca să îmi furi casa și titlul!

Ei bine, situația deveni ca un duș rece. Beatrice își privi paharul de vin. Nu avea să plângă în fața acestor doi măscărici.

Când Reynaud se aplecă spre unchiul ei, buza de sus i se arcui într-un rânjet.

– Este casa mea. De câte ori trebuie să repet? Titlul, casa, banii și, da, acum Beatrice. Toate sunt ale mele. Le ții cu vârful degetelor și ele îți alunecă din mână, bătrâne. De aceea ești și atât de supărat.

Beatrice își dresă glasul:

– Nu știi dacă vreunul din voi își da seama, dar eu *sunt* aici.

Reynaud ridică o sprânceană spre ea, cu ochii lui negri și scăpărători.

– Și v-ați dori să vă alăturați discuției noastre? Poate ca să menționați unul sau două motive pentru care mariajul nostru e inevitabil?

Cum de își permitea așa ceva? Amenințarea care se subînțelegea era că avea de gând să îi spună unchiului Reggie că se culcase cu ea, dacă Beatrice îi refuza propunerea.

Ea ridică bărbia și i se adresă unchiului Reggie, chiar dacă privirea îi era încă îndreptată spre Reynaud:

– Sunt sigură că lordul Hope îți va oferi o despăgubire pentru titlul de conte, unchiule.

Un colț al gurii lui Reynaud se arcui când murmură:

– *Touché.*

Dar unchiul Reggie urlă:

– Să fiu al naibii dacă accept vreun ajutor de la papițoiul ăsta!

Beatrice oftă. Bărbații puteau să fie uneori extraordinar de îndărătnici.

– Nu ar fi un ajutor, unchiule; ar fi o despăgubire pentru anii în care ai avut grijă de titlul lui. Serios, așa e și normal.

Reynaud se lăsă pe spate în scaunul lui și o privi gânditor.

– Nu știu ce vă face să credeți că aș intenționa să-i dau ceva acestui uzurpator.

- Ei bine, normal sau nu, nu voi accepta. Unchiul Reggie își împinse scaunul cu o bufnitură. Nepoată, te las în compania acestui bărbat pe care l-ai ales împotriva voinței mele.

Apoi părăsi încăperea.

Beatrice își privi farfuria și încercă să ascundă durerea pe care i-o provocaseră spusele unchiului ei.

- E un bătrân nebun, spuse Reynaud.

- Este unchiul meu, răspunse Beatrice fără să se uite la el.

- Și pentru asta ar trebui să îl răsplătesc că mi-a furat titlul?

- Nu. În cele din urmă, ea trase adânc aer în piept și îi întâlni privirea. Ar trebui să oferi o mică remunerație pentru că așa ar fi drept și onorabil.

- Și dacă eu nu dau doi bani pe onoare? întrebă el încet.

Ea se uită la el, tolănit cum era în scaunul lui, cu mâna pe piciorul paharului pe care îl răsucea într-o doară. Dar știa că era departe de a fi într-o doară. Cu inteligența unui maestru de șah care încolțise regina adversarului, Reynaud o ademenise în acea confruntare. „Și de ce nu?” se gândi ea. Dacă devenea soția lui, avea să fie într-o poziție mult mai bună ca să îl silească să voteze pentru proiectul de lege al domnului Wheaton.

Și putea să facă și presiuni pentru diferite concesiuni înainte de a se declara învinsă.

Beatrice îi imită poziția și se sprijini de speteaza scaunul.

- Atunci ai putea să o faci pentru mine.

- Aș putea? spuse el. O privi lung, de parcă ar fi pus în balanță valoarea ei și mândria lui.

- Da, spuse ea hotărât, ai putea. De asemenea, ai putea să îi permiți unchiului Reggie să locuiască definitiv aici în cazul în care îți recapeți titlul.

- Și ce aș avea eu de câștigat de pe urma acestui gest plin de mărinimie?

- Știi prea bine ce ai avea de câștigat, spuse ea, deodată obosită de tot jocul acela. Să nu te joci cu mine.

El sorbi o gură de vin și puse paharul la loc pe masă.

- Vino aici.

Ea se ridică, ocoli masa și rămase în picioare în fața lui.

Inima îi bătea cu putere, dar încercă să își domolească respirația. Încercă să nu arate cât de tare o tulbura.

Reynaud își împinse scaunul de sub masă și își desfăcu picioarele.

– Mai aproape.

Ea păși între picioarele lui; aproape îl atingea și sângele îi zvâcnea în vine.

El o privea asemenea unui cuceritor războinic.

– Sărută-mă.

Ea inspiră adânc, se aplecă și își sprijini o mână pe umărul lui. Își apăsă buzele pe ale lui, dar nu reuși să le oprească tremurul. Se îndreptă de spate și îl privi.

– Mai mult, spuse el.

Ea clătină din cap.

– Nu aici. Servitorii se vor întoarce să strângă masa.

– Atunci unde? Pleoapele lui coborâră alene. Și când?

În loc de răspuns, ea îi întinse mâna pentru că nu avea încredere în vocea ei. Ceea ce făcea contrazicea absolut tot ce fusese învățată despre cum trebuia să se poarte o doamnă. I se spusese că lucrul pe care îl făcea în clipa aceea era rău. Că nu avea să ducă decât la suferință și rușine. Dar inima ei părea să îi spună altceva, și nu mai avea de la cine să ceară un sfat.

Jeremy murise. Unchiul Reggie îi arătase clar nemulțumirea lui, și Lottie era mult prea prinsă în acel moment de propria viață.

Deci, nu se putea bizui decât pe ea însăși.

El îi luă mâna și ea îl trase blând ca să îl ridice. Îl conduse afară din cameră fără să spună vreun cuvânt. Coridorul era gol. Unchiului Reggie nu îi plăcea ca servitorii să piardă vremea după masa de seară. Urcă repede scările, atentă la pașii lordului Hope, apăsăți și aproape amenințători, care se auzeau în spatele ei, dar nu privi în urmă. Îl îndrumă spre dormitorul ei, apoi se opri în fața ușii.

– Așteaptă aici, spuse ea și se făcu nevăzută.

Quick era acolo ca în fiecare seară, și aștepta să o ajute să se culce.

– Asta e tot, îi spuse servitoarei. Și, Quick?

Camerista se întoarse spre ea.

– Domnișoară?

– Să te asiguri că nu vezi nimic pe coridor.

Ochii lui Quick se măriră, dar era o servitoare mult prea bună ca să comenteze. Făcu pur și simplu o reverență și părăsi încăperea.

Beatrice trase adânc aer în piept, se îndreptă spre ușă și o deschise. El era afară, sprijinit de perete și aștepta răbdător.

– Intră, spuse ea și el se îndreptă de spate.

Ea rămase în picioare și îl invită în camera ei. Desigur, Reynaud mai fusese acolo, dar niciodată invitat de ea.

Și detaliul acela părea să facă diferența.

Își simți pulsul zbătându-i-se în tâmpile și mai jos, în vârful mădularului. Era deja întărit, deja pregătit pentru ea, dar se mișcă foarte încet. Lupul nu voia niciodată să sperie căprioara până când nu era gata să se năpustească asupra ei.

Ea se întoarse și se duse la șemineu unde scormoni în foc cu un vâtrai.

– Te dezbraci? Poate că mâna îi era sigură, dar vocea era ascuțită și tremurătoare.

– De ce nu o faci tu? întrebă el cu vocea adâncă.

– Oh! Ea puse deoparte vâtraiul și întinse mâinile spre panglicile corsajului.

– Nu. Din doi pași fu lângă ea și îi prinse mâinile. De ce nu mă dezbraci tu?

Ea îl privi și chipul i se îmbujoră; își prinse buza de jos între dinți. Reynaud ar fi vrut să muște buza aceea, ar fi vrut să o ia în brațe și să o ducă în pat așa cum un războinic își purta prada de război. Dar avea nevoie ca Beatrice să vină de bunăvoie spre el.

Era adevărat, o obligase, dar ea îl adusese în punctul acesta. Nu putea să îi dea de ales.

Beatrice puse mâinile pe haina lui și i-o trase ușor de pe umeri. Reynaud își mișcă brațele ca să o ajute să scoată haina, dar în rest nu făcu decât să o privească. Pe vremea când era un tânăr ofițer în armata Maiestății Sale, fusese în bordeluri la Londra și în Colonii. Gustase din deliciile curtezanelor desăvârșite. Și totuși, priveliștea acestei femei cuviincioase și bine-crescute care

îl dezbrăca de haină era mai erotică decât orice văzuse vreodată într-un bordel.

Îi împături haina și o puse cu grijă deoparte. Apoi, se ridică pe vârfuri și îi scoase peruca. El își trecu mâinile prin păr, frecând fricelele scurte.

– Mărturisesc că am fost tristă în ziua în care te-ai tuns, spuse ea încet.

El schiță un zâmbet.

– Îți plăcea mai mult când aveam coama aia sălbatică?

– Nu. Ea îi mângâie capul. Dar poate cu un pic mai mult păr decât acum n-ar fi fost rău. Părul lung îți îndulcea un pic înfățișarea. Nu mi-am dat seama de asta decât atunci când l-ai tăiat de tot. Fără el, arăți atât de... necruțător.

Dar el era necruțător. Nu știa deja? Nu rosti cuvintele cu voce tare, ci doar se uită cum se apleacă spre nasturii de la vesta lui. Singurele sunete care se auzeau în încăpere erau răsuflarea ei și alunecarea lină a materialului peste nasturii din os. Ajunsese la capăt și îi scoase vesta. O puse deoparte și șovăi un moment, privind-i cămașa albă. Își pierduse curajul? Cu doar două zile înainte, femeia asta fusese virgină, iar acum el îi cerea să îl dezbrace. Ar fi trebuit să aibă puțină milă.

O apucă de mână și i-o puse pe pieptul lui.

– Urmează cămașa, cred.

Beatrice se apucă să-i descheie nasturii fără să spună un cuvânt, deși începea să răsufle din ce în ce mai întretăiat. Atingerea degetelor ei, chiar și prin pânza delicată, era un adevărat chin. Desfăcu ultimul nasture, și Reynaud ridică mâinile pentru ca ea să îi tragă cămașa peste cap.

Beatrice își umezi buzele și îl privi timid de sub gene.

– Tot?

– Tot.

Ea încuviință din cap și trase adânc aer în piept parcă să prindă curaj, apoi ajunse la pantaloni. El își sprijini mâinile pe umerii ei cât timp ea meșteri pe acolo și urmări cu privirea mai mult creștetul capului și mai puțin mișcările mâinilor. Ea îngenunche ca să îi tragă pantalonii, și Reynaud își scoase încălțările și ciorapii. Când Beatrice ajunse la lenjeria de corp, mâinile îi ezitară.

– Ți-e frică? murmură el.

Ea se opri și își ridică privirea spre el.

– Nu.

Reynaud fu nevoit să își încordeze maxilarul. Sinceritatea aceea, ochii aceia cenușii de deasupra obrazilor pistruiți care îl priveau cu atâta nevinovăție, fără viclenie sau prefăcătorie, aproape îl nimiciră.

Ea îi trase lenjeria, și el rămase complet gol.

– Ce vrei să fac? întrebă ea.

El o privi, ingenuncheată la picioarele lui, cu chipul atât de aproape de mădularul lui întărit și îi trecură prin minte mai multe gânduri, dar într-un final, îi întinse mâna.

– Vino aici.

Ea se ridică, puse mâna într-a lui, și Reynaud o conduse spre pat. Dădu la o parte cuvertura și se lăsă pe spate, sprijinit pe mai multe perne. O trase lângă el, iar ea se așeză pe pat, cu rochia învâluindu-i picioarele încrucișate.

– Fă-te comodă.

– Sunt comodă.

Reynaud ar fi vrut să zâmbească, dar își dădu seama că mușchii lui încordați îl împiedicau să o facă.

– Atunci atinge-mă.

– Aici? Puse mâna pe pieptul lui și își plimbă degetele prin părul de acolo.

– Da.

O privi în vreme ce ea explora și desena cercuri în jurul unui sfârc. Părea încordată, solemnă ca o fetiță care învăța să coasă.

– E la fel de sensibil? Ca al meu? întrebă ea.

El închise ochii.

– E sensibil.

Ea dădu din cap și mângâie mai jos, urmărind linia părului lui, până sub buric. Acolo șovăi din nou și păru nesigură.

El așteptă – nu mai voia să o îndrume. Ea își trecu ușor degetele prin părul lui pubian și se apropie tot mai mult de mădular. Când îl atinse, în cele din urmă – prea delicat, prea încet –, el scoase un oftat.

Privirea lui Beatrice țâșni spre chipul lui și se uită la el cât își plimbă mâna de-a lungul mădularului lui. Reynaud își menținu

privirea într-a ei, cu toate că și-ar fi dorit să închidă ochii la senzația pe care degetele ei calde o provocau pe pielea lui. Când ajunse la vârf, ea privi în jos și se aplecă mai aproape, ca fascinată.

– E atât de tare, murmură ea și încercui vârf. Doare?

– Nu. Gura i se strâmbă. Nu atâta vreme cât e satisfăcut la un moment dat.

Beatrice mări ochii.

– Adică rămâne așa.

El râse posac – ar fi avut de ales între sunetul acela sau un răcnet.

– Nu. Hmm... dispăre după o vreme dacă nu e stimulat.

– Stimulat. Sprâncenele ei se arcuiră când își privi degetele învăluindu-i mădularul.

– Vederea unei femei frumoase, sunetul vocii ei, atingerea mâinii ei, spuse el.

– Orice femeie frumoasă? Ea se încruntă.

Ah, nu era amuzant, nu cu mădularul lui în mâinile ei micuțe și drăgălașe, dar gura i se arcui.

– Unele mai mult ca altele.

– Hmm.

El își drese glasul.

– Poți să îl freci.

Ea îl frecă într-o doară cu degetele.

– Mai tare, murmură el și își înfășură mâna pe a ei ca să îi arate cum.

Duse mâinile lor împreunate spre vârful mădularul său, destul de puternic ca să miște pielea pe carnea de piatră care se ascundea sub ea, apoi din nou în jos. Își luă mâna de pe a ei.

Ea coborî din nou.

– Da... da, susură el.

– Îți place?

– Dumnezeuule, da.

Îi învălui mădularul cu mișcările ei, iar Reynaud se cufundă între perne asemenea unui pașă și se lăsă prins în mrejele plăcerii pe care i-o provoca. O privea cu ochii întredeschiși – părul îi era încă prins în coc, înfățișarea îi era serioasă, iar imaginea mădularului lui gol în mâinile ei era șocant de primitivă. Și poate că ar fi

lăsat-o să îl satisfacă până la capăt, dar ea se aplecă mai aproape și atinse cu un deget vârful mădularului lui, acolo unde lichidul limpede începuse să se scurgă ușor. Reynaud era puternic și avea voință, dar nu era făcut din piatră.

Se ridică și o prinse de mijloc – ignorând geamătul ei uimit – și se întoarse ca să o pună cu fața spre tăblia patului.

– Rămâi aici, îi ordonă el cu o voce guturală.

Slavă cerului că îl ascultă fără să întrebe ce avea de gând să facă, pentru că oricum nu mai rezista mult. Ea era în genunchi, și el îi ridică pur și simplu fustele deasupra șoldurilor. Mângâie șezutul ei încântător și savură senzația pielii ei mătăsoase.

– Desfă picioarele, spuse el, și Beatrice se deschise cu un geamăt.

O atinse între coapse, acolo unde era atât de moale, de gingașă și îi deschise faldurile umede ale feminității pentru a dezvălui miezul ei strălucitor. Îi auzi scâncetul. Asta își dorea, femeia lui, aplecată, udă și deschisă pentru el. Își luă mădularul în mână și îl îndreptă spre ea. Dumnezeu! Era atât de strâmtă, atât de netedă. Deodată, își simți ochii umezi și îi închise pentru ca ea să nu vadă. Nu făceau decât să se împerecheze, era doar o partidă bună și strașnică de sex și nimic mai mult.

Însă chiar atunci când o pătrunse, știa că se amăgea singur. Totul la ea – parfumul ei, senzația ei, corpul ei cald și micile ei suspine găfâite – însemna ceva pentru el. Acasă. Ea era acasă, și el se întorsese acasă.

Alungă acel gând ciudat din minte când intră cu totul înăuntrul ei.

Iar după ce termină în cele din urmă și se prăbuși într-o parte, trupul parcă îi devenise ușor ca o pană. Îi mai rămase însă suficientă inspirație cât să o ia în brațe atunci când ea se cuibări în el.

Și apoi, adormi.

Când Beatrice se trezi, dormitorul ei era aproape cufundat în întuneric. Corsetul o deranja într-o parte. Adormise complet îmbrăcată. Își întoarse capul, văzu licărirea jăraticului din șemineu și simți când Reynaud se mișcă sub mâna ei. Se ridică din pat, ușor și cu grijă. El dormea gol în așternuturile ei de parcă ar fi avut tot

dreptul. Zâmbi cu tristețe. Probabil ar fi spus că și camera, și patul acela erau ale lui.

Beatrice își aranjă fustele și părăsi încăperea. Arăta cu siguranță destul de ciufulită și nu i-ar fi plăcut să întâlnească pe cineva, dar trebuia să fie trecut de miezul nopții și nu credea că mai era cineva treaz. Spre capătul coridorului era dormitorul unchiului Reggie și nu se vedea lumină pe sub ușa lui. Simți o urmă de regret pentru că se despărțiseră așa de urât la cină. Urma el să se împace vreodată cu reîntoarcerea lui Reynaud? Avea să o ierte pentru alegerile pe care le făcuse – și pe care urma să le facă pe viitor?

Fiindcă trăise în casa aceea mulți ani, nu avea nevoie de lumânare, nici în cea mai profundă beznă. Se îndreptă spre scările principale și se furișă ca un șoricel. Când ajunse la etajul principal, un lacheu trecu pe coridorul de dedesubt, îndreptându-se spre bucătărie și camerele servitorilor. Beatrice încremeni pe scări și așteptă răbdătoare, apoi coborî tăcută de îndată ce bărbatul dispăru. Se opri în sufragerie și aprinse o lumânare la jăraticul din șemineu, apoi se îndreptă spre salonul albastru. Acolo, puse lumânarea pe o mäsută. Se așeză pe canapeaua care se afla în fața ușii și își îndoi picioarele sub ea.

Portretul lui Reynaud se afla chiar în fața ei. Beatrice își rezemă bărbia în mână și îl privi. Se gândi la toate nopțile în care stătuse acolo și visase la cum era cu adevărat bărbatul din spatele acelor ochi veseli. Acum îl cunoștea. Îl cunoștea, îi fusese iubit, și el nu avea nici o legătură cu ce își imaginase ea în fanteziile ei de copilă. Era dur, uneori crud, hotărât să obțină ce voia; era înnebunitor și frustrant. Dar era și inteligent, grijuliu cu cei de care îi păsa – cum fusese cu Henry –, complex și derutant, și un amant extraordinar.

Era un bărbat pasional.

Și chiar dacă pasiunea aceea nu era pentru ea, Beatrice tot o admira. Privi lung în ochii aceia negri, atât de asemănători fizic și totuși atât de departe spiritual de ochii pe care îi avea bărbatul în carne și oase. Căsătoria cu el nu avea să fie ușoară. Ba chiar erau șanse bune să se transforme într-un dezastru. Dar urma să profite de ocazie ca să îl salveze pe unchiul Reggie.

Ușa salonului se deschise, și Reynaud păși înăuntru, neștiind că stătea chiar lângă imaginea lui pictată. Era îmbrăcat cu cămașă și pantaloni. O zări și apoi se întoarse ca să vadă la ce se uita. Își studie propriul portret clipe bune, apoi privirea îi reveni spre ea.

– Ești bine?

Beatrice încuviință din cap.

Se îndreptă spre ea și ochii lui nu o părăsiră nici o secundă.

Când ajunsese chiar în fața ei, se opri și îi întinse mâna.

– Te măriți cu mine, Beatrice?

Ea își puse mâna într-a lui.

– Da.

Capitolul 13

După aceea, Longsword și prințesa se regăsiră în fața imensului turn întunecat – temnița castelului. Longsword înaintă cu grijă spre turn cu prințesa în spatele lui, dar turnul rămase amenințător de tăcut. Nu avea decât o ușă mare din lemn, cu suprafața zgâriată și arsă parcă ar fi trecut printr-o teribilă bătălie. Longsword deschise ușa și, lângă el, Prințesa Seninătate respira întretăiat.

Pentru că acolo în turn îl găsiră pe tatăl ei, regele, care era legat în lanțuri. Deasupra regelui zburau trei balauri, fiecare mai mare decât celălalt. Și cel mai mic balaur era la fel de mare precum cel pe care îl ucisese Longsword cu o zi înainte...

din Longsword

Pământul proaspăt aruncat peste groapă era deja înghețat. Beatrice se aplecă și puse pe mormânt buchetul de flori. Nu puseseră încă o piatră de mormânt, ci doar o placă de lemn. Numele Jeremy Oates era scrijelit grosolan pe ea.

– Mă mărit cu el, șopti ea spre placa sărăcăcioasă.

Vorbele fură purtate de vântul care biciuia micul cimitir. Ca pentru a-i accentua amărăciunea, ziua era mohorâtă și cerul

înnorat. Părinții lui Jeremy aleseseră să îl îngroape în curtea unei biserițe din afara Londrei. Locul de veci nici măcar nu aparținea familiei. Poate se gândiseră că, dacă îl ascundeau atât de departe, aveau să îl uite cu totul. Jeremy ar fi zâmbit și i-ar fi amintit că pentru un mort cimitirul micuț era la fel de bun ca o catedrală.

Beatrice clătină din cap și se încruntă cu înverșunare ca să își înghită lacrimile. Poate că lui Jeremy nu i-ar fi păsat, dar ei îi păsa. Nu așa era comemorat un om. Închise ochii pentru o clipă și își aminti pur și simplu de el, apoi lacrimile începură să curgă, fie că voia sau nu. Când, în cele din urmă, deschise ochii, fața îi era rece și umedă și începuse să o doară capul, dar se simți în mod bizar mai bine.

Își șterse obrazii și privi spre poarta cimitirului. Reynaud era sprijinit de zidul de piatră de acolo și o aștepta răbdător. Le luase mai mult de o oră ca să ajungă acolo, și el nu se plânsese nici măcar o clipă. Chiar dacă nu o mai vizitase în camera ei în săptămâna de după ce îi acceptase cererea în căsătorie, Reynaud se asigurase să îi fie alături de fiecare dată când putuse. Desigur, era un om ocupat. În fiecare zi se întâlnea cu avocații lui ca să discute despre proprietățile și titlul său și se întâlnea cu prietenul lui, lordul Vale. Beatrice se încruntă. Nu prea știa despre ce vorbeau, dar se bucura pentru că păreau să fi trecut peste dușmănia de la început.

Îngenunche ca să atingă o ultimă oară pământul înghețat de pe mormântul lui Jeremy, apoi se ridică și își șterse mâinile. Plănuia să planteze niște lăcrămioare la primăvară. Ele aveau să îi țină companie. Beatrice o luă spre trăsură și Reynaud. Din păcate, curticica bisericii era neîngrijită, iar cărarea din piatră, năpădită de buruieni. Fustele bătute de vânt i se încolăciră în jurul picioarelor și tremura când se apropie de Reynaud.

– Gata? Îi puse o mână pe umăr și o ajută să își mențină echilibrul.

– Da. Privi spre chipul lui sever. Mulțumesc că m-ai adus aici.

El încuviință din cap.

– Era un om bun.

– Da, era, murmură ea.

O ajută să urce în trăsură, apoi i se alătură și el și bătu în tavă ca să îi facă semn vizitiului că putea să pornească la drum.

Beatrice privi pe fereastră cât se îndepărtară de cimitir, apoi se uită la el.

– Tot vrei să ne căsătorim cu licență specială?

– Aș vrea să fiu deja însurat când ajung în fața parlamentului, spuse el. Dacă te deranjează, putem să organizăm o petrecere anul viitor.

Ea dădu din cap. După înflăcărarea cu care o sedusese, simțul practic al planurilor de căsătorie era ușor descurajant. Își aminti de spusele lui Lottie despre felul în care un domn doar umplea o poziție atunci când își alegea o soție. Dar nu făcea și ea același lucru? Reynaud avea nevoie ca ea să îi fie soție pentru a-i convinge pe ceilalți că era sănătos. Nathan avusese nevoie ca Lottie să îi fie soție ca să își continue cariera. Singura diferență era că Lottie credea că soțul ei o iubea.

Beatrice nu avea asemenea iluzii.

Se îndreptă un pic spatele și își dresă glasul:

– Nu mi-ai spus niciodată cum de ai scăpat de la indieni. Sastaretsi a renunțat la dușmănia pe care ți-o purta?

Reynaud strânse nerăbdător din buze.

– Chiar vrei să auzi povestea asta? Te asigur că e plictisitoare.

Tacticile lui de a bate în retragere nu o făcură decât să fie și mai curioasă.

– Te rog?

– Prea bine.

El își întoarse privirea de la ea și rămase tăcut o clipă.

– Sastaretsi? îl îndemnă ea ușor.

– Nu a încetat niciodată să mă urască. Reynaud se uita pe fereastră. Dar acea primă iarnă a fost grea și am făcut ce-am putut ca să găsim destulă mâncare și să hrănim pe toată lumea. Eram un vânător iscusit, dacă nu unul foarte bun de la început, și cred că a lăsat deoparte dușmănia pentru o vreme. Oricum eram cu toții slăbiți de foame.

– Cât de îngrozitor.

Beatrice coborî privirea în poală și se uită atentă la degetele ei înmănușate. Nu îi fusese niciodată în viața ei foame, dar văzuse din când în când cerșetori pe stradă. Încercă să și-l imagineze pe Reynaud cu fața numai piele și os, cu expresia aceea intensă

și disperată în ochii lui negri. Gândul suferinței lui atât de îngrozitoare nu îi plăcu deloc.

— Sigur, nu a fost plăcut, spuse el. Îmi amintesc că odată am găsit o ursoaică. Urșii se cățarau în cei mai înalți copaci și se ascundeau în scorburi ca să hiberneze. Soțul lui Gaho mi-a arătat arătau că deasupra se găsea un urs. După ce am ucis ursoaica, ei au jupuit-o și i-au mâncat grăsimea fără să mai facă vreun foc și să frigă carnea.

— Doamne Sfinte! Beatrice strâmbă dezgustată din nas. El o privi.

— Și eu am mâncat. Carnea scotea aburi în gerul iernii și avea gust de sânge, dar am înghițit-o cu noduri oricum. Era viață. Nu mai mâncasem de trei zile.

Ea își mușcă buza și dădu din cap.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, spuse el ușor. Am supraviețuit.

Își încrucișă brațele la piept și își rezemă capul pe bancheta rubinie, cu ochii închiși de parcă ar fi dormit, cu toate că Beatrice credea că doar se prefăcea.

Ea își plecă fruntea. El supraviețuise și era cu adevărat bucurăoasă pentru el, dar cu ce preț? Ceea ce îndurase îl schimbase. De parcă trecuse printr-un cuptor încins care arsese toate părțile lui sensibile și sentimentale și care nu lăsase în urmă decât o inimă calită, insensibilă la durere sau sentiment, insensibilă poate și la iubire.

Gândul acela o cutremură. Oare simțea ceva pentru ea?

Petrecură restul drumului în tăcere, și doar când trăsură se apropie încet de reședința Blanchard ea se uită pe fereastră. Se aplecă puțin în față.

— E o trăsură care ne blochează calea.

— Da? spuse absent Reynaud, cu ochii încă închiși.

— Mă întreb cine-o fi, spuse gânditoare. Un domn iese din ea și ajută o doamnă foarte elegantă să coboare. O, și e și un băiețel. Reynaud?

Rosti ultimul cuvânt pentru că el se ridicase brusc și se uită pe fereastră.

- Doamne, șopti el.
- Îi cunoști?
- E Emeline, spuse el. E sora mea.

Reynaud visase la clipa aceea nopți la rând cât fusese prizonier: ziua în care avea, în sfârșit, să își revadă familia. Ziua în care avea să o revadă pe Emeline.

Coborî încet din trăsură și se întoarse să o ajute pe Beatrice. Chipul ei era emoționat și strălucea de curiozitate, uimire și bucurie, de parcă reflecta toate emoțiile pe care trebuia să le simtă el în momentul acela. Îi așază mâna pe brațul lui și se apropie de mica mulțime care se adunase în capul scărilor de la reședința Blanchard. Bărbatul stătea cu fața spre ei cu o expresie care părea impasibilă de la distanță, dar Reynaud își concentrează toată atenția asupra femeii. Ea tocmai îi observase și se întoarse spre ei. Se făcu albă ca varul, dar apoi o expresie de bucurie nemărginită îi apărură pe față.

– Reynaud! strigă ea și se repezi în jos, pe scări.

Bărbatul – trebuia să fie Hartley – o prinse de braț și o domoli, iar pentru un moment Reynaud se simți cuprins de mânie.

Până când văzu de ce Hartley o îndemnă să meargă mai încet.

– O, Doamne, spuse Beatrice cu răsuflarea întretăiată.

Emeline era în mod evident gravidă.

Cu șapte ani în urmă, era o soție și o mamă tânără. Acum era căsătorită cu un alt bărbat și aștepta al doilea copil. Reynaud ratase atât de multe!

Atât de multe.

El și Beatrice ajunseră la baza scărilor odată cu Emeline și Hartley. Emeline se opri brusc și îl privi lung, apoi întinse o mână și îi atinse uluită obrazul.

– Reynaud, murmură ea. Tu ești, Reynaud?

Îi acoperi degetele cu mâna și clipi peste lacrimile ce i se strângeau în ochi.

– Da, eu sunt, Emeline.

– O, Reynaud! Și se aruncă deodată pieptul lui, iar el o îmbrățișă stângaci, cumva în jurul pântecului ei umflat.

Se simțea atât de bine cu surioara lui în brațe și închise ochii, bucurându-se de prezența ei. Emeline se desprinsese în cele din urmă din brațele lui și zâmbi, același zâmbet pe care îl avea de la zece ani, apoi se încruntă.

– O, la naiba! Voi plânge. Samuel, trebuie să intru în casă.

Hartley o duse în casă, iar Reynaud și Beatrice le-o luară liniștiți pe urme. Băiatul se prinse de mama lui, dar aruncă priviri piezișe peste umăr înspre Reynaud. Și-l amintea pe Daniel când era copil; abia dacă reușea să meargă când îl văzuse ultima dată. Acum era aproape la fel de înalt ca mama lui.

Reynaud dădu din cap spre băiat.

– Eu sunt unchiul tău.

– Știu, spuse Daniel și rămase în urmă ca să meargă cu ei, în vreme ce înaintau pe coridor. Am o pereche de pistoale de-ale tale.

Reynaud ridică din sprâncene.

– Da?

– Da. Băiatul părea un pic îngrijorat. Pot să le păstrez, nu?

Lângă el, Beatrice își înăbuși un chicotit. Reynaud îi aruncă o privire firoasă, apoi îi vorbi băiatului.

– Da, poți.

Ajunseră în salonul de zi, și Beatrice plecă de lângă el ca să ceară ceai și alte băuturi.

– Indienii ți-au făcut păsările alea lângă ochi? Întrebă băiatul.

– Daniel! rosti pentru prima dată Hartley, cu vocea liniștită.

Nu mai adăugă nimic, dar băiatul își lăsă capul în jos.

– Îmi pare rău, mormăi el.

Reynaud clătină din cap și se așeză.

– Da, indienii mi-au tatuat fața.

Beatrice reveni chiar în clipa aceea și îi întâlni privirea. Ochii ei erau plini de înțelegere, iar vederea lor îi încălzi inima lui Reynaud. Ea se așeză lângă el și își ascunse mâna sub a lui.

Își drese glasul.

– Eu sunt Beatrice Corning.

El îi strânse mâna în semn de recunoștință.

Emeline se îndreptă puțin de spate, ca un câine de vânatoare care vedea o găinușă-de-munte.

– Tante Cristelle mi-a zis că urmează să vă căsătoriți cu frațele meu.

Beatrice se uită la el, apoi spuse cu vioiciune:

– Da. Sperăm să facem o nuntă micuță în curând. Domnișoara Molyneux nu ne-a spus că veniți. Vă aștepta?

– Bineînțeles că nu. Emeline își strânse buzele. Desigur, am scris ca să anunț că venim, dar scrisoarea trebuie să se fi rătăcit. Samuel avea ceva afaceri în Anglia, și eu speram să o vizitez pe mătușa. Așa că venirea noastră la Londra a cam luat-o prin surprindere și apoi ea ne-a surprins pe noi cu vestea că Reynaud e în viață.

– Minunată veste, zâmbi Beatrice.

– Da. Emeline aruncă o privire piezișă și curioasă spre Reynaud și Beatrice. Îmi pare rău, dar nu sunteți rudă cu actualul conte de Blanchard?

– Uzurpatorul, mârâi Reynaud.

– Sunt nepoata lui, spuse Beatrice.

– Și viitoarea mea soție, afirmă el.

– Hmm. Apropo, murmură Emeline. Mătușa mi-a zis că ești acasă de mai puțin de-o lună.

Beatrice se agită lângă el.

– Mă tem că Reynaud m-a cucerit din prima clipă.

Emeline se încruntă, lucru care îl deranjă pe Reynaud. După șapte ani de despărțire, surioara lui credea că putea să îi spună cum să-și trăiască viața? Deschise gura, dar simți într-o parte lovitura ascuțită a unui cot. Surprins, se uită la Beatrice care îl privea destul de sever.

Ca la un semn, discuția se îndreptă spre subiecte mai ușoare. Hartley povesti despre afacerile lui din Boston și Londra, iar Emeline, cum se cunoscuseră și ce se întâmplase cât Reynaud lipsise, noutățile ei fiind foarte puțin diferite de ce auzise de la tante Cristelle, dar era minunat să îi audă vocea. Reynaud savură discuția, bucuros că putea pur și simplu să stea și să le asculte pe sora lui și pe Beatrice. Ei erau familia lui acum.

În sfârșit, Emeline se declară obosită, și Hartley o ajută să se ridice de pe scaun.

Cât doamnele își luară la revedere, Hartley se întoarse spre Reynaud și spuse încet:

- Mă bucur că te-ai întors acasă.

Reynaud dădu din cap. Era acasă, nu?

- Am auzit că ai umblat prin pădure ca să îi recuperezi pe câțiva dintre cei care fuseseră luați prizonieri.

Hartley ridică din umeri.

- E tot ce-am putut să fac. Dacă știam că erai viu, te-aș fi căutat până te-aș fi găsit.

Era ușor de zis, la șapte ani după întâmplare, dar expresia lui Hartley era gravă, ochii serioși și hotărâți, și Reynaud știa că omul chiar vorbea serios.

- Nu ai știut, spuse el și îi întinse o mână.

Hartley i-o apucă și o scutură hotărât.

- Bine ai revenit acasă.

Și Reynaud nu reuși decât să încuviințeze din cap și să își întoarcă privirea ca nu cumva să își piardă complet cumpătul.

Reynaud îi conduse pe Emeline și familia ei la ușa de la intrare, apoi reveni în camera de zi și o găsi pe Beatrice turnându-și ceai în ceașcă. Se duse spre polița șemineului și se opri să privească micuța ciobăniță – fusese a mamei lui? –, apoi se îndreptă spre fereastră. Simți privirea lui Beatrice îndreptată spre el.

Ea puse ceașca de ceai pe măsuta de lângă ea, apoi îl întrebă:

- Te simți bine?

El se uită mânios pe fereastră.

- De ce crezi că nu mi-e bine?

Beatrice ridică din sprâncene.

- Iartă-mă, dar pari neliniștit.

El trase adânc aer în piept și urmări cum trăsura pornește huruind.

- Nu știu. Am recăpătat-o pe Emeline, mi-am recăpătat familia, dar ceva tot lipsește.

- Poate ai nevoie de timp să te obișnuiești cu toate astea, spuse ea încet. Ai lipsit șapte ani, ai trăit altfel. Poate nu ai nevoie decât să te așezi.

- Am nevoie de titlul meu, mormăi el și se întoarse spre ea.

Îl privi gânditoare.

- Și când îți vei recăpăta titlul și tot ce înseamnă el, vei fi mulțumit?

- Sugerezi contrariul?

Ea se uită la ceașca de ceai.

- Sugerez că pentru a fi fericit e posibil să nu ai nevoie doar de titlu și de bani.

Își lăsă capul pe spate de parcă l-ar fi lovit. Ce însemnau toate acelea? De ce îl provoca?

- Nu mă cunoști, spuse el în timp ce se îndrepta spre ușă. Nu știi de ce am nevoie, așa că te rog să nu îți dai cu presupusul, doamnă.

Și o lăsă acolo singură.

O săptămână mai târziu, Beatrice își ascundea mâinile tremurătoare în faldurile rochiei de mireasă. Era o rochie elegantă. Lottie îi spusese că doar pentru că se mărita în pripă nu însemna că nu putea să își facă o rochie nouă. Așa că purta o frumoasă rochie din mătase care se unduia în tonuri de verde și albastru atunci când se mișca. Dar în ciuda frumuseții rochiei, Beatrice nu reușea să își controleze tremurul degetelor.

Poate că erau emoțiile tipice pentru ziua nunții. Încercă să fie atentă la episcopul care vorbea în fața lor, dar cuvintele lui păreau să fie înghițite într-un zgomot tărăgănat.

Spera din tot sufletul să nu leșine.

Oare făcea ce trebuia? Tot nu știa, chiar dacă se afla în fața altarului. Reynaud îi promisese că va avea grijă de unchiul Reggie, îi promisese că îl va lăsa să locuiască la reședința Blanchard indiferent de felul în care se încheia lupta lui pentru titlu. Asigurase liniștea unchiului Reggie și poate că era un motiv suficient ca să se mărite cu acest bărbat chiar dacă el nu o iubea.

Nu o iubea.

Beatrice se încruntă la buchetul de flori din mâinile ei. Își dorea un bărbat care să o iubească pentru ce era ea, în schimb, se mărita cu un bărbat dintr-un calcul pur realist. Era suficient? Nu era sigură. Se putea ca inima lui Reynaud să nu se îmblânzească niciodată într-atât încât să o iubească. În ultimele săptămâni, păruse mai dur ca niciodată, mai concentrat pe scopul lui de a-și recăpăta titlul și puterea care venea la pachet cu el. Putea să îndure acea căsătorie dacă el nu o va iubi niciodată?

Dar apoi, Reynaud se întoarse spre ea și îi puse un inel simplu de aur pe deget și o sărută gingaș pe obraz. Deodată, totul se încheiase și era prea târziu pentru gânduri sau regrete. Beatrice trase adânc aer în piept și puse mâna pe brațul lui Reynaud, strângându-l mai tare ca de obicei.

El se apropie de urechea ei.

- Ești bine?

- Da. Destul de bine. Un zâmbet larg păru să îi încremenească pe chip.

O privi neîncrezător și o conduse prin mulțime.

- Ajungem imediat acasă și poți să te întinzi dacă vrei.

- O, dar avem micul dejun de nuntă!

- Și noaptea nunții, îi șopti el la ureche. Nu vreau să te simți rău și să nu te bucuri de ea.

Ea își plecă fruntea ca să ascundă un zâmbet încântat. Ideea era că, de când se logodiseră, nu o mai sărutase decât cast pe buze, și o parte din ea începuse să se întrebe dacă el nu își pierduse cumva interesul.

În mod evident, nu.

O ajută să urce în trăsură în uralele mulțimii și apoi se sui și el. Îi zâmbi, și trăsura porni.

- Te simți altfel, acum că ești căsătorită?

- Nu. Clătină din cap, apoi se gândi la ceva. Cu toate că va trebui să mă obișnuiesc să mi se spună Lady Hope, nu?

El se încruntă.

- Ar trebui să fie Lady Blanchard. Privi pe fereastră. Și va fi în curând.

Nu mai era nimic de spus, așa să meraseră în liniște până acasă. Cei mai mulți dintre musafiri ajunseseră deja și intrau în casă când Beatrice coborî din trăsură. O luă cu Reynaud pe treptele de la reședința Blanchard și se simți straniu. Aceea era încă locuința unchiului ei, dar avea în curând să fie a ei și a lui Reynaud – dacă el își recăpăta titlul. Urma să îi ia locul unchiului Reggie, și gândul nu era unul prea plăcut.

Înăuntru, sufrageria fusese deja pregătită pentru ospăț. Metri de material roz acopereau masa, și pentru o clipă Beatrice se gândi cât de oripilat trebuie să fi fost unchiul Reggie de cheltuiala

aceea. Era deja așezat în capul mesei și părea mai curând supus și trist. Refuză să se uite în ochii ei.

Reynaud o așeză lângă unchiul Reggie, așa cum se cuvenea, apoi începu să discute cu unul dintre musafiri. Pentru o clipă, Beatrice rămase tăcută.

– Deci, s-a întâmplat, spuse unchiul Reggie.

Ea îl privi și zâmbi.

– Da.

– Nu poți să dai înapoi acum.

– Nu.

El oftă adânc.

– Îți doresc tot ce e mai bun, draga mea. Și știi asta.

– Da, știu, unchiule, spuse ea încet.

– Pacostei pare să îi pese de tine. Își puse mâinile pe masă și se uită la ele de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva. Am văzut eu cum se uită la tine uneori, de parcă ești o bijuterie pe care se teme să nu o piardă. Sper să se poarte frumos cu tine. Sper să fi foarte fericită.

– Mulțumesc. Beatrice simți că îi vine să plângă – toată ziua se abținuse să nu izbucnească în lacrimi.

– Dar dacă nu o face, spuse unchiul ei cu vocea joasă, vei avea mereu un loc la mine. Putem să ne mutăm din nenorocita asta de casă, să găsim alta, doar pentru noi.

– O, unchiule Reggie!

I se tăie răsufierea cu un râs care părea aproape un suspin. Dragul, dragul unchi Reggie care nu era deloc de acord cu alegerea ei și totuși atât de dornic să nu o abandoneze de tot.

Își ștergea ochii cu o batistă când Reynaud se așeză lângă ea. El se încruntă.

– Ce ți-a spus?

– Sst. Beatrice aruncă o privire furișă la unchiul Reggie, dar el vorbea cu *tante* Cristelle. A fost foarte drăguț.

Reynaud mârâi și nu păru deloc convins.

– E un flecar bătrân.

– E unchiul meu și îl iubesc, îi spuse Beatrice ferm.

Soțul ei doar mormăi.

Micul dejun fusese lung și somptuos, iar când se termină în cele din urmă, Beatrice era gata să tragă un pui de somn. Dar se ridică și se pregăti să își ia rămas-bun de la musafiri.

La sfârșit șirului de oaspeți, rămaseră Lord și Lady Vale.

Viconte începu să discute ceva cu Reynaud și, pentru o clipă, Beatrice și Lady Vale rămaseră singure.

– Este foarte bucuros de această căsătorie, spuse Lady Vale.

Beatrice o privi surprinsă.

– Viconte Vale?

Cealaltă femeie încuviință din cap.

– A fost cam îngrijorat pentru lordul Hope. Toată povestea cu reîntoarcerea soțului dumneavoastră a fost un șoc pentru el – un șoc în sensul bun, dar tot un șoc.

Beatrice ridică din sprâncene.

– Se temea pentru cât de mult s-a schimbat lordul Hope.

– E mai sumbru acum, murmură Beatrice.

Lady Vale dădu din cap.

– Așa mi-a spus și Vale. În orice caz, s-a bucurat foarte mult când ați acceptat să vă măritați cu lordul Hope.

Beatrice nu știu ce să spună, așa că încuviință pur și simplu din cap.

Vicontesa șovăi pentru o clipă.

– Mă întreb...

Beatrice o privi.

– Da?

Cealaltă femeie păru un pic jenată.

– Mă întreb dacă aș putea să vă fac un cadou de nuntă cam neobișnuit?

– Despre ce este vorba?

– Este ceva de făcut, deci, dacă nu doriți, vă rog să îmi spuneți și nu e nici o problemă.

Beatrice era deja intrigată.

– Spuneți-mi, vă rog.

– Este o carte, răspunse Lady Vale. Mi-a spus un prieten acum ceva timp că vă place să legați cărți.

– Da?

– Ei bine, este vorba despre un fel de proiect de-al meu, spuse Lady Vale aproape cu tristețe. Este o carte de povești care le-a aparținut inițial doamnei Emeline... și soțului dumneavoastră.

Beatrice se aplecă mai aproape.

– I-a aparținut lui Reynaud?

Lady Vale încuviință din cap.

– Emeline a găsit-o anul trecut și m-a rugat să o traduc – era în germană. După ce am tradus-o, o prietenă a transcris-o și mă întrebam dacă nu ați putea să o legați. Sau mai degrabă pentru Emeline. Mi-ar plăcea să i-o ofer cadou pentru copiii ei. M-ați putea ajuta?

– Desigur, murmură Beatrice și luă mâinile femeii într-ale ei. Era cuprinsă de un fel de încântare, de parcă Lady Vale i-ar fi oferit cumva o intrare în familia St. Aubyn. Mi-ar face mare plăcere.

– Beatrice arată minunat, spuse Nathan când se strecură lângă Lottie, după micul dejun.

– Da, așa este, răspunse Lottie fără să se uite înspre el. Nu mi-am dat seama că ești și tu invitat la nuntă.

Ea stătea în picioare chiar lângă ușile de la intrare ale reședinței Blanchard și aștepta ca trăsura să îi fie adusă. Chiar dacă se asigură să nu se uite la el, era perfect conștientă de haina și pantalonii lui de un albastru-închis, de albul perucii lui și al lavalierii de la gât care îl făceau să arate într-adevăr foarte bine. Probabil era singura care observase că haina aceea era descusută și că trebuia să fie reparată. Uitase să îi spună valetului lui înainte să plece, și părea că nimeni altcineva din casă nu observase.

Chipul lui frumos era întunecat.

– Nu știai? Puteam să jur că te-ai uitat la mine când eram la biserică.

Ea schiță un zâmbet.

– Poate că ai crezut că toată lumea se uita la tine? Ești un membru al parlamentului atât de tânăr și de ambițios.

Nathan strânse din buze și spuse pur și simplu:

– Este o partidă bună. Beatrice părea foarte fericită.

– Hmm. Dar, până la urmă, nu au trecut decât trei ore.

– Începi să suferi de cinism.

– O, da, așa este. Tu preferi ca o femeie să pretindă că e fericită, spuse ea dulce.

– De fapt și de drept, prefer o femeie care să fie cu adevărat fericită, nu doar să se prefacă, spuse el.

– Atunci poate că ar fi trebuit să fi mai atent cu doamna ta, îi răspunse ea tăios.

– Asta era? El se apropie de ea și mai că îi atinse umărul cu pieptul lui, apoi vorbi încet și intens: Te-ai întoarce dacă ți-aș propune să mergem la teatru sau la operă? Poate dacă îți aduc dulciuri și bomboane?

– Nu mă lua de parcă aș fi un copil.

– Spune-mi ce vrei, șopti el printre dinți, iar chipul lui simpatice de obicei fu cuprins de mânie. Cu ce-am greșit, Lottie? Ce te-ar face să te întorci? Pentru că bârfele despre plecarea ta curg cu dușmă. Reputația mea – cariera mea – nu mai rezistă mult.

– O, reputația ta... începu Lottie.

Dar el o întrerupse, și era ceva ce nu mai făcuse niciodată:

– Da, cariera mea! Atunci când te-ai măritat cu mine știai că sunt un politician de carieră. Nu o face pe victima acum.

– Știam că ai o carieră, spuse ea. Ceea ce nu știam era că îți ocupa viața – inima – atât de mult că nu aveai loc și de o soție.

El se trase înapoi și își fixă privirea asupra ei.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Chiar așa? ripostă Lottie. Ei bine, atunci poate că ar trebui să te gândești un pic la asta.

Și ieși înainte ca el să răspundă – sau înainte ca ea să izbucnească în plâns.

Capitolul 14

Când cei trei balauri îi văzură pe Longsword și pe prințesa zburară spre ei, cu ghearele lor enorme atintite spre ei și cu flăcări tășnindu-le pe gură. Longsword se pregăti și flutură cu putere sabia.

BUF! Cel mai mic balaur se prăbuși la pământ, urlând de durere de la rana mortală primită în piept. Dar ceilalți doi se despărțiră și îi atacă din două părți. Longsword îl ciopârți pe cel de pe partea lui chiar când simți niște gheare fierbinți în spate. Se întoarse și căzu în genunchi. Ultimul balaur – cel mai mare – scoase strigăte triumfătoare și se năpusti spre el ca să îl omoare...

din Longsword

La lăsarea serii, Beatrice era un ghem de nervi. Nu mai era fecioară, deci poate nu trebuia să aibă atâtea emoții – ce motive avea să se teamă, până la urmă? Dar, în ciuda familiarității fizice dintre ei, simțea cumva că îl cunoștea mai puțin în clipa aceea pe soțul ei decât îl cunoscuse cu săptămâni în urmă.

Poate că nu puteai să înțelegi întru totul un bărbat nici după ce îi ofereai trupul tău. Era un gând ciudat pentru noaptea nunții, și Beatrice se încruntă când își scoase perlele din urechi. Cerceii fuseseră ai mătușii Mary și se întrebă ce ar fi crezut femeia aceea extraordinară de practică despre căsătoria ei. L-ar fi acceptat pe Reynaud? Nu i-ar fi plăcut felul arogant în care se purta cu unchiul Reggie, în mod clar. Beatrice simți o urmă de remușcare. Era cumva ziua aceea o greșală teribilă?

Chiar în secunda aceea, intră Reynaud. Beatrice o lăsă pe Quick să plece. Se mutase în dormitorul contesei, nefolositor de când îl ocupase mama lui Reynaud. Unchiul Reggie continua să locuiască în dormitorul contelui, măcar cu numele – pentru că plecase de acasă în seara aceea. Beatrice aproape se așteptase ca Reynaud să profite de absența unchiului ei ca să ocupe dormitorul principal. Dar nu o făcuse.

O surprinsese încă o dată.

Se îndreptă ușor spre ea, purtând doar pantaloni și cămașă sub un halat auriu. Halatul, cerceul care se legăna lângă bărbie și păsările tatuate îi dădeau aerul unui prinț exotic. Unul care ar fi putut să se tolănească pe munți din perne de mătase, în vreme ce se ocupa de un harem plin de frumuseți răpitoare. Gândul acela o cutremură pe Beatrice. Ea nu avea o frumusețe de harem.

Poate de aceea vocea ei păru un pic prea ascuțită când spuse:

– Pe masa de lângă șemineu avem niște vin, biscuiți și niște bomboane. Vrei să îți torn un pahar?

– Nu. Clătină ușor din cap și se apropie de ea. Nu mi-e sete de vin.

– Oh. O, Doamne.

Ar fi trebuit să facă vreun comentariu sofisticat, ceva care să îi fi dat de înțeles că nu era o femeie naivă și cu foarte puțină experiență.

Un colț al gurii lui se arcui, făcându-l să arate ca un prinț exotic destul de periculos. Beatrice făcu un pas înapoi și se lovi de pat.

– Ai emoții? întrebă el, încercând să pară inocent, dar nereușind deloc.

– Nu, spuse ea, iar sinceritatea o obligă să se corecteze: Ei bine, da. Da, am ceva emoții. Nu sunt chiar genul care seduce.

– Nu?

– Nu, spuse ea aproape aspru. Sunt practică și directă, și domnii nu au roit niciodată în jurul meu.

El ridică o sprânceană care, alături de tatuaje, îl făcu să arate absolut diabolic.

– Nici un flăcău plin de admirație, nici un iubit copleșit de disperare?

Ea se strâmbă.

– Mă tem că nu. Nu sunt decât o englezoaică obișnuită.

– Slavă cerului, spuse el și fu deodată atât de aproape de ea că Beatrice simți căldura trupului lui chiar dacă erau despărțiți de cămașa ei și de halatul lui. Mă bucur că nici un alt bărbat nu ți-a văzut dulceața. Cred că dacă ar exista unul, ar trebui să îl omor.

O spuse calm, dar tonul sumbru al cuvintelor lui o făcu pe Beatrice să se înfioare. Nu făcea decât să își seducă soția în noaptea nunții sau era vreo fărâmbă de adevăr în spusele lui?

Era cu adevărat atras de ea?

O, cât de mult și-ar fi dorit să fie! Una dintre cele mai aprige dorințe ale ei era să fie dorită pur și simplu pentru felul ei de-a fi, nu pentru un alt motiv. Dar mintea îi zbură de la gândul acela pentru că Reynaud își înclină capul și îl coborî până ce buzele lui poposiră delicat pe clavicula ei. Senzația era stranie, pe jumătate gâdilând-o, pe jumătate erotică. Fiorul acela i se răspândi până

între coapse. Dumnezeu, dacă un simplu sărut pe *umăr* putea să facă așa ceva, nu mai avea nici o speranță. Cum putea să existe pe poziție de egalitate în căsnicia aceea dacă simpla lui atingere o transforma într-un iureș de dorință?

Nu avea cum. Trebuia să ia în mâini frâiele manierelor de fată cuviincioasă și să le întoarcă în favoarea ei. Poate că nu era în stare să îi spună că îl iubea, dar cu siguranță, trupul ei putea să i-o arate. Cu gândul acesta în minte, se întinse spre soțul ei. Mâinile îi alunecară pe mătasea halatului, și simți sub ea căldura trupului lui. Ultima dată îi poruncise să îl dezbrace. Nu avea să mai aștepte instrucțiuni de această dată. Îi trase halatul de pe umeri. El continua să o sărute pe gât, dar scoase un murmur răgușit.

Beatrice îl luă ca pe o încurajare.

Apoi, îi desfăcu nasturii de la cămașă, bucuroasă să revadă întinderea frumoasă a pieptului lui. Avea un piept minunat, lat și bine făcut, încă de un cafeniu-închis. Îl îndemnă să ridice mâinile și îi scoase cămașa. Încerca de această dată să facă totul mai încet și să îl seducă alene, și poate de aceea simți pe spatele lui ceva ce nu simțise ultima dată. Aruncă lângă halat cămașa și îl mângâie dinspre coaste spre spate. Avea umflături acolo. Cât de ciudat. Se încruntă și le exploră cu degetele. Era de parcă...

El îi luă mâinile de pe spate și le ținu între trupurile lor, apoi o sărută pasional. Îi eliberă mâinile, și Beatrice îi mângâie pieptul, bucurându-se de felul în care pielea lui se simțea sub atingerea ei. Hoinări în voie cu mâinile și ajunse la brâul pantalonilor. Dădu să-i caute orbește nasturii, dar totul deveni mai greu de făcut când el începu să îi dezmiere sâni.

Întrerupse sărutul și spuse gâfâit:

– Îmi distragi atenția când faci asta.

– Asta ce? întrebă el cu inocență și o ciupi de sfârcuri.

– O! Deschise primii doi nasturi și-i desfăcu pantalonii, apoi își strecură degetele înăuntru și mângâie carnea tare.

Reynaud mormăi și, deodată, o lăsă să îi scoată pantalonii și lenjeria de corp.

– Hai să continuăm în pat.

Se îndreptă spre pat și o trase după el, apoi se așeză pe perne. Ea i se alătură și se puse în genunchi. Reynaud se întinse și îi cuprinse capul între mâini. Părul de pe brațe era negru și des, iar brațele lui se arcuiau în mușchi încordați. În fața acelei priveliști, Beatrice se simți cuprinsă de înflăcărarea pasiunii. Își coborî privirea. Mădularul lui era drept, dar nu complet întărit. Ultima dată când făcuseră dragoste, el o îndrumase. Totuși, în clipa aceea, nu voia să facă decât ce își dorea ea.

Se aplecă mai aproape și îi mângâie mădularul care tremură sub atingerea ei. Știa că îi plăceau mângâierile ferme – i-o dovedise și înainte. Desenă cercuri în jurul lui, chiar sub vârful proeminent și îi măsură lungimea cu degetul mare și arătătorul.

El se mișcă sub ea.

– Vino aici.

Se urcă pe el, pe acel bărbat masiv care îi aparținea ei de acum, și când ajunse la chipul lui, îl prinse între mâini și îl sărută. Poate devenise dur, chiar crud uneori de pe urma experiențelor prin care trecuse, dar Beatrice se bucura că ele îl aduseseră în viață acasă.

Așa că îl sărută adânc și se legănă ademenitor pe el. Reynaud o aranjă mai bine, îi aduse picioarele peste șoldurile lui și le trase în sus până ce aproape că o așeză pe el. Ea se trase înapoi ca să îl privească întrebător și el dădu din cap.

– Călărește-mă.

Se ridică și îi trase peste cap cămașa ca să fie și ea goală. Aceea era noaptea în care își desăvârșeau căsnicia, și voia să îl întâlnească de la egal la egal, amândoi goi înaintea lui Dumnezeu. Când se aplecă, faldurile feminității ei umede sărutară carnea lui tare.

Ea îl privi.

– Fă-o tu de data asta. Pătrunde-mă.

El o fixă cu privirea și își duse mâna dreaptă între ei, mângâind-o.

– Așa? întrebă el și ea simți prima penetrare, tensiunea și moliciunea ei când vârful lui o pătrunse.

– Da, așa, șopti ea, complet fascinată de ce făcea el.

Reynaud strânse din buze.

Ea se aplecă și mai mult, îl prinse de umeri, apoi el se împinse în sus și deodată o cuprinse întru totul. Erau împreunați. Legați de trupurile și de jurămintele pe care le făcuseră. Gândul acela o înfioră pe Beatrice și îi întâlnește privirea. Oare simțea și el importanța acelei clipe? Nu putea să fie sigură; ochii lui erau negri și insondabili; nu se deslușea nimic în ei.

– Călărește-mă, spuse el din nou.

Și ea făcu întocmai. Se ridică ușor, apoi se împinse iar în jos și răsuflă întretăiat când el o pătrunse din nou. Ochii îi erau pe jumătate deschiși, buza de jos prinsă între dinți. Îi dezmiardă sânii cu palmele lui late și își trecu degetele mari peste sfârcuri, și ea încercă din răputeri să nu închidă ochii. Era important. Era un act de o importanță sfântă și nu voia să piardă nici măcar o clipă.

La sfârșit se prăbuși pe pieptul lui care se ridica și cobora sacadat și savură sarea de pe pielea lui când un nou val de plăcere o invadă. Închise ochii și își îngropă fața în umărul lui puternic.

Era aproape perfect.

Se așeză pe el și simți sub ea răsuflarea lui întretăiată. Putea să rămână acolo pentru totdeauna, pierdută în plăcerea aceea desăvârșită, dar, într-un fel sau altul, lumea de afară avea să îi întrerupă. Așa că puse întrebarea pe care o avusese în minte încă din clipa în care îi scosese cămașa.

– De unde ai cicatricele de pe spate?

Trebuia să își dea seama că Beatrice va observa cum trăgea de timp, dar întrebarea îl luă oricum prin surprindere. Pentru o clipă, se gândi să nu o bage în seamă sau chiar să pretindă că nu știa la ce se referea. Dar erau deja căsătoriți. Avea să le vadă oricum – și spera că pentru mulți ani, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Așa că își adună toate puterile și spuse:

– Îți spun acum, dar nu vreau să mai vorbim despre asta nicio dată. S-a înțeles?

Se gândi că ea avea să se îmbufneze – sau, mai rău, să se simtă rănită de tonul lui tăios –, dar Beatrice îl privi pur și simplu cu ochii aceia cenușii.

– Foarte bine. Pot să văd?

Reynaud se încruntă și întoarce privirea, apoi se răsuci deodată pentru ca ea să îi vadă spatele. Ea oftă și rămase tăcută.

El închise ochii și își imaginează ce vedea ea. Știa de când se privise în oglindă – o singură dată – că spatele lui era numai cicatrice. Cicatrice subțiri și albe care sculptau bronzul pielii lui. Cicatrice mai groase și înroșite, cele pe care le simțise ea înainte, se încolăceau pe trupul lui de la jumătatea spatelui spre șoldul drept.

Ea întrebă:

– Când s-a întâmplat?

El se întoarce spre ea, cu ochii încă închiși.

– În a doua iarnă în care am stat cu Gaho și familia ei.

– Povestește-mi, spuse ea simplu, iar el deschise ochii și îi văzu pe ai ei ațintiți asupra lui. Chipul ei era liniștit, pur și frumos, părul ei de aur încă strâns la spate. Își acoperise sânii cu așternuturile, dar umerii albi îi rămaseră dezveliți.

– Primăvară aveam mai multă mâncare. Își înclină capul și își concentrează toată atenția pe așternuturile patului. Poate că urșii și căprioarele erau slăbite de atâta iarnă, dar erau mai ușor de vânat. Iar femeile culegeau fructe de pădure și legume de pe câmpuri de îndată ce începeau să crească.

– Lucrurile stăteau mai bine, spuse ea încet. Nu era nici urmă de nerăbdare în vocea ei, chiar dacă el evita punctul central al poveștii lui.

– Erau mai bine, da, spuse el. Și așa ar fi trebuit să fiu și eu. Aveam în sfârșit o mulțime de mâncare după o iarnă de înfometare. Dar verile pot fi foarte fierbinți în părțile acelea de lume. Fierbinți și umede, și combinația dintre ele îmi afectase plămânii. M-am îmbolnăvit rău de friguri și vărsături. Gaho și familia ei au avut grijă de mine, dar nu îmi amintesc de zilele acelea.

– Cât de îngrozitor, spuse Beatrice și îi cuprinse degetele într-ale ei. Dar ai supraviețuit.

– Am supraviețuit, dar aproape am murit înainte, spuse el. Și apoi... ciudat, putea să își simtă spatele cuprins de sudoare doar când își reamintea. Trase adânc aer în piept și înăbuși greața care i se ridică în gât. Era atât de rușinat de cele întâmplate.

– Ce s-a întâmplat?

El inspiră.

– Gaho a plecat din tabără ca să participe la o ceremonie. Însoțită de soțul ei, de cele două fice și de soții lor. Eram prea bolnav ca să călătoresc. Doar eu, câțiva bătrâni, o sclavă și Sastaretsi am rămas în urmă. El a spus că se certase cu șeful tribului pe care Gaho și familia lui îl vizitau, dar cred că a rămas în tabără doar ca să mă omoare.

Beatrice rămase tăcută, dar îi strânse degetele.

Reynaud își închise ochii și încercă să își liniștească vocea, reamintindu-și de groaza pe care o simțise când știa că fusese la bunul plac al altuia.

– Faptul că rămăsesem viu îl rănise profund pe Sastaretsi. O luase ca pe o jignire la adresa lui că nu fusesem torturat până la moarte pentru orgoliul lui. Și cum în iarna aceea, fusese la un pas de moarte, cred că a așteptat doar pentru că mai aveau nevoie de un vânător bun. Dar când m-am îmbolnăvit în vara aceea, a mirosit momentul pe care îl aștepta.

– Ce a făcut? întrebă ea.

– A venit noaptea la mine. Eram legat și încă slăbit de la friguri. Nu aveam nici o șansă, dar am luptat oricum. Știam că dacă îi picam în gheare aveam să mor.

– Dar te-a prins chiar dacă te-ai împotrivit? întrebă ea încet.

El încuviință din cap. Cuvintele păreau să i se fi oprit în gât, și îl durea pieptul de parcă nu avea aer. Groaza pe care i-o treziseră mâinile altui bărbat în jurul gâtului lui, faptul că știa că nu era destul de puternic ca să îl oprească. Simți deodată miros de grăsime de urs, fierbinte, acră și puternică. Imposibil. Doar i se părea. Nimeni nu se ungea cu grăsime de urs în Anglia. Dar Sastaretsi o făcea în târâmul acela atât de îndepărtat. Miasma îi rămăsese imprimată în nări în noaptea aceea.

– Reynaud? auzi vocea lui Beatrice. Reynaud, nu trebuie să continui.

– Nu, spuse el întretăiat. Nu. Îți spun o dată și atât.

Se opri pentru o clipă și inspiră adânc, încercând să îndepărteze mirosul de grăsime de urs din nări. Apoi continuă:

– M-a luat și m-a legat de un țăruș și m-a bătut. Iar și iar. A rupt bețe pe spatele meu, a săpat linii adânci în carnea mea și când am leșinat, m-a trezit ca să o ia de la capăt.

Ea era tăcută și îl ținea în brațe.

– Voia să mă ucidă. Să mă tortureze până când aveam să îl implor și atunci el avea să mă ardă de viu.

– Dar nu ai murit, spuse Beatrice. Părea stăruitoare. Ai supraviețuit.

– Da, am supraviețuit, spuse el. Am supraviețuit pentru că am refuzat să scot vreun sunet. Am rămas tăcut, orice mi-ar fi făcut, oricum m-ar fi bătut sau mi-ar fi făcut sângele să curgă. Apoi, s-a întâmplat o minune.

Privi spre ea, soția lui cuibărită în brațele lui. Nu ar fi trebuit să îi spună în veci povestea aceea, nu ar fi trebuit să o lase să audă de groaza prin care trecuse și de rușine.

– Ce s-a întâmplat?

– Gaho și familia ei s-au întors, spuse el pur și simplu, cuvintele fiind incapabile să exprime surprinderea care îl încercase la revenirea lor. Mai târziu mi-a spus că avusese un vis. În vis, un șarpe se lupta cu un lup și șarpele avea colții înfiți în gâtul lupului. Mi-a zis că vocea tatălui ei îi spusese că șarpele nu trebuia să câștige. Când s-a trezit, a întrerupt festivitățile și s-a întors acasă.

– Ce-a făcut? întrebă Beatrice.

Gura lui Reynaud se schimonosi.

– M-a salvat de la moarte. M-a eliberat, mi-a dat apă, m-a spălat, mi-a oblojit rănilor și în dimineața zilei următoare, mi-a dat un cuțit și mi-a poruncit să fac ce trebuia să fac.

– Ce trebuia să faci?

– Să îl omor pe Sastaretsi, spuse el. Eram slăbit, sufeream pentru că pierdusem mult sânge și fusesem bolnav, dar trebuia să îl omor. El știa ce aveam să fac – chiar și fără permisiunea lui Gaho, nu puteam să îl las în viață – și ar fi putut să fugă în noaptea aceea, dar a rămas ca să se lupte cu mine.

– Și ai câștigat, spuse ea.

– Da, am câștigat, spuse el fără să se bucure deloc de victorie.

Ea oftă și își așază capul pe umărul lui.

– Mă bucur. Mă bucur că l-ai omorât pe Sastaretsi. Mă bucur că ai supraviețuit.

– Da, spuse el încet. Și eu.

Dacă nu ar fi supraviețuit, nu ar mai fi ținut-o în brațe în clipa aceea. Și măcar acela era un lucru bun. Reynaud închise ochii și simți frăgezimea caldă a soției lui, parfumul ei de femeie și flori îl învălui. Ascultă cum respirația ei se liniștește și se adânci pe măsură ce adormea și mulțumi cerului că putea să se bucure de momentul acela, de femeia aceea.

Poate că tot ce simțea în clipa aceea dădea un sens tuturor lucrurilor întâmplate înainte.

– Te trezești devreme pentru un bărbat proaspăt căsătorit, spuse Vale voios, o săptămână mai târziu. Poate că ai dormit prea mult azi-noapte.

Samuel Hartley, care mergea lângă Vale, pufni. Cei trei bărbați înaintau repede, pentru că vântul era destul de rece, pe una dintre străzile renumite ale Londrei ca să îi descurajeze pe cei care ar fi tras cu urechea.

Reynaud se uită încruntat la amândoi. Era o dimineată frumoasă, iar el își lăsase proaspăta soție să doarmă în patul lor cald ca să vină să se consulte cu cei doi fanfaroni.

Iar ei nici măcar nu apreciau sacrificiul pe care îl făcuse.

– Putem să îți dăm o mână de ajutor cu minunile fericirii conjugale, dacă ai nevoie, continuă Vale, prosteste. Eu, cel puțin, pot.

Se uită întrebător la Hartley.

– După cum și eu pot, răspunse acesta. Rămase serios, dar părea să zâmbească în sinea lui.

– Mă bucur să aud acest lucru din moment ce te-ai însurat cu sora mea, replică oarecum dur Reynaud.

Expresia lui Hartley rămase neschimbată, dar trupul lui păru să devină mai încordat.

– Să nu te temi că nu pot să am grijă de Emeline.

– E bine de știut.

– Hei, hei, spuse Vale cu o voce grețos de dulceagă și care parcă amintea de o doică. I-am dat deja o ciomăgeală bună pentru că a curtat-o pe Emeline.

Reynaud ridică din sprâncene.

– Chiar așa?

— Ba nu, spuse Hartley chiar când Vale încuviință fericit din cap. Eu l-am aruncat pe scări.

Vale își strânse buzele și dădu ochii peste cap.

— Nu așa îmi aduc eu aminte, dar observ că amintirile tale legate de cele întâmplare au devenit cam tulburi.

— Ei, ia fii atent la mine, începu ușor Hartley, cu o urmă de amuzament în voce.

— Domnilor, spuse Reynaud, trebuie să abordăm miezul problemei pentru că a trecut doar o săptămână de la nunta mea și bineînțeles că minunata mea soție se așteaptă să nu o neglijez.

— Prea bine. Hartley dădu serios din cap. Ce-ai mai descoperit de când ne-am văzut ultima dată, Vale?

— Sunt zvonuri cum că trădătorul de la Spinner's Falls era nobil și că mama lui era franțuzoaică, spuse repede Vale.

Hartley își înclină capul.

— Și de unde ai informațiile astea?

— De la Munroe, zise Reynaud care aflase de la Vale la ultima lor întâlnire. Pe prima a primit-o de la un coleg din Franța; pe a doua...

— I-a spus-o Hasselthorpe, interveni Vale, chiar dacă nu a catadicsit să îmi împărtășească informația și mie până acum o lună sau așa ceva.

Hartley se uită uimit la el.

— De ce nu?

Vale păru rușinat.

— Bănuiesc că din cauza mea, spuse Reynaud. Mama era franțuzoaică.

— Desigur. Hartley încuviință din cap.

— Fără îndoială, s-a gândit că dacă eram deja mort, nu avea rost să păteze în vreun fel numele meu, spuse Reynaud sec. Dar cum se pare că nu sunt mort...

— Acum trebuie să ne mai gândim cine dintre cei care au supraviețuit avea o mama franțuzoaică, spuse încruntat Vale. Pentru că oricine ar fi el trebuie să fie trădătorul.

Reynaud se strâmbă.

— Dacă sugerezi că e vorba despre mine...

– Nu fi ridicol, i-o întoarse Hartley. Fii atent. Aici suntem tu, eu și Vale, Munroe, Wimbley, Barrows, Nate Growe și Douglas – am vorbit cu toți.

– Da, spuse Vale. Și toți sunt din Londra și au probabil strămoși cu sânge albastru încă din perioada invaziei romane.

– Thornton, Horn, Allen și Craddock sunt morți, continuă Hartley, dar i-am cercetat și pe ei în detaliu. Nici unul nu avea mama franțuzoaică. Pur și simplu, nici unul dintre cei care au supraviețuit nu poate să fie cel pe care îl căutăm.

– Atunci poate că a fost unul dintre cei uciși, spuse încet Reynaud. Cu toată că nu are nici un sens.

– Cine mai avea o mamă franțuzoaică? întrebă Vale.

– Clemmons avea o cumnată din Franța, spuse Hartley gânditor.

– Da? Vale se uită lung la el. Habar n-aveam.

Hartley încuviință din cap.

– A spus-o o dată. Soția unui frate mai mic, dar e moartă.

– Oricum nu se potrivește, spuse Reynaud nerăbdare. Doar dacă sursa lui Munroe nu e exactă.

Hartley clătină din cap.

– Trebuie să vorbim cu Munroe, să vedem dacă își mai amintește ceva, spuse Reynaud.

– Am trimis acum câteva săptămâni un mesager la el, spuse Vale. Dar omul nu a răspuns.

Reynaud mormăi. Munroe era un singuratic, dar aveau nevoie și de amintirile lui. Poate că trebuia să o ducă pe Beatrice într-o călătorie în Scoția.

Dar înainte avea chestiuni mai urgente de rezolvat.

– Intenționez să îmi susțin cazul în fața comisiei parlamentare speciale mâine, le spuse celorlalți doi. Ca să îmi recapăt titlul de conte de Blanchard. Și aș avea nevoie de ajutorul vostru.

Vale ridică o sprânceană.

– Îl ai, desigur, dar la ce te-ai gândit?

Reynaud privi în jur ca să se asigure că nimeni nu era atent la discuția lor și spuse:

– Am o idee...

Beatrice aranjă cu grijă uneltele ei de legătorie. Era mereu încântată când începea un proiect nou. Îi plăcea nerăbdarea cu care se apuca de o carte veche și dezmembrată și o aranja, fie de ceva ce semăna mai curând cu un maldăr de pagini pe care le transforma într-o minunată carte. Era aproape o artă. Și așa îi și plăcea să fie uneltele și materialele ei. Cuțitele de fălțuire, de mărimi diferite, aranjate perfect, acele în cutiile lor micuțe, mosoarele cu fire aliate în partea de sus a mesei ei de lucru. Mai târziu avea să se uite prin rezervele ei de hârtie frumoasă și piele de vițel, dar în clipa aceea trebuia doar să taie, să îndoaie și să coasă.

Fredona încet când se apucă de lucru, destul de mulțumită și, astfel, fu luată prin surprindere când auzi pendula de pe coridor și își dădu seama că era aproape ora cinei. Pași și voci de bărbați se auzeau de afară, iar ea își înclină capul și ascultă vocea soțului ei. Privi spre ușa micului ei salon când aceasta se deschise.

– A, aici erai, spuse Reynaud și intră în încăpere.

Ea zâmbi pentru că părea incapabilă să nu zâmbească proteste de fiecare dată când își vedea soțul. Cu fiecare zi care trecea, era și mai fermecată de el –, iar gândul o făcea să nu se simtă în largul ei. Încă nu îi spusese că o iubea și își arăta rareori afecțiunea, exceptând intimitatea dormitorului lor. Poate că așa era firesc să fie într-o căsnicie din înalta societate. Poate că majoritatea domnilor aveau probleme când venea vorba de manifestarea sentimentelor.

Dumnezeule, cel puțin așa spera ea.

Beatrice se uită absentă la masa ei de lucru.

– Cum a decurs întâlnirea cu lordul Vale?

– *Bine* nu e chiar cuvântul potrivit. El se opri în picioare lângă masa ei. Ce e asta?

– O carte pe care o leg pentru Lady Vale. Privi în sus, spre el. Este pentru sora ta. Se pare că doica voastră vă citea din ea când erați copii.

– Chiar așa? Se aplecă peste umărul ei și studie cu atenție paginile pe care le cosea Beatrice. Să fiu al naibii, e povestea lui Longsword. Un zâmbet uluit îi înflori pe chip. Era preferata mea.

– Atunci poate ar trebui să fac o carte și pentru noi, spuse Beatrice.

– De ce?

– Ei bine... Își privi mâinile și trase cu grijă de fir. Pentru copiii noștri, evident. Sunt sigură că te-ai bucura să le citești din cartea care îți plăcea când erai mic.

El ridică din umeri.

– Cum vrei.

Beatrice strâmbă din nas și se încruntă cu putere ca să își înghită lacrimile. Era de-a dreptul pueril să se simtă rănită de tonul lui nepăsător. Trase aer adânc în piept.

– Despre ce-ai vorbit cu lordul Vale?

– Despre titlul meu, spuse el. Am de gând să îl recapăt mâine, dacă îți amintești.

– Desigur.

Își făcu de lucru cu uneltele ei. Părea atât de sigur, dar zvonurile despre nebunia lui se mai auzeau încă pe străzile din Londra.

– Și de îndată ce îl obții, casa asta va fi doar a mea.

– Sper să nu te deranjeze că eu și unchiul Reggie rămânem aici. Încercă să rostească pe un ton firesc cuvintele.

– Nu fi prostuță. El se încruntă.

– Nu sunt prostuță, spuse ea și trase prea tare de fir. Doar că...

– Ce? rosti el scurt.

Își puse deoparte lucrul și îl privi, trăgând adânc aer în piept.

– De fapt, ești obsedat de recăștigarea titlului, banilor, proprietăților și a tot ceea ce ai pierdut, și pot înțelege, dar mai sunt multe lucruri la care să te gândești.

– Ce vrei să spui? întrebă el cu o expresie severă și indiferentă. Beatrice ridică bărbia.

– Te-ai gândit la ce o să faci după ce devii conte?

– Mă ocup de moșiile mele, am grijă de pământuri și de investiții. Flutură nerăbdător o mână în aer. Ce altceva propui să fac?

Beatrice își puse o mână pe masa ei de lucru și strânse de un colț. Putea să fie atât de intimidant când era supărat!

– Ai putea să faci atâta bine în calitatea ta de conte...

– Și asta am de gând să fac, spuse el.

– Da? Vocea ei era tăioasă și nu îi mai păsa. O respingea și îi respingea la fel de rapid și gândurile. Da? Nu te-am auzit vorbind decât despre casa ta, banii tăi, pământurile tale. Ai vreo idee

despre cum vei trăi după ce recuperezi toate astea? Vei avea un loc în Camera Lorzilor. Vei putea să votezi proiecte de lege, chiar să le propui pe ale tale dacă vrei.

— Îmi vorbești ca unui copil, Beatrice, spuse el aspru. Unde vrei să ajungi cu asta?

— E un proiect care va fi prezentat mâine, spuse ea înainte să își piardă curajul. Legea pensiilor pentru veterani propusă de domnul Wheaton. I-ar asigura pe soldații care nu mai fac parte din armata Maiestății Sale, le va da o pensie ca să nu mai cerșească pe străzi...

El flutură indiferent o mână în aer.

— Nu am acum timp să...

Ea izbi cu o mână în tăblia mesei, și cartea alunecă pe podea. El se întoarce și o privi uluit.

Beatrice se ridică în picioare.

— Când vei avea timp, Reynaud? Când?

— Ți-am spus, îi răspunse el cu răceală. După ce sunt sigur de titlul meu.

— Și atunci va începe să îți pese dintr-odată? Începu să tremure. Nu mai era vorba de legea domnului Wheaton. Era vorba despre ceva mult mai important. Spune-mi, Reynaud, mă iubești?

El înclină capul și o privi precaut.

— De ce mă întrebi asta acum?

Lacrimi fierbinți izbucniră din ochii ei, dar îi păstră deschiși și se uită la el.

— Pentru că ți-ai ținut atâta vreme emoțiile în frâu că nu mai știi să le dai drumul. Nu cred că poate să-ți pese deloc de alții.

Și Beatrice părăsi încăperea.

Capitolul 15

Prințesa tremură de frică, și chiar dacă Longsword se așeză în genunchi, el nu făcu nici o mișcare. Pară atacul balaurului cu oțelul sabiei sale. O dată, de două ori, de trei ori, își flutură

sabia și când, în cele din urmă, praful se așează și fu liniște din nou, văzu marele balaur prăbușit, murind la picioarele lui.

În vreme ce fiara murea, corpul lui se transforma încet, încet până ce fu înlocuit de o zgripturoaică îngrozitoare, pentru că vrăjitoarea însăși luase înfățișarea unui balaur.

Ei bine! Prințesa era destul de încântată, pot să vă spun. Se grăbi să îl elibereze pe tatăl ei, regele. Când acesta află că Longsword o învinsese de unul singur pe diabolica vrăjitoare, se bucură într-atât că îi oferi mâna unicei lui fiice drept răsplată.

Și astfel, Longsword o luă de soție pe prințesă...

din Longsword

Era cu mult trecut de miezul nopții când Reynaud se băgă în pat. Beatrice rămase nemișcată, prefăcându-se că doarme. Ținea de îndatoririle ei de soție să facă dragoste cu el de fiecare dată când Reynaud dorea, dar nu avea nici în ruptul capului să facă așa ceva în momentul acela. Nu după ce se certaseră. Probabil că o ura pentru lucrurile sincere pe care i le spusese, dar fusese pur și simplu nevoită să o facă.

Se căsătorise cu un bărbat care nu se gândea decât la el.

Așa că privi în gol în întuneric și respiră uniform și încet, inspiră și expiră, fără mișcări bruște, de parcă ar fi dormit profund. Ascultă cum se dezbrăca el – foșnetul hainelor, un murmur ușor când se lovi de ceva – și niciodată în viața ei nu se simți mai singură.

El stinse lumânarea și patul se înclină și se clătină când se așeză. Așternuturile se strânsă în jurul umărului ei când Reynaud le trase peste el și apoi rămase nemișcat.

Ea privea în întuneric. Minutele treceau și, pentru o clipă, crezu că Reynaud avea să adoarmă.

Dar, el spuse:

– Beatrice.

Ea nu se mișcă.

El oftă.

– Beatrice, știu că ești trează.

Ea își mușcă buza. Părea destul de stupid să se prefacă în continuare că dormea, dar dacă recunoștea în momentul acela însemna că recunoștea că se prefăcuse de la bun început.

-Știu că te-am dezamăgit, spuse Reynaud liniștit. Știu că probabil nu sunt bărbatul pe care ți l-ai dorit, dacă ai fi avut șansa să alegi.

Ea strânse cuvertura, dar continuă să tacă.

-Dar sunt bărbatul pe care îl ai și voi fi pentru totdeauna. Va trebui să scoți din asta ce e mai bun. Rămase tăcut un moment. Și dacă nu poți fi fericită cu mine în noaptea asta, crezi că ai putea măcar să vii să stai lângă mine? La naiba, m-am obișnuit să te țin în brațe când dorm.

Pentru o cădere la pace, nu erau cele mai inspirate cuvinte pe care le auzise în viața ei, dar Beatrice simți o strângere de inimă. În plus, ea fusese cea care începuse cearta de mai devreme. Ea alesese să se mărite cu un bărbat despre care știa că nu era perfect. Era firesc ca ea să întindă mâna în semn de pace.

-Așa e mai bine. El căscă și o luă în brațe, trăgând-o mai aproape. Ești atât de moale și de caldă. Rămase tăcut pentru o clipă și începu să respire din ce în ce mai adânc, apoi adăugă somnoros: Și îmi place cum îți miroase părul.

Respirația îi deveni lină, și Beatrice știu că adormise, dar ea rămase trează. Ascultă sub urechea ei bătăile lente și puternice ale inimii lui și sunetele liniștitoare ale respirației lui. Și știu, dintr-odată și cu toată inima, asemenea ultimei cărămizi care se așeza într-un zid, că îl iubea pe bărbatul acela furios și exotic. Avea iubirea ei să fie suficientă pentru amândoi?

Se gândi la întrebarea aceea pentru o vreme, dar nu găsisese nici un răspuns când, în cele din urmă, adormi.

Beatrice se trezi sub atingerea unor mâini calde care se plimbau pe spatele ei, puternice și hotărâte și care, coborând, prinseră tivul cămășii ei de noapte. Stătea într-o parte în patul mare, cu spatele la el, cuibărită în așternuturi, pe jumătate adormită. Putea să îi simtă respirația umedă pe gât. Una din mâinile lui era sub ea, cealaltă îi mângâia șezutul. Își simți spatele învăluit și protejat

de prezența lui masivă și înfierbântată. Era prinsă în îmbrățișarea căldurii și parfumului lui.

În lumea dintre vis și veghe, simți cum el se mișcă lângă ea, cu mădularul întărit și plin de dorință. Beatrice oftă ușor și își îngropă fața în pernă. Camera era cenușie în lumina zorilor și îl voia – avea nevoie de el –, chiar dacă el doar o dorea. Gândul o întristă, dar îl goni din minte, vrând doar să îl simtă pe Reynaud, să nu se mai gândească, să nu își mai facă griji.

Își puse mâinile sub genunchii ei și îi îndoi, îi desfăcu picioarele și se mută în spațiul dintre ele. Era mai mare acum, erecția lui fierbinte și insistentă apăsându-i șezutul. Reynaud alunecă spre ea, și mădularul lui dezmierdă carnea feminității ei. Era udă, și el părea să se potrivească de minune acolo. Perfect, de parcă ar fi fost întotdeauna menit să se găsească în acea parte a ei. Ea gâfâi, copleșită deodată de un iureș de senzații. Dacă ar fi și iubit-o, totul ar fi fost perfect.

Dar în clipa aceea, nu avea nici o intenție să se mai gândească la toate astea.

Reynaud îi mângâie soldul și alunecă ușor spre feminitatea ei, dezmierdă părul ondulat și apăsă. Din spate, își retrase mădularul într-o mângâiere lină și senzuală și se adânci în ea, invadând-o.

Ea gemu și își încolăci degetele în mâna care era așezată lângă obrazul ei. Era prea mult deodată, asprimea dorinței ei amestecată cu certitudinea că îl iubea. Lacrimi amare îi inunda ră ochii.

El îi strânse degetele și o pătrunse ușor, bărbăția lui părând șocant de mare din poziția aceea. Gura ei se deschise cu un geamăt mut și își arcui puțin spatele, gustând sarea propriilor lacrimi. El se mișca lent, dar ferm, o penetra neconținut, o umplea într-un ritm încet și devastator. Beatrice își ridică un pic coapsa și o așeză peste gamba lui și se simți complet invadată. Închise ochii și își dădu supusă capul pe spate, spre el. O sărută pe gât, cu gura deschisă, nemișcat și masiv înăuntrul ei.

Apoi degetele lui răsfirate îi cuprinseseră feminitatea și degetul mijlociu apăsă cu o splendidă precizie pe mugurul ei sensibil.

Șoldurile i se arcuiră sub el.

– Reynaud.

– Ștt, murmură el în gâtul ei.

Își retrase mădularul, carnea lui dezmierdă pereții miezului ei, apoi o penetra din nou, adânc și puternic. Fu nevoită să se sprijine într-o mână de pat ca să nu alunece. El se retrase și o pătrunse din nou, iar ea gemu.

– Ștt, șopti el, seducător și nevăzut în spatele ei. Simți alunecarea umedă și aspră a limbii lui pe gât.

Se împinse din nou în ea. Ferm, neobosit. Fiecare mișcare era șocantă în felul ei. Ea închise ochii și își mușcă buza. Voia să se retragă. Voia să se îndepărteze de el și să îl oblige să se miște mai repede pentru ca plăcerea să explodeze în interiorul ei. Voia să își urle iubirea. Dar mâna aceea iscusită care se insinuase între coapsele ei o ținea și o întemnița ca să ofere plăcere și să primească plăcere în voie.

– Te rog, șopti ea sacadat.

– Liniște.

Nu mai putea să reziste. Avea să explodeze, să se frângă în mii de bucățele care nu aveau să mai fie niciodată puse laolaltă. Nu avea să mai fie niciodată aceeași. Clătină din cap, plângând în hohote în pernă și își apăsă obrazul în mâinile lor încleștate.

– Beatrice, susură el seducător în ureche. Beatrice, termină pentru mine.

Și ea atinse culmile plăcerii, plângând, tremurând, cu trupul înflăcărat și dorindu-și mai mult. Având nevoie de el chiar dacă el nu avea nevoie de ea.

Soarele strălucea prin ferestre când Beatrice se trezi. Rămase întinsă și privi cum Reynaud se spăla în ligheanul de pe lavoarul ei. Purta lenjeria de corp și nimic altceva, iar mușchii de pe spate se încordau și cicatricile se unduiau la fiecare mișcare.

– Nu mi-ai spus niciodată cum ai reușit să scapi din captivitate, spuse ea încet.

Mai conta oare? Beatrice nu știa. Poate că nu, dar tot trebuia să știe.

El se întoarse, deloc surprins la auzul vocii ei.

– Te-ai trezit.

– Da. Trase așternuturile până sub bărbie. Era cald, și în pat amestecul mirosurilor lor intime dăinuia încă. Ar fi preferat să rămână toată ziua acolo și să nu fie niciodată nevoită să înfrunte realitatea. Chiar acolo, chiar atunci, putea să pretindă că avea o căsnicie plină de iubire.

– Îmi spui? întrebă ea.

El se întoarse spre lighean, și Beatrice crezu că avea să o refuze. Luă briciul și o fâșie de piele pe care începu să îl ascută. Chiar dacă avea un valet foarte bun, Beatrice remarcase că lui Reynaud îi plăcea să își facă singur toaleta. Poate că nu se obișnuise încă de tot cu noul lui valet.

– Mulți dintre prizonierii indienilor nu se mai întorc acasă, spuse el încet. Mor în captivitate nu pentru că stăpânii lor ar fi atât de puternici, ci pentru că prizonierii nu mai încearcă să scape.

– Nu înțeleg, spuse Beatrice.

El dădu din cap.

– Nu are prea mult sens dacă nu ai trecut prin așa ceva. Ți-am spus înainte că indienii din colțul ăla al Lumii Noi adoptau prizonierii în familiile lor ca să le înlocuiască rude care le muriseră.

– Dar spuneai că nu erau văzuți chiar ca un membru al familiei. Că rolul lor era simbolic.

– Hmm. Termină de ascuțit briciul și îl puse deoparte. E mai mult sau mai puțin corect. Prizonierul ia locul unui membru al familiei care lucra – să zicem un vânător – ca să îndeplinească rolul aceluia.

– Dar e mai mult de-atât? întrebă ea.

– Uneori. Se săpuni pe față cu săpunul din farfurioară. Cred că e doar firească o persoană care trăiește cu tine zi și noapte să îți devină dragă. Vânezi cu membrii tribului sau ai familiei, mănânci și dormi cu ei. Trăiesc foarte aproape unii de alții.

Ea rămase tăcută și îl privi cum apucă briciul și îl trece prin spuma de pe o parte a feței.

– Uneori, continuă el, prizonierul devine un adevărat membru al familiei. Poate să își ia o soție și chiar să aibă copii cu ea.

Beatrice încrămeni.

– Ți-ai luat o soție indiancă?

El clăti briciul în ligheanul cu apă și se uită peste umăr la ea.

– Nu. Dar nu pentru că nu aș fi putut.

– Povestește-mi, șopti ea.

El își plecă fruntea și rase zona de lângă ureche cu mișcări scurte și atente. Poate că i se păruse, dar Beatrice avu impresia că îi luase foarte mult să termine.

– După ce Gaho mi-a cruțat viața pentru a doua oară, a început să țină destul de mult la mine – poate pentru ce eram sau pentru visul ei, nu sunt sigur. În orice caz, a hotărât că eram fericit să trăiesc printre ei și știa că dacă aveam o soție și o familie, nu mai aveam motive pentru care să încerc să scap.

– Încerca să te lege de ea, spuse Beatrice.

El încuviință din cap și lovi ușor lama briciului de lighean.

– Exact. Dar Gaho avea o problemă. Ambele ei fiice erau măritate deja și chiar dacă uneori bărbații din tribul lor își luau și o a doua soție, femeile nu aveau niciodată cum să își ia un al doilea soț.

– Cât de nedrept, spuse Beatrice sec.

Pe chipul lui pâlpâi o urmă de zâmbet care dispăru într-o clipită.

– Nu este ideea mea.

– Hmm.

El se întoarse spre oglindă și spuse:

– Mi-am petrecut următoarea iarnă revenindu-mi de pe urma bolii și a rănilor. În primăvară, Gaho m-a dus și mi-a tatuat pe față imaginea unuia dintre zeii ei. Mi-a făcut gaură în ureche și mi-a dat unul din cerceii ei. Așa mi-a arătat că eram un vânător bun, parte din tribul ei și că mă aprecia. Apoi a dat de veste unui alt trib de indieni cu care voia să se alieze. A căutat să aranjeze o căsătorie între mine și fiica unui războinic.

Beatrice observă cum mușchiul maxilarului lui se încordă.

– Astfel, cele două triburi făceau pace și deveneau aliate. Era frumoasă fata? întrebă Beatrice fără să se poată abține.

– Destul de frumoasă, răspunse el, dar era foarte tânără, nu avea nici măcar șaisprezece ani și nu voiam să mă însor cu ea. Nu voiam o soție și copii care să mă lege pentru totdeauna de Gaho și de tribul ei. Voiam să mă întorc acasă – era singurul lucru la care mă gândeam.

– Ce-ai făcut?

– Am reușit să vorbesc chiar eu cu fata. În teorie, nu era permis, dar din moment ce se presupunea că trebuia să îi fac curte, bătrânii au trecut cu vederea. Am aflat că fata avea deja un iubit secret, sclav ca mine, dar din alt trib. După aceea, a fost simplu. I-am dat celui alt bărbat tot ce aveam mai de preț, toate blănușile și mărunțișurile pe care le strânsesem în cei doi ani cât am fost prizonier. A doua noapte, viitoare mea soție a dispărut cu iubitul ei.

– Ce frumos din partea ta, spuse Beatrice.

– Nu. Se stropi cu apă pe față și șterse ultimele urme de spumă. Nu era nimic frumos în ce s-a întâmplat. Eram hotărât să scap. Hotărât să mă întorc acasă și să recuperez viața care ar fi trebuit să fie a mea. Dacă eram obligat să mă însor cu fata aceea, era ușor să mă obișnuiesc cu viața de acolo. Să devin cu adevărat un membru al familiei lui Gaho. Să nu mai văd niciodată Anglia.

Aruncă într-o parte cârpa pe care o folosisese ca să își șteargă fața și se uită la Beatrice. Ochii lui erau negri și puternici.

– De fapt, din cauza mea au murit Gaho și tot tribul ei.

– Poftim? șopti Beatrice.

El dădu din cap și gura i se strâmbă cu amărăciune.

– Mi-a luat cinci ani ca să strâng destul de multe pentru ca atunci când avea să se ivească ocazia să scap. În al șaselea an, un negustor francez a început să vină la trib și încet, încet l-am convins să mă ajute să scap, chiar dacă asta însemna să îmi pun viața în pericol. Am mers timp de trei zile prin pădure până am ajuns la tabăra lui. Și acolo am auzit că dușmanii lui Gaho plănuiau să îi atace tabăra. Eram aproape mort de foame și epuizat, dar îți spun că am alergat într-un suflet înapoi în sat. Am alergat să o salvez pe femeia care mă salvase pe mine.

Își privi mâinile și își îndoi degetele.

– Și ce-ai găsit? întrebă Beatrice pentru că el trebuia să termine povestea aceea îngrozitoare.

– Am ajuns prea târziu, spuse el încet. Erau morți cu toții, bătrâni și tineri, iar tabăra arsese din temelii. Am căutat-o pe Gaho. Am întors trupurile pe toate părțile și m-am uitat la fiecare chip plin de sânge.

– Ai găsit-o? șopti ea.

El încuviință din cap și închise ochii, parcă să șteargă o vedenie.

– Când am găsit-o pe Gaho, am recunoscut-o doar după rochie. Am întors-o cu fața în sus și ochii ei căprui m-au privit prelung printr-o mască de sânge. Era tristă și fără suflare. Fusesse scalpată.

– Îmi pare așa rău.

El ridică brusc capul și chipul îi deveni împietrit.

– Să nu îți fie. Era doar o indiancă bătrână. Nu a însemnat nimic pentru mine.

– Dar, Reynaud – Beatrice se ridică din pat – mi-ai spus că te-a salvat, că s-a purtat cu tine asemenea unei mame. Știu că ai ținut la ea.

– Nu înțelegi. Își luă pumnalul și îl privi lung pentru o vreme – atât de mult că Beatrice crezu că nu avea să mai încheie niciodată povestea. Apoi spuse încet: Tribul care i-a atacat pe Gaho și pe familia ei era același cu care încercase să cadă la pace cu cinci ani înainte. Cel în care trebuia să mă însor.

Beatrice trase adânc aer în piept, tăcu și îl privi lung.

– Dacă aș fi ținut la ea, m-aș fi însurat. M-aș fi gândit să îi apăr tribul. Și nu am făcut-o. Cât am stat cu familia ei nu am avut decât un singur gând – să mă întorc acasă. Nimic nu era mai important. Băgă pumnalul în teaca din haina lui. După ce am îngropat-o pe Gaho, am rătăcit luni de zile prin pădure, evitându-i și pe francezi, și pe indieni până ce am ajuns pe teritoriu britanic. Și la fiecare pas făcut până acolo, îmi aminteam că pentru libertatea mea, eu i-am omorât pe Gaho și pe familia ei.

– Reynaud...

– Nu. O privi tăios. Ai vrut să știi, așa că lasă-mă să termin. Aveam puțini bani și nu cunoșteam pe nimeni. Când am ajuns în port, m-am angajat ca ajutor de bucătar pe o corabie ca să îmi plătesc drumul înapoi spre casă.

– Brai bolnav de friguri când ai ajuns aici, șopti ea.

El încuviință din cap.

– Am trăit cu carne uscată și fructe sălbatice luni întregi în pădurile acelea. Când am pus piciorul pe pământ civilizat, eram piele și os, iar mâncarea de pe corabie nu este chiar hrănitoare. Am luat o boală de la marinari și sufeream de febră când am acostat la Londra.

– Ai noroc că ai supraviețuit, spuse ea serios.

– Eram extenuat, spuse el. Nu aveam de gând să mor fără să îmi revăd casa. Și când am pus piciorul pe corabia aceea, am făcut un jurământ: avea să fie ultima dată când mai acceptam să fiu în slujba altcuiva. Nu aveam să mai fiu luat prizonier, niciodată supus bunului plac al altcuiva. Pentru că dacă aş face-o, atunci înseamnă că am lăsat-o să moară degeaba. Înțelegi?

Ea îl privi lung, stând în picioare acolo, atât de mândru și de înalt. Cicatricele captivității lui îi erau gravate pe spate, anii de întemnițare, reprezentați de tatuajul de pe chipul lui. Avea să le aibă mereu cu el, oriunde ar fi mers, orice ar fi făcut. Era imposibil să uite de captivitatea sau de jurământul de a nu se mai supune voinței nimănui. Era un bărbat dur, și voința îi era de fier.

El încuviință din cap.

– Acum știi.

Beatrice înghiți în sec și i se făcu puțin greață, dar nu dori să își arate slăbiciunea în fața lui.

– Da, acum știu.

El se întoarce cu spatele și părăsi încăperea.

Beatrice privi tulburată prin cameră. Povestea lui era mai groaznică decât orice își imaginase ea vreodată, pentru că într-adevăr acum știa: Reynaud nu avea să o iubească niciodată.

Ce o apucase pe Beatrice să îl facă să îi spună povestea aceea? Reynaud alergă pe scări spre ușa principală. Ce voia de la el? Nu fusese un soț grijuliu și un amant sensibil? Ce voia mai mult de atât?

Și de ce să aducă în discuție toată povestea chiar în acea zi? Simți noduri în stomac și își frecă absent abdomenul cât străbătu foaierul. Avea nevoie să gândească limpede, să nu fie tulburat

de iureșul emoțiilor. La noapte, intenționa să își răscumpere plecarea neașteptată – îi va aduce florile despre care Jeremy îi spusese că îi plăceau. Dar chiar în clipa aceea, avea o întâlnire cu avocații lui ca să se mai uite o dată peste petiția către comisia specială, iar întâlnirea aceea nu putea să o rateze.

Cobora treptele din fața casei, cu gândul la Beatrice, când își auzi numele strigat. Se întoarse și zări pe cineva care aparținea trecutului lui.

Alistair Munroe se îndreptă spre el, purtând pe chip cicatricile ritualului indian de tortură.

Reynaud tresări.

– Oribil, nu-i așa? scrâșni Munroe cu o voce crudă.

Reynaud îl privi cu atenție. Obrazul drept al lui Munroe era marcat de cicatrice provocate de răni de cuțit și de bețe arse. Un plasture negru îi acoperea unul dintre ochi. Reynaud văzuse de două ori prizonieri uciși de indieni – o dată, după ambuscada de la Spinner's Falls și a doua, în al patrulea an petrecut în tribul lui Gaho. Într-o vară, soțul ei dispăruse timp de o lună și se întorsese acasă cu un războinic dintr-un trib inamic pe care îl prinsese în incursiunea lui. Omul murise după două zile.

– Ai urlat? întrebă el.

Munroe clătină din cap.

– Nu.

– Deci, ai fost un prizonier demn, spuse Reynaud. Dacă nu ai fi fost salvat, ai fi fost torturat până la moarte. Bărbații din trib ți-ar fi scos inima din piept și fiecare ar fi mâncat câte o bucățică din ea ca să îți ia curajul în trupurile lor și să îl folosească în următoarea luptă.

Munroe își lăsă capul pe spate și izbucni în râs – un sunet aspru și răgușit.

– Nimeni nu mi-a mai vorbit atât de sincer și deschis despre cicatricile mele.

Reynaud făcu un semn din mână fără să zâmbescă.

– Sunt semne ale onoarei. Am și eu pe spate.

– Le ai și acum? Munroe îl privi gânditor. Sigur ai fost un ticălos al naibii de încăpățânat de ai rezistat șapte ani ca prizonier.

– Putem spune și asta. Reynaud își înclină capul. Ai fost deja la Vale?

– Chiar de la el vin acum, și mi-a spus că ai o mică treabă cu mine.

– Ești un om pe cinste. Reynaud zâmbi. De fapt, am să îți cer două favoruri. Lasă-mă să îți spun de ce am nevoie...

Lordul Hasselthorpe urcă în trăsură și bătu cu bastonul în tavan ca să îi facă semn vizitiului. Apoi, se rezemă de spătarul banchetei și scoase din buzunarul pelerinei carnetul de notițe. Avea o majoritate slabă, dar era foarte sigur că nu vor vota ridicola lege a domnului Wheaton pentru pensiile veteranilor. Guvernul nu putea să își permită să plătească niște bețivani și niște lepădături ca să trândăvească toată ziua doar pentru că la un moment dat intraseră în armata Maiestății Sale. Totuși, nu puteai să fii prea sigur niciodată. Își umezi degetul mare și întoarse prima pagină din carnet, apoi începu să își studieze discursul împotriva proiectului.

Era atât de concentrat pe punctele pe care avea le avea de combătut că abia după multă vreme observă că trăsură o luase prin Hyde Park.

Lordul Hasselthorpe se încruntă și sări în picioare, bătând în tavanul trăsurii.

– Oprește trăsură! Îți zic să oprești trăsură! Mergi în direcția greșită.

Trăsură trase pe marginea drumului și se opri. Hasselthorpe se pregătea să îl boscorodească bine pe vizitiu. Dar înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise și o față familiară își făcu apariția.

– Ce naiba cauți aici? urlă Hasselthorpe.

Capitolul 16

Așa că Longsword trăi alături de prințesă și de tatăl ei în castelul regelui și zilele îi erau pline de liniște și bucurie. Mâncarea era bogată și din abundență, hainele îi erau moi și călduroase;

nu trebuie să se mai lupte cu spiriduși sau duhuri rele, iar prințesa era o companie încântătoare. De fapt, cel mai adesea, Longsword făcea plimbări călare cu prințesa, lua cina cu ea și cutreierau împreună grădinile castelului. Și cu cât se bucura Longsword mai mult de toate astea, cu atât își dorea mai tare să-și petreacă restul zilelor și nopților din viața lui alături de ea.

Dar știa că nu se putea. Anul lui pe pământ se apropia de sfârșit și regele spiridușilor avea în curând să îi ceară să se întoarcă...

din Longsword

Arhitectura severă de la Westminster Hall îi conferea palatului un aer conservator foarte admirat de cei mai mulți membrii mai în vârstă ai parlamentului. Un colț al gurii lui Reynaud se arcui când se apropie de ușile impunătoare. Trecuse adesea pe acolo când fusese tânăr și îl însoțise pe tatăl lui în Camera Lorzilor. Era straniu să intre acum, știind că venea să își apere titlul pe care îl deținuse tatăl lui – un titlu care trebuia să îi revină lui fără nici o discuție. Își îndreptă spatele și își ridică bărbia când intră. Își dădu seama că erau aceleași gesturi pe care le făcea și înainte de o bătălie.

Și aceea era o luptă, dar una în care trebuia să își folosească mintea.

Reynaud păși în marea sală boltită și se strecură printre ochii atenți ai înșelătorilor care se aliniau de-o parte și de alta a cornișelor, apoi o luă pe un coridor întunecat aflat undeva în spate. Acesta ducea spre o scară și o serie de uși acoperite cu lambriuri închise la culoare. La intrare se afla un servitor îmbrăcat foarte formal.

Servitorul făcu o plecăciune spre Reynaud.

– Sunteți așteptat înăuntru, domnule.

În mica sală întunecată în care pătrunse nu era multă mobilă. Patru rânduri de bănci de lemn erau așezate în fața unei mese mari. Lângă masă se afla un singur scaun înalt. În cameră se auzea o învâlmășeală de voci de bărbați pentru că aproape toate băncile erau ocupate. Comisia Aleasă pentru Privilegii, reunită de Camera Lorzilor ca să decidă asupra titlului lui, avea

douăzeci de membri. Când Reynaud se așeză pe scaun, președintele comisiei, lordul Travers se ridică de la locul lui din prima bancă, acolo unde stătuse lângă unchiul lui Beatrice. Îl văzu pe Reynaud, dădu din cap și se îndreptă spre scaunul înalt.

– Începem, domnilor?

Tăcerea se așternu treptat în încăpere, chiar dacă nu se făcu întru totul liniște pentru că mai mulți membri ai comisiei continuă să șușotească între ei, iar un lord mai bătrân părea să fi uitat de procedurile care se desfășurau din jurul lui pentru că spărgea nuci într-un colț.

Lordul Travers dădu din cap, prezentă cazul, succint și sec în fața comisiei, apoi îl chemă pe Reynaud.

Reynaud trase adânc aer în piept, cu degetele îndreptate spre locul în care atârna de obicei pumnalul lui, și apoi își aminti că îl lăsase acasă. Se ridică în picioare, merse spre partea din față a încăperii și se întoarse spre colegii lui. Majoritatea chipurilor care îl priveau erau în vârstă. Aveau ei să înțeleagă? Le va fi milă?

Trase adânc aer în piept.

– Domnilor, mă aflu în fața dumneavoastră și pledez pentru titlul pe care tatăl meu, bunicul meu, străbunicul meu și tatăl lui l-au deținut înaintea mea. Nu vă cer decât ce îmi aparține de drept. Aveți documentele care confirmă identitatea mea. Aceasta, cred, nu este o problemă. Se opri și privi la oamenii care se aflau în fața lui și îl judecau. Nici unul nu părea înțelegător. Ceea ce este problematic este ceea ce oponentul meu dorește să susțină: că sunt nebun.

Spusele lui provocară încruntături pe chipurile mai multor lorzi care începură să se sfătuiască între ei. Reynaud simți că umerii îi zvâcneau. Ceea ce încerca să facă presupunea riscuri, dar unele calculate.

Lăsă murmurele să se liniștească și își ridică bărbia.

– Nu sunt nebun. Sunt însă ofițer în armata Maiestății Sale, unul care poate că a văzut mai mult decât bătălii și greutăți. Dacă eu sunt nebun, atunci fiecare ofițer care a cunoscut războiul, care s-a întors acasă fără un picior sau un ochi, care a visat sângele și urletele din război, este nebun. Dacă mă faceți de rușine, faceți același lucru și pentru fiecare bărbat curajos care s-a luptat pentru țara lui.

Murmurele începură să se audă din ce în ce mai tare, dar Reynaud ridică vocea ca să acopere zumzetul:

– Acordați-mi, atunci, domnilor, ceea ce îmi aparține mie și numai mie. Titlul care i-a aparținut tatălui meu. Titlul care îi va reveni fiului meu. Titlul de conte de Blanchard. Titlul *meu* de conte.

Când Reynaud își croi drum spre scaunul lui, cei care erau împotriva cauzei lui se încruntară și vociferară nemulțumiți. După ce se așeză, nu putu să nu se întrebe dacă tocmai își recăpătase titlul sau îl pierduse pentru totdeauna.

Algernon Downey, ducele de Lister, se îndrepta spre Camera Lorzilor, dar se opri pe treptele de la intrarea în reședința lui ca să îi mai dea secretarului unele instrucțiuni suplimentare.

– Mi-am pierdut răbdarea. Spune-i mătușii că dacă nu se descurcă deloc cu cifrele, trebuie să angajeze pe cineva care se pricepe. Până atunci, nu am de gând să îi mai dau alți bani trimestrul ăsta. Dacă refuză câteva dintre serviciile oferite de comercianți s-ar putea să mai economisească un pic din alocația ei.

– Da, Excelență. Secretarul făcu o plecăciune scurtă.

Lister se întoarse și coborî scările ca să meargă să aștepte trăsura.

Sau, cel puțin, așa avea de gând să facă. Dar se opri atât de brusc că aproape alunecă. La capătul străzii îl aștepta o femeie frumoasă și micuță, îmbrăcată într-o pelerină verde-deschis.

Lister se încruntă.

– Madelaine, ce cauți aici?

Femeia își împinse pieptul în față, punând în pericol mătasea fină a corsetului ei.

– Ce caut aici?

În spatele lui, Lister auzi o tuse seacă. Se întoarse și îl văzu pe secretarul lui privind-o lung pe amanta contelui.

– Intră înăuntru și asigură-te că Excelența Sa nu se gândește să vină la ușa de la intrare, porunci Lister.

Secretarul păru un pic dezamăgit, dar făcu o plecăciune și intră în casă.

Lister o luă în jos pe scări.

– Știi prea bine că nu poți să mă vizitezi la reședința mea, Madeleine. Dacă asta e vreo tentativă de șantaj...

– Șantaj! O, îmi place asta! Chiar îmi place, răspunse Madeleine oarecum misterios. Și cu *ea* cum stă treaba?

Lister urmări degetul și văzu...

– Demeter? Nu înțeleg.

Doamna blondă căreia i se adresase arcui unul din șoldurile ei minunate și își încrucișă brațele peste pieptul generos.

– Și crezi că eu înțeleg? Am primit scrisoarea asta – ea flutură în aer o misivă elegantă – care îmi spunea că ai nevoie de îndată de mine și mă rugai să vin aici, din toate locurile, dacă țin măcar un pic la tine.

Lister se îndreptă de spate. Strămoșii lui luptaseră în bătălia de la Hastings, el era al cincilea cel mai bogat om din Anglia și era cunoscut pentru cât de iute era la mânie. Ca două dintre amantele lui să îi apară deodată la ușă era, desigur, deconcertant, dar pentru un bărbat cu experiența și poziția lui și...

– Și ce mama dracului e asta? exclamă Evelyn, cea mai stridentă dintre amantele lui, atunci când apăru de după colț. Înaltă, brunetă și impunătoare, îl privi cu aceeași pasiune care îi transforma mărul în fier. Dacă ăsta e felul în care îmi dai papucii, Algeron, o să îți pare rău, ascultă la mine.

Lister se strâmbă. Detesta când Evelyn îi spunea pe numele de botez. Deschise gura și nu știu ce să spună – era un lucru care nu i se mai întâmplase niciodată în viață. Experiența aceasta era amenințător de asemănătoare cu unul dintre coșmarurile acelea îngrozitoare pe care până și un om de rangul lui le avea. Coșmarurile în care te ridikai ca să vorbești în Camera Lorzilor, priveai în jos și vedeai că erai îmbrăcat doar în lenjerie de corp. Sau coșmarurile în care toate amantele tale reușeau, cine știe cum naiba, să se regăsească în același loc, în același timp – nici mai mult, nici mai puțin decât la el acasă.

Lister își simți spatele năclăit de o sudoare rece.

Desigur, acelea nu erau toate amantele lui. Dacă ar fi fost, noua lui iubită ar fi fost și ea acolo...

Un faeton periculos de înalt dădu colțul, condus scandalos de o femeie sofisticată, în spatele căreia se afla un băiat îmbrăcat

într-o uniformă de un purpuriu aprins cu auriu. Toată lumea se întoarse să se uite la ei.

Lister urmări apropierea cu groaza unui bărbat care stătea în fața unui pluton de execuție. Francesca trase cu un gest somptuos de frâie și caii se opriră. Gurița ei frumoasă și trandafirie se deschise.

— Ce e asta? tipă ea cu un chinuitor accent franțuzesc. Excelență, vă arde de glume pe seama micuței dumneavoastră Francesca?

Urmă o pauză lungă și îngrozitoare.

Apoi Evelyn se întoarse și se uită amenințător la el.

— De ce ea are un faeton nou?

În clipa aceea, când vocile stridente ale celor patru femei furioase se ridicară deasupra lui, ducele de Lister văzu de cealaltă parte a străzii un bărbat care își atinse borul pălăriei. Omul purta un plasture pe ochi.

Lister clipi uluit. Sigur nu putea să fie...

Dar alungă acel gând din minte atunci când femeile se strânseră în jurul lui. Camera Lorzilor trebuia să mai aștepte.

Reynaud își plimbă privirea prin încăpere și încercă să ghicească rezultatele, dar ceva era aproape imposibil. Lorzii continuau să vorbească între ei cu înflăcărare, iar unul sau doi dintre ei îi aruncau priviri curioase. Nimeni nu îi zâmbea.

Reynaud își strânse pumnii pe genunchi.

Uzurpatorul își luă locul în fața mesei și își dresă glasul. Începu să vorbească, dar vorbea atât de încet că mai mulți lorzi îi cerură să vorbească mai tare. Reginald se opri, stăpânindu-și cu greu emoțiile, și reîncepu cu voce mai tare, dar ușor nesigură.

Și, deodată, lui Reynaud i se făcu milă de bărbatul acela. Reginald avea cam șaizeci de ani, era un bărbat micuț, îndesat și cu fața roșie, și nu era un orator bun. Reynaud își amintea foarte puține despre el. Îi vizitase oare o dată împreună cu soția lui la o cină de Crăciun când Reynaud studia la Cambridge? Nu își putea aminti.

Reginald nu fusese important pentru el. Era o rudă îndepărtată care avea șanse mici la moștenirea titlului din moment ce Reynaud era tânăr și sănătos. Ce surpriză trebuie să fi fost când

aflase că urma să devină conte de Blanchard. Oare sărbătorise presupusa moarte a lui Reynaud? Reynaud nici nu era sigur că putea să îi reproșeze ceva. Faptul că devenise conte de Blanchard fusese probabil punctul culminant al vieții lui.

Reginald se opri cu o bălbâială. De la bun început nu prea avea multe de zis, argumentul lui principal era că el deținea titlul și că, de aceea, era conte. Președintele comisiei dădu din cap, și unchiul lui Beatrice își reluă locul, evident ușurat.

Lordul Travers se ridică în picioare și anunță votul. Reynaud își simți în urechi bătăile inimii, atât de tare că la început nici măcar nu auzi hotărârea finală. Apoi o auzi și un zâmbet larg îi luminează chipul.

– ... prin urmare, această comisie îi va recomanda Regelui Suveran, Maiestății Sale, George al III-lea, ca lui Reynaud Michael Paul St. Aubyn să-i fie acordat de drept titlul de conte de Blanchard.

Președintele continuă litania celorlalte titluri ale lui Reynaud, dar el nu le mai urmări. Simțul victoriei îi pulsa cu sălbăticie în piept. Lordul așezat lângă el îl bătu ușor pe umăr și cel din spatele lui se aplecă peste bancă și îi spuse:

– Bravo, Blanchard.

Doamne, Dumnezeule, ce bine era să fie numit în sfârșit cu propriul titlu. Președintele se așeză, și Reynaud se ridică în picioare. Oamenii se adunară în jurul lui, felicitându-l, și Reynaud nu se putu abține să nu fie puțin cinic la adresa popularității lui neașteptate. Într-o clipă se transformase dintr-un nebun într-unul dintre cei mai influenți bărbați din regat. Beatrice avusese dreptate. Avea o putere extraordinară acum – putere pe care o putea folosi ca să facă bine dacă își dorea.

Pe deasupra mulțimii, îl văzu pe Reginald stând lângă ușă. Era sigur acum și lipsit de putere. Reginald îi observă privirea și încuviință din cap. Era un gest elegant, o recunoaștere a înfrângerii, și Reynaud își dori să meargă la el, dar fu împiedicat de imbulzeala corpurilor care se strânseseră în jurul lui. În secunda următoare, Reginald părăsi încăperea.

Comisia începu să completeze hârtiile, și lordul Travers veni să îl felicite pe Reynaud.

–Deci, toate s-au aranjat, nu? Îl pun pe secretar să scrie recomandarea oficială a comisiei care urmează să fie trimisă Maiestății Sale.

–A. Cât despre acest lucru, începu Reynaud, dar simți o agitație în dreptul ușii.

Un tânăr înalt, cu fața roșcovană și ochii de un albastru izbitor apărură în încăperea.

–Maiestatea Voastră! exclamă lordul Travers. Cărui fapt se datorează onoarea de a ne vizita?

–Cum? Am venit să semnez o hârtie, răspunse regele George. Ce cămăruță întunecoasă! Regele se întoarse și îl privi atent pe Reynaud. Dumneavoastră sunteți Blanchard?

–Eu sunt. Reynaud făcu o plecăciune adâncă. Este o onoare să vă cunosc, Maiestatea Voastră.

–Prins de sălbatici sau cel puțin așa ne-a spus domnul Alistair Munroe, zise regele. O poveste pe cinste, nu? Am fi foarte încântați dacă ați veni la ceai și ne-ați spune povestea dumneavoastră. Să veniți și cu soția.

Reynaud se strădui să ascundă un zâmbet și făcu din nou o plecăciune.

–Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră.

–Acum, unde este recomandarea aceea? întrebă regele și privi în jur de parcă era menită să apară din neant.

–Ați venit să semnați recomandarea? întrebă lordul Travers ușor uimit. Pocni în grabă din degete spre servitorul de la ușă. Walters, adu-mi o pană și o hârtie, te rog. Trebuie să pregătim recomandarea comisiei pentru ca Maiestatea Sa să o semneze.

Servitorul părăsi încăperea în goană.

–Și mai este mandatul care vă permite să vă ocupați locul în Camera Lorzilor, spuse vesel regele. Îi făcu semn unuia dintre cei care îl însoțeau. L-am pregătit deja, doar ca să fim siguri.

–Constat că Maiestatea Sa este complet pregătită, spuse oarecum sec lordul Travers. Dacă știam de planurile Maiestății Sale, aș fi avut deja pregătite niște hârtii. Din câte se pare, mă tem că va trebui să ne mișcăm repede.

–A, da? Regele ridică din sprâncene.

–Chiar așa, sire, spuse serios lordul Travers. Camera Lorzilor se întrunește chiar în acest moment.

*

– Ce naiba faci? urlă lordul Hasselthorpe. Era colonistul, Samuel Hartley, care se urcă în trăsură lui de parcă avea tot dreptul.

– Îmi pare rău, spuse bărbatul. Credeam că v-ați oprit ca să mă duceți la o plimbare.

– Poftim? Hasselthorpe privi pe fereastră. Erau aproape la periferia Londrei. Țsta este un jaf? Ai pus stăpânire pe trăsură mea?

– Nicidecum. Hartley ridică din umeri și își încrucișă brațele la piept, se lăsă puțin pe spate pe banchetă și picioarele îi ocu- pară mult prea mult spațiu. Pur și simplu, am văzut că trăsură dumneavoastră s-a oprit și m-am gândit să vă rog să mergem la o plimbare. Nu vă deranjează, nu?

– Trebuie să ajung la o întâlnire în Camera Lorzilor la palatul Westminster. Evident că mă deranjează!

– Atunci ați face bine să i-o spuneți vizitiului dumneavoastră, spuse Hartley batjocoritor. Ne îndreptăm în direcția opusă.

Hasselthorpe se ridică din nou în picioare și bătu cu pumnul în tavanul trăsurii.

Zece minute mai târziu, după o ridicolă ceartă cu vizitiul, care părea să își fi pierdut complet simțul orientării, Hasselthorpe se așeză la loc pe banchetă.

Hartley clătină cu tristețe din cap.

– E greu să găsești ajutor de nădejde. Credeți că vizitiul dumneavoastră e beat?

– Ori beat, ori nebun, mormăi Hasselthorpe.

În ritmul în care mergeau, ședința putea foarte bine să se și încheie când ajungeau ei la palatul Westminster. Strânse cu mâinile lui transpirate carnetul notițe. Votul acela era foarte important pentru el – putea să își demonstreze abilitățile lui de conducător și îndrumător al partidului.

– Am tot ținut să vă întreb, trăgăună Hartley, întrerupându-i gândurile. La cine vă refereați când i-ați spus domnului Alistair Munroe că mama trădătorului de la Spinner's Falls era franțuzoaică?

Mintea lui Hasselthorpe se opri în loc.

– Poftim?

– Pentru că m-am tot gândit și singurul veteran de la Spinner's Falls de care îmi amintesc și a cărei mamă era franțuzoaică este Reynaud St. Aubyn, spuse Hartley. Desigur, și fratele dumneavoastră a fost acolo, nu-i așa? Locotenentul Thomas Maddock. Un soldat admirabil, din câte îmi amintesc. Poate că v-a scris despre vreun alt soldat care avea o mamă franțuzoaică?

– Nu știu la ce te referi, spuse Hasselthorpe. Nu i-am spus niciodată nimic lui Munroe despre soldați cu mame franțuzoaice.

Hartley rămase tăcut o clipă și îl privi lung.

Hasselthorpe simți valuri de sudoare la subsuoară.

Apoi Hartley spuse încet:

– Nu? Ce straniu. Munroe își amintește în detaliu discuția.

– Poate că o fi fost băut, i-o întoarse scurt Hasselthorpe.

Colonistul zâmbi de parcă ar fi descoperit ceva condamnabil.

– Poate. Știți, nu m-am mai gândit la fratele dumneavoastră, Thomas, de foarte multă vreme.

Hasselthorpe își umezi buzele. Îi era prea cald. Parcă trăsura era o capcană.

– Era fratele dumneavoastră mai mare, nu-i așa? întrebă încet Hartley.

Capitolul 17

Pe măsură ce anul lui pe pământ se apropia de sfârșit, Longsword deveni atât de deznădăjduit că Prințesa Seninăta-te începu să își facă griji pentru viața lui. Și totuși, chiar dacă era tulburat și avea mereu toane, trupul îi rămăsese sănătos și puternic. Hotărî atunci că problema se afla în mintea lui și ca să afle despre ce era vorba, îi puse întrebări și ziua, și noaptea. Soțul ei fu atât de contrariat că până la urmă nu reuși să facă altceva decât să își spună povestea. Cum făcuse un târg foarte prost cu regele spiridușilor. Cum i se permisese să rămână pe pământ doar pentru un an dacă nu găsea pe cineva care să îi ia locul de bunăvoie în tărâmul spiridușilor. Și cum, dacă nu găsea

*pe nimeni, avea să fie blestemat să lucreze pentru regele spiri-
dușilor pentru eternitate...*

din Longsword

– Westminster este atât de masculin, nu crezi? murmură Lottie căzută pe gânduri în clipa în care se opriă și priviră prin impresionanta încăpere.

– Masculin? Beatrice se uită la tavanul înalt și boltit, aproape înnegrit de vreme. Nu știu la ce te referi când spui masculin, dar chiar cred că nu i-ar strica o curățenie bună.

– Prin masculin, spuse Lottie și o luă de braț pe Beatrice, vreau să spun că este greoi și înfumurat, și mult prea serios ca măcar să bage în seamă femeile.

Beatrice își privi atent prietena care era elegantă ca de obicei, îmbrăcată cu o rochie de un violet-închis, cu dungi maro. Abia își scosese gluga de blană, dar obrajii îi erau îmbujorați de la frigul de afară, iar ochii îi scăpărau cu o violență despre care Beatrice era sigură că nu avea nici cea mai mică legătură cu arhitectura palatului Westminster.

– Este o clădire, Lottie.

– Exact, spuse Lottie. Și toate clădirile – cel puțin cele mărețe – au parcă o semnificație spirituală. Ți-am povestit vreodată ce fiori am simțit primăvara trecută în St. Paul? Destul de misterios. Mi-a luat cu frisoane pe șira spinării.

– Poate că stăteai în curent, spuse Beatrice. Ajunseră într-un coridor de la capătul coridorului. Acum, încotro?

– La dreapta, zise hotărâtă Lottie. Stânga duce în Galeria Oaspeților Comunelor, deci dreapta duce la Galeria Lorzilor.

– Hm. Raționamentul părea mai curând întâmplător, dar cum Beatrice nu vizitase parlamentul până atunci, în vreme ce Lottie da, o ascultă.

Se dovedi ca prin minune sau din pură întâmplare că Lottie avusese dreptate. O luaseră la dreapta printr-un pasaj îngust care ducea spre niște uși duble. Într-o parte era o scară care ducea la etaj. Odată ajunse sus, îi oferiră fiecare în parte câte doi șilingi servitorului de la intrare și pătrunseră în partea rezervată doamnelor, în galeria oaspeților.

Sub ele se afla o sală cu bănci aranjate de-o parte și de alta ca stranele dintr-o catedrală. Băncile erau acoperite cu pernuțe roșii. Între rândurile de bănci era o masă lungă de lemn, iar în capătul sălii se aflau mai multe scaune. Balconul era deasupra și domina încăperea din trei părți.

– Credeam că sunt în sesiune, șopti Beatrice.

– Sunt, răspunse Lottie.

Beatrice se uită atent la nobilii care erau membri în Camera Lorzilor.

– Nu pare că fac prea multe.

Și nu făceau. Câțiva hoinăreau prin încăpere sau erau adunați și vorbeau în grupuri mici. Alții se tolăneau pe perne, și mai mulți dintre ei moțăiau. Un domn stătea în picioare în fața mesei de lemn și părea să vorbească, dar zgomotul din sală era atât de mare, că Beatrice nu putea să îl audă. Câțiva dintre lorzi păreau să îl bombardeze cu întrebări pe sărmanul domn.

– Procesul de guvernare poate părea de nedeslușit pentru un necunoscător, spuse trufaș Lottie.

– Ei, iată-l pe lordul Phipps! exclamă temătoare Beatrice când îl recunoscuse, în cele din urmă, pe cel care vorbea. Se pare că proiectul domnului Wheaton nu stă prea bine.

În Camera Lorzilor, lordul Phipps era apărătorul proiectului de lege pentru veterani. Era un om bun, dar era un pic neinteresant, greu de înțeles și, după cum păreau să stea lucrurile, nici nu era un orator foarte priceput.

– Nu, nu pare, spuse abătută Lottie. E atât de drăguț când vine la întâlniri. Odată, a stat și mi-a povestit totul despre pisicuța lui roșcată.

– Mie mi-a vorbit cu lacrimi în ochi despre răposata lui soție, își aminti Beatrice.

– E un om atât de amabil.

Undeva spre capătul sălii, amândouă zăriră cum un lord cu o perucă lungă și înveșmântat în negru și auriu cerea în van să se facă liniște. Cineva aruncă o coajă de portocală.

– O, Doamne, oftă Lottie.

Se simți o agitație în dreptul ușilor, dar cum balconul se afla deasupra sălii, Beatrice nu reuși să vadă la început cine își făcuse

apariția. Apoi, Reynaud păși apăsător în încăperea, și Beatrice simți o tresărire dureroasă. Era atât de frumos, atât de impunător și părea mai departe ca niciodată de ea. Reynaud se îndreptă ținând spre bărbatul așezat pe scaun, iar capetele se întoarseră când îi urmăriră intrarea.

– Ce face? întrebă Lottie. Un nobil trebuie să aibă o ordonanță de la rege ca să se alăture parlamentului.

– Trebuie să își fi recăpătat titlul, spuse încet Beatrice. Se bucura pentru Reynaud, dar era îngrijorată pentru unchiul Reggie. Trebuia să fie distrus. Poate a primit o dispensă specială?

– De la însuși regele, spuse o voce de bărbat care veni dinspre sectorul care despărțea partea doamnelor de restul balconului.

– Nate! strigă Lottie.

Domnul Graham o salută din cap pe soția lui.

– Lottie. Venise să stea la grilaj, lângă ele. Se știe peste tot în Westminster. Reynaud și-a recăpătat titlul și proprietatea de la regele George – care a venit la Westminster special pentru asta.

– Dar cum de poate să participe astăzi la sesiunea din Camera Lorzilor? întrebă Lottie.

Domnul Graham ridică din umeri.

– Regele a emis și dispensa specială în același timp.

– Dumnezeule! exclamă Beatrice. Deci, va putea să voteze pentru proiectul domnului Wheaton.

Oare urma să voteze pentru sau împotriva?

Nobilul în veșminte negre cu auriu ceru din nou să se facă liniște.

– Nobilul conte de Blanchard va lua cuvântul pe această temă.

Beatrice începu să respire întretăiat și se aplecă în față.

Reynaud rămase în picioare și puse o mână pe masa din mijlocul sălii. Se opri pentru o clipă, și în Camera Lorzilor se făcu liniște, apoi spuse:

– Domnilor, acest proiect v-a fost explicat pe larg de nobilul lord Phipps. Este menit să le asigure bunăstarea bravilor oameni care servesc această țară și pe Maiestatea Sa, regele George, cu vitejia, efortul și, uneori, chiar viața lor. Unii iau în derâdere valoarea serviciului lor, consideră că soldații acestei

insule verzi și glorioase nu merită să primească o pensie decentă la bătrânețe.

Un lord strigă:

– Ascultați-l!

– Poate acestor oameni li se pare că făina de mazăre și terciul sunt un ospăț. Poate acești oameni cred că un marș de treizeci de kilometri, prin noroi în ploaie, este ca o plimbare în grădină.

– Ascultați-l! Ascultați-l! se auzea din ce în ce mai des.

– Poate că acești oameni cred că a înfrunta focul tunurilor este o relaxare. Și se bucură când întâmpină atacul cavaleriei în galop. Consideră urletele muribunzilor ca fiind muzică pentru urechile lor.

– Ascultați-l! Ascultați-l!

– Poate, strigă Reynaud și acoperi sporovăiala monotonă, acești oameni iubesc suferința unui membru secționat, pierderea unui ochi sau urmele unei asemenea torturi.

Și Beatrice își acoperi gura cu mâna, într-o groază amestecată cu mândrie. Pentru că, după rostirea ultimului cuvânt, Reynaud trase haina și vesta de pe el și ridică până la jumătatea trunchiului cămașa ca să își dezvăluie spatele. Sala se cufundă în tăcere când Reynaud se întoarce și lumina îi evidențiază cicatricile urâte care se ondulau pe pielea lui bronzată. În liniștea aceea mormântală, sunetul făcut de pânza ruptă răsună cu putere, căci Reynaud sfâșie rămășițele cămășii și le aruncă pe podea.

Ridică o mână întinsă și impunătoare.

– Dacă există aici o asemenea persoană, să voteze împotriva acestui proiect de lege.

Camera izbucni în urale. Fiecare aristocrat era în picioare și mai mulți dintre ei continuă să strige:

– Ascultați-l! Ascultați-l!

– Liniște! Liniște! porunci în van nobilul în roba neagră cu auriu.

Reynaud era în picioare, cu pieptul gol și spatele drept, în mijlocul galeriei, mândru să își arate cicatricile de care ea știa îi era rușine. El privi în sus și o zări. Beatrice se ridică și aplaudă, cu lacrimi în ochi. El încuviință aproape pe nesimțite din cap, apoi își îndreptă atenția spre un alt nobil.

– A câștigat, strigă domnul Graham. Vor vota, dar nu cred să fie decât o simplă formalitate. Unchiul tău nu mai poate să voteze, iar Hasselthorpe și Lister n-au apărut.

Lottie se aplecă spre el.

– Trebuie să fii dezamăgit.

Domnul Graham clătină din cap.

– Am decis că Hasselthorpe nu este conducătorul pe care vreau să îl urmez. Se uită timid la Beatrice. Sunt aproape sigur că el se ascunde în spatele celor întâmplare la balul domnișoarei Molyneux. În orice caz, am de gând să votez pentru legea domnului Wheaton.

– O, Nate! strigă Lottie și își înfășură necuviincios brațele în jurul gâtului soțului ei.

Beatrice privi în jos și zâmbi când Lottie și domnul Graham se sărutară.

– Domnule! Domnule! îi atenționează servitorul. Domnii nu au voie în sectorul doamnelor!

Domnul Graham ridică într-o doară fruntea.

– Este soția mea, la naiba! Apoi, o privi într-un fel foarte romantic și spuse: Și dragostea mea.

Și o sărută din nou.

Era deja prea mult pentru Beatrice, deja copleșită de emoții. Se ridică și își șterse lacrimile de pe obraz. Ca să le dea puțină intimitate prietenilor ei și să își vină în fire, se strecură afară din balcon și coborî în liniște scările. În coridorul întunecat de dedesubt, rămase singură și se rezemă puțin de unul din pereți.

De ce o făcuse? Doar ce îi spusese cu o seară în urmă că nu avea să mai vorbească niciodată despre cicatricile acelea? Atunci de ce le arătase în fața unei camere pline de străini? Însemna atât de mult legea pentru el – sau, minunat gând, la urma urmei, o făcuse pentru ea? Beatrice era egoistă și își dori ca ea să fi fost motivul pentru care Reynaud susținuse legea. Viețile atâtor soldați erau puse în joc. Poate că o făcuse doar din respect pentru veterani. Dar mai fusese și privirea aceea fugară pe care i-o aruncase ei... O, nu trebuia să citească atât de multe într-o simplă privire!

În vreme ce se gândea la toate acelea, lorzii tăcuseră, dar încerpură iar să strige și își dădu seama din cum scandau „Blanchard! Blanchard!” că Reynaud avusese succes cu proiectul de lege al domnului Wheaton. Inima lui Beatrice bătea cât pe ce să îi sară din piept. Se întoarse orbește ca să revină în balcon, dar se lovi de trupul masiv al unui bărbat.

Beatrice ridică privirea cu un zâmbet prin care își cerea iertare, dar care dispăru de îndată ce văzu cine era bărbatul de care se lovise.

– Lord Hasselthorpe!

Aristocratul arăta îngrozitor. Fața îi era palidă, albă ca varul și strălucea de sudoare. Privea spre ușa Camerei Lorzilor, dar când îi auzi vocea, se întoarse spre ea și privirea îi deveni deodată rece.

– Doamnă Blanchard.

– În cinstea adevăratului conte de Blanchard! urlă Vale, un pic amețit, când ridică o halbă de bere înspumată.

– Blanchard! Blanchard!

Munroe, Hartley și ceilalți din taverna ușor ponosită ciocniră cu veselie. Vale făcuse deja de două ori cinste tuturor celor din cămăruța aceea plină de fum.

Stăteau în separeul dintr-un colț; masa era plină de urme și cu scobituri lăsate de numeroșii clienți de dinainte. Chelnerița era durdulie și frumușică și avusese, la început, mari speranțe legate de ei. Totuși, după o jumătate de oră de eforturi susținute, își îndreptase farmecele voluptuoase spre o masă din apropiere la care stăteau niște marinari. Reynaud nu putu să nu se gândească la ce rezultate diferite ar fi avut prezența ei ispititoare asupra lui Vale cu șapte ani în urmă.

– Vă mulțumesc. Vă mulțumesc tuturor. Reynaud era la a doua halbă, în ciuda insistențelor lui Vale de a bea mai mult. Mai simțea încă o teamă supărătoare când nu era complet vigilent – poate o rămășiță a anilor petrecuți în captivitate. Fără ajutorul vostru de astăzi, domnilor, aceasta ar fi fost o încercare mult mai dificilă. De aceea, în cinstea lui Munroe, care i-a distras atât de abil atenția unui anumit duce și a solicitat prezența altui domn foarte important la Westminster.

– Ura! urlară clienții din tavernă, majoritatea neavând nici o idee despre ce era vorba. Până și chelnerița își flutură cârpa.

Munroe schiță un zâmbet și înclină capul.

Apoi Reynaud se întoarse spre Vale.

– În cinstea lui Jasper, care a dat votul hotărâtor pentru legea veteranilor propusă de domnul Wheaton!

– Ura!

Vale chiar se înroși până peste urechi. Desigur, putea să fie și berea de vină.

– Și în cinstea lui Hartley care l-a ținut din drum pe principalul oponent al legii!

Și Hartley înclină din cap în uralele mulțimii, chiar dacă ochii îi rămaseră gravi. Așteptă până ce clienții obișnuiți ai tavernei se liniștiră împrejurul lor și reveni la treburile lor, spunând:

– E ceva ce trebuie cu toții să știți despre Hasselthorpe.

– Ce anume? Dintr-odată, Vale nu mai păru deloc beat.

– Nu recunoaște că i-ar fi povestit lui Munroe despre trădătorul a cărui mamă era franțuzoaică.

În vreme ce altcineva în locul lui ar fi improșcat cu cuvinte grele în stânga și în dreapta, Munroe ridică pur și simplu din sprâncene.

– Chiar așa.

– De ce ar minți cu așa ceva? Reynaud puse pe masă halba de bere, dorindu-și să nu o fi băut nici măcar pe aceea. Simțea că se apropiau de ceva important.

– Poate că prima lui afirmație a fost o minciună, spuse încet Hartley.

– Ce vrei să spui? întrebă Vale.

– Când i-a spus lui Munroe că mama trădătorului era franțuzoaică, se mai credea că Reynaud era mort. Hasselthorpe nu avea nimic de pierdut dacă arunca suspiciuni asupra lui. Apoi, știa că erau mari șanse ca Munroe să nu dezvăluie niciodată informația lui – vestea era mult prea chinuitoare pentru Vale. De ce să agite apele când bărbatul care putea să fie trădătorul murise?

Munroe dădu din cap.

– E adevărat. Aproape că nu i-am spus-o nici lui Vale. Dar, am început să cred că adevărul, chiar dacă amar, este mai bun decât minciunile.

– Și bine ai făcut, spuse Hartley. Pentru că atunci când Reynaud s-a întors, Hasselthorpe a fost încolțit. Să continue cu minciunea lui și să implice în povestea asta un om care s-a dovedit că trăiește? Sau să spună că Munroe minte? Oricum ar fi fost, avea nevoie să înlăture repede suspiciunile de la el.

– Deci, crezi că Hasselthorpe este adevăratul trădător? spuse încet Reynaud. De ce?

– Gândește-te un pic. Hartley se aplecă mai în față. Când Vale s-a dus să îl ia la întrebări pe Hasselthorpe, omul a fost împușcat – dar nu mortal. O rană superficială, din câte am înțeles. Apoi, a plecat cu totul din Londra și s-a refugiat la moșia lui de lângă Portsmouth. Când Munroe i-a pus întrebări, i-a spus o minciună care să îl scutească de alte întrebări. Și amintiți-vă de asta: fratele mai mare a lui Hasselthorpe era Thomas Maddock – locotenentul Maddock din Regimentul 28 Infanterie.

– Crezi că a ucis atâți oameni ca să pună mâna pe titlu? se încruntă Vale.

Hartley ridică din umeri.

– Cu siguranță, poate fi un motiv întemeiat ca să îți trădezi regimentul. Nu asta am căutat atâta vreme – un motiv pentru trădarea Regimentului 28? Am întrebat pe ici, pe colo – Hasselthorpe era fratele mai mic. A căpătat titlul la scurt timp după moartea lui Maddock. De fapt, Maddock și-a pierdut viața după ce a murit și tatăl lor, dar se pare că nu auzise încă vestea morții tatălui său. A fost ucis la Spinner's Falls înainte să afle.

– Toate bune și frumoase, îl întrerupse Munroe cu vocea lui aspră. Am stabilit de ce Hasselthorpe ar fi trădat regimentul, dar tot nu văd cum a reușit să o facă. Doar ofițerii din Regimentul 28 cunoșteau destinația. A fost ținută secretă tocmai ca să nu fim prinși într-o ambuscadă.

Reynaud se agită.

– Nu o cunoșteau decât ofițerii din Regimentul 28 – și superiorii care le-au dat ordinul.

– La ce te gândești? Vale se întoarse spre el cu nerăbdare.

– Hasselthorpe era unul dintre aghiotanții generalului Elmsworth la Quebec, spuse Reynaud. Dacă nu Maddock i-a dezvăluit ruta – erau frați, până la urmă –, atunci nu era foarte greu de aflat. Poate i-o fi destăinuit chiar Elmsworth.

– Ar fi trebuit să le transmită cumva vestea francezilor, sublinie Munroe.

Reynaud ridică din umeri și împinse halba de bere.

– Era în Quebec. Îți amintești? Trupele franceze pe care le capturaserăm roiau pe acolo, cetățeni francezi și indieni care fuseseră de ambele părți. A fost o nebunie.

– I-ar fi fost ușor să o facă, spuse Hartley. Întrebarea acum este: a fost cu adevărat el sau nu? Avem supoziții și presupuneri, dar nici un fapt concret.

– Atunci trebuie să găsim fapte concrete, spuse Reynaud încruntat. De acord?

Ceilalți bărbați încuviințară din cap.

– De acord, spuseră într-un glas.

– Pentru descoperirea adevărului, spuse Vale și își ridică halba de bere.

Ridică cu toții halbele lor și le ciocniră, celebrând toastul.

Reynaud ciocni cu un sentiment de neliniște. Bău berea și trânti halba pe masă.

– Și să îl vedem spânzurat pe trădător, să-l ia naiba.

– Da, da!

– Alt rând din partea mea, spuse Reynaud.

Vale se aplecă mai aproape de el, amestecându-l cu mirosul lui de bere.

– Un bărbat proaspăt căsătorit ca tine nu ar trebui să fie acasă?

Reynaud se încruntă.

– Plec în curând.

Vale își mișcă sprâncenele stufoase.

– Ai avut vreo dispută cu doamna?

– Nici una care să te privească pe tine!

Reynaud își ascunse chipul în spatele halbei de bere, dar când o coborî, Vale continua să se holbeze la el cu ochii lui tulburi. Și dacă nu era berea, probabil Reynaud nu ar fi zis:

— Crede că nu îmi pasă, dacă vrei să știi.

— Nu știe că îți pasă de ea? întrebă Hartley de partea cealaltă a mesei.

Minunat. Atât el, cât și Munroe trăseseră cu urechea ca niște babe bârfitoare.

Munroe se agită.

— Trebuie să știe, omule.

— Du-te acasă, spuse serios Vale. Du-te acasă și spune-i că o iubești.

Și pentru prima dată în viața lui, Reynaud avu impresia că sfatul romantic al lui Vale putea – doar putea – să fie corect.

Capitolul 18

Chiar dacă prințesa se măritase cu Longsword ca să îi mulțumească pentru salvarea tatălui ei, ajunsese, ca în puținele luni în care trăise cu el, să își iubească foarte mult soțul. Când îi auzi teribila soartă, tăcu și căzu pe gânduri, cugetând în tăcere la spusele lui.

Și, după plimbări îndelungate prin grădina castelului, luă o decizie: avea să ia locul lui Longsword în tărâmul spiridușilor.

Și așa, în noapte de dinaintea reîntoarcerii lui Longsword în regatul spiridușilor, Prințesa Seninătate puse somnifere în vinul lui Longsword. Iar când soțul ei adormi, îl sărută cu tandrețe și apoi plecă să îl întâlnească pe regele spiridușilor...

din Longsword

Șapte ani de planuri. Șapte ani de mișcări atente pe o tablă imensă de șah. Unele aproape imperceptibile pentru că nici cei mai inteligenți dintre dușmanii lui nu observaseră adevărata lor însemnătate. Șapte ani care aveau să culmineze cu numirea lui ca prim-ministru și conducător de facto ale celei mai puternice țări de pe fața pământului.

Șapte ani distruși într-o după-amiază de un bărbat – Reynaud St. Aubyn.

Își dăduse seama din ochii lui Hartley că știa în clipa în care i-l menționase pe Thomas. Sărmanul, sărmanul Thomas. Fratele lui nu fusese niciodată prea strălucit. De ce să fi avut Thomas titlul, când lui i-ar fi servit mai bine? Dar decizia aceea de demult începuse să îl bântuie. Vale, Blanchard, Hartley și Munroe. Cu toții în Londra, în același timp, punându-și împreună capul la contribuție. Hasselthorpe presimțea o nenorocire. Nu era decât o chestiune de timp până ce avea să fie arestat.

Și toate astea doar pentru că St. Aubyn se întorsese acasă. Se uită în trăsură la soția inamicului lui. Beatrice St. Aubyn, deja contesă de Blanchard, născută Corning. Micuța Beatrice Corning stătea pe bancheta din față lui, legată și cu căluș în gură. Ochii îi erau închiși deasupra pânzei care îi acoperea gura. Poate că dormea, dar se îndoia de acel lucru.

Nu se uitase niciodată cu prea multă atenție la ea; observase doar că era o gazdă bună când participase la întâlnirile politice organizate de unchiul ei. Bănuia că era destul de plăcută de privit, dar nu era vreo frumusețe răpitoare. Nu părea genul de femeie pentru care și-ar fi dat viața un bărbat.

Gemu și se uită pe fereastră. Noaptea era adâncă, aproape fără lună și nu își dădea seama unde se aflau. Lăsă draperiile jos. Totuși, știa că după câteva ore de călătorie trebuiau să se apropie de moșia lui de la Hampshire. Îi spusese lui Blanchard că va aștepta până la ivirea zorilor și așa avea de gând să facă; aranjase ca barca să nu ajungă până la opt. Putea să aștepte până în zorii zilei și să nu se îndrepte înainte spre punctul de întâlnire. Mai întâi în Franța, apoi în Prusia sau chiar Indiile de Est. Un om putea să își schimbe numele și să înceapă o viață nouă într-unul dintre cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Și cu suficienți bani, putea chiar să facă din nou avere.

Dacă ar fi avut suficienți bani. Fusese absolut stupid – își dădea seama acum – să își bage cei mai mulți bani în investiții. O, erau investiții bune, solide, care aveau să aducă un profit frumos, dar nu îl ajutau prea mult în clipa aceea, nu-i așa? Avea puțini bani

în numerar și luase bijuteriile pe care Adriana le avea în casă, dar nu valorau atât de mult.

Nu suficient de mult cât să o ia de la capăt așa cum intenționa să facă.

Privi cu atenție spre fata din fața lui și o măsură din priviri. Era ultimul lui as din mânecă, ultima lui șansă să plece cu o mică avere. Bineînțeles că el nu și-ar fi riscat viața și averea pentru nici o femeie, cu atât mai puțin pentru o fătucă palidă, dar nu aceea era miza, nu?

Adevărata întrebare era dacă Blanchard ținea suficient de mult la soția lui ca să o răscumpere pentru o mică avere... și să își piardă și viața.

Era trecut bine de miezul nopții când Reynaud se întoarse acasă, la reședința Blanchard. Petrecerea cu Vale, Munroe și Hartley mai durase ore bune și se încheiase într-o tavernă rău famată unde spusese Vale că se bea cea mai bună bere din Londra. Era deci absolut admirabil faptul că îl zărise pe omul ascuns în întuneric în dreptul scărilor.

– Ce faci acolo? Reynaud puse mâna pe pumnal, gata să îl scoată din teacă dacă era nevoie.

Umbra se mișcă și se transformă într-un băiat care nu avea mai mult de doisprezece ani.

– A spus că o să-mi dai un șiling.

Reynaud privi în stânga și în dreapta străzii ca să se asigure că puștiul nu voia să îi întindă o capcană.

– Cine a zis?

– Un bogătan ca tine. Băiatul îi întinse o scrisoare sigilată.

Reynaud căută în buzunar și îi aruncă băiatului un șiling. Flăcăul o zbughi fără să mai spună o vorbă. Reynaud ridică scrisoarea. Lumina era prea slabă ca să vadă prea multe, dar observă că nu era nimic scris pe ea. Urcă treptele și intră în casă, făcând un semn din cap către lacheul din hol. Beatrice dormea deja la ora aceea și abia aștepta să se întindă lângă trupul ei cald, dar era intrigat de ciudățenia bizarei misive. Se duse în salon, aprinse câteva lumânări de la focul din șemineu și deschise scrisoarea.

Scrisul de mână era lăbărțat și părea mai curând mâzgălit, de parcă ar fi fost scris în grabă:

Nu voi fi spânzurat.

Adu-mi bijuteriile familiei Blanchard. Vino singur la moșia mea de la țară. Să nu spui nimănui. Să fii aici la prima oră a dimineții. Dacă vii după aceea, dacă vii cu prietenii tăi sau fără bijuterii, îți vei găsi soția moartă.

E la mine.

Richard Hasselthorpe

Reynaud abia dacă mai ajunsese la ultimul rând când o luă val-vârtej spre ușa salonului.

– Tu! urlă spre lacheul speriat. Unde e stăpâna?

– Doamna nu s-a întors încă acasă.

Dar Reynaud urca deja în salturi treptele. Era imposibil. Ea trebuia să fie acolo. Poate că se furișase pe lângă lacheu. Biletul era o glumă. Ajunsese la ușa dormitorului ei și o trânti ușa de perete. Quick sări pe picioare din fotoliul de lângă șemineu.

– O, milord, ce s-a întâmplat?

– Lady Blanchard e aici? întrebă el chiar dacă văzu limpede că patul era încă făcut și gol.

– Îmi pare rău, milord. A ieșit în după-amiaza asta ca să meargă la parlament și nu s-a mai întors.

Doamne sfinte! Reynaud privi în jos la scrisoarea din mâna lui. „E la mine.” Moșia de la țară a lui Hasselthorpe era la ore distanță, și zorii zilei erau aproape.

Călătoreau deja de ore bune. Beatrice își încordă corpul și căută să își mențină echilibrul când trăsură dădu greoi colțul. Nu putea să își folosească mâinile care îi erau amortite pentru că fuseseră legate la spate și se temea că dacă se prăbușea pe podea, avea să se lovească. Și era sigură că lordul Hasselthorpe nu se va deranja să o prindă la timp.

Se răsuci un pic și încercă să își dezmoștească degetele, dar era inutil. Simți doar durerea acolo unde era legată frânghia și nimic altceva. Își aminti cum îi povestise Reynaud că umblase zile

întregi cu mâinile legate prin pădurile din Lumea Nouă. Cum de suportase un asemenea chin? Durerea trebuia să fi fost cruntă, și teama că avea să își piardă mâinile, teribilă. Își dorea să îi fi spus ceva atunci când îi povestise prin ce trecuse, să îi fi arătat cât de rău îi părea.

Să îi spună că îl iubea.

Închise ochii și strânse tare pânza care îi era îndesată în gură. Nu avea să îi fie frică de omul acesta îngrozitor, dar își dorea – o, cât de mult își dorea! – să îi fi spus lui Reynaud că îl iubea. Nu știa sigur de ce ar fi vrut să i-o spună. Poate că lui nici măcar nu îi păsa – *probabil* că nici nu îi va păsa. Îi arătase afecțiunea și pasiunea lui, dar nimic mai mult, nimic ce ar fi putut să semene cu iubirea. Poate că nu mai putea să iubească. Beatrice credea că pentru a simți iubire adevărată și eternă, acea iubire menită să dureze la nesfârșit, trebuia să te lași să iubești. Să te dăruiești complet celuilalt dacă era nevoie. Știa că ea putea să facă acel lucru, dar Reynaud nu se lăsa să iubească.

Și totuși, nu părea să mai conteze. Beatrice descoperise că iubirea nu trebuia să fie reciprocă ca să înflorească. Părea că iubirea ei putea să crească foarte fericită și să înflorească în totala absență a iubirii lui. Nu mai putea să își controleze sentimentele.

Trăsura se zdruncină, și Beatrice nu fu suficient de rapidă cât să se echilibreze din nou. Se lovi destul de tare la umăr.

– Ah, spuse lordul Hasselthorpe. Era prima dată când vorbea după atâtea ore. Am ajuns.

Beatrice își întinse gâtul și încercă să se uite pe fereastră, dar nu putea să vadă decât foarte mult întuneric. Luară o curbă și ea își propti picioarele în podea.

Apoi, trăsura se opri.

Un lacheu deschise ușa, și Beatrice încercă să prindă privirea omului ca să îi câștige mila. Dar el își menținu privirea în jos, cu excepția unei priviri fugare pe care i-o aruncă lordului Hasselthorpe. Nu avea să primească nici un ajutor de la el.

– Haideți, doamnă, spuse lordul Hasselthorpe oarecum răutăcios și o ridică în picioare.

O împinse afară din trăsură și, pentru o clipă, Beatrice se temu că avea să cadă cu capul înainte pe trepte. Lacheul o prinse de braț

și o ajută să își găsească echilibrul, deși îi dădu drumul cu aceeași grabă. Beatrice se uită din nou la el și văzu urma unei încruntături între sprâncenele lui. Poate că, până la urmă, se întrezărea o speranță de ajutor din partea lui.

Dar nu avu timp să se gândească în detaliu la ajutorul lui pentru că lordul Hasselthorpe o conduse spre un conac mare. Și în întuneric, putu să zărească o clădire imensă în care era aprinsă o singură lumină, la una dintre ferestrele de la parter. Când se apropiară de ușile principale, una din ele se deschise și un lacheu bătrân își făcu apariția, ținând în mână un sfeșnic care părea prea greu pentru încheietura lui subțire.

– Domnule. El făcu o plecăciune, cu o expresie suficient de senină care o făcu pe Beatrice să se întrebe dacă lordul Hasselthorpe aducea adesea doamne legate fedeleș la ușile lui. Cel care o răpise nu îl băgă în seamă pe majordom, ci o cără în sus pe scări, înspre hol.

Doar după ce trecuseră de bătrânul servitor, bărbatul își drese glasul și spuse:

– Excelența Sa este acasă, domnule.

Lordul Hasselthorpe se opri atât de brusc că Beatrice se împiedică. O țină să nu cadă și se uită urât la majordomul lui.

– Ce spui?

Bătrânul nu păru deloc impresionat de furia stăpânului său.

– Lady Hasselthorpe a sosit ieri și chiar acum doarme sus.

Lordul Hasselthorpe se încruntă spre tavan de parcă și-ar fi văzut soția în patul care se afla la câteva etaje deasupra lor. În mod evident, prezența soției lui la moșia de la țară îl luase prin surprindere. Inima lui Beatrice tresăltă cu un optimism reținut. Lady Hasselthorpe nu era cunoscută pentru inteligența ei, dar sigur avea să se împotrivească faptului că soțul ei răpise o contesă și o adusesese acasă, nu?

În cazul în care lui Lady Hasselthorpe i se permitea să o vadă pe Beatrice. Pentru moment, lordul Hasselthorpe o conduse în grabă spre partea din spate a casei. O luaseră pe un coridor întunecat atât de îngust că Hasselthorpe fu nevoit să o împingă pe ea înainte pentru că altfel nu ar fi încăput împreună. Coridorul ducea spre niște trepte abrupte care coborau în spirală, undeva înspre

subsolul conacului. Beatrice simți o sudoare rece la ceafă atunci când începu să le coboare. Treptele erau făcute doar din piatră, foarte uzate și alunecoase. Putea să își rupă gâtul dacă ar fi căzut acolo. Ce avea de gând să facă lordul Hasselthorpe? Avea să o ucidă dintr-un fel de răzbunare pe victoria lui Reynaud din parlament? Dar de ce ar fi bătut drumul până la moșia lui de la țară doar ca să o omoare? Nu avea nici un sens.

Beatrice se prinse de fărâma aceea de speranță când coborâră și mai mult înăuntrul conacului. Într-un final, pășiră pe o podea zgrunțuroasă de piatră și își dădu seama că era un fel de temniță. Casa de deasupra trebuia să fie construită pe un fel de fortăreață mai veche. Hasselthorpe o sprijini de zidul de piatră. Beatrice auzi zăngănitul lanțurilor și simți metalul rece pe încheieturile ei.

Făcu un pas înapoi și dădu din cap.

– Astea te vor ține până ce nenorocitul ăla de soț al dumitale vine să îți ia locul.

Beatrice se încordă și încercă să spună ceva, orice ca să îi atragă atenția, dar el plecă pur și simplu, luând și lumina cu el. Rămase singură în frig, în întunericul umed. Trase tare de lanț și speră ca ancora să fie putrezită, dar se menținu bine. Și apoi, nu mai putu decât să stea în picioare și să aștepte pentru că lanțul nu îi permitea să se așeze. Avea să moară acolo, singură în întuneric? Ori lordul Hasselthorpe sau vreunul dintre slujitorii lui aveau să o salveze? Se gândi la Reynaud, la ochii lui negri, la mâinile lui sigure, la gura lui gingașă și plânse un pic, întrebându-se dacă îi va mai revedea vreodată chipul. Totuși, știa că nu urma să vină după ea.

I-o spusese deja. Nu avea să se mai lase niciodată în voia cuiva.

Pumnii lui Reynaud alunecară pe gâtul transpirat al calului. Se aplecă mai mult asupra animalului, cu mâinile de-o parte și de alta a grumazului și un frâu în fiecare din ele. Își schimbase calul cu două ore în urmă când acela începuse să obosească și îi oferise o sumă impresionantă unui hangiu somnoros pentru cel mai

bun cal al lui. Un animalul mare și osos, fără să fie frumos, dar care era rezistent.

Rezistența și viteza erau singurele lucruri care mai contau în clipa aceea.

Coburii bombați erau legați în spatele lui. Aveau înăuntru o mică avere – fiecare fărâmbă de aur pe care o găsisese în casă și bijuteriile mamei lui. Pusese câte un pistol în fiecare buzunar înainte să plece din Londra, deși viteza lui i-ar fi descurajat cu siguranță pe tâlhari.

Galopul îl făcea să sară în șa cu fiecare săritură pe care o făceau picioarele mari ale calului, dar lui Reynaud nu îi mai păsa. Brațele și picioarele și șezutul lui erau arcuite, mâinile îi amortiseră, degetele erau țepene de la frig și își zorea în continuare animalul. Călătorise prin noaptea întunecată, gonise nebunește, fără să îi pese de eventualele gropi sau obstacole nevăzute din drum, punând în pericol atât viața animalului, cât și pe a lui.

Nu conta. Dacă nu ajungea în Sussex, la ușa lui Hasselthorpe până în zori, nebunul putea să o omoare pe Beatrice, și Reynaud nu mai avea nici un motiv ca să trăiască. De când revenise, nu se gândise decât la tot ceea ce pierduse și deloc la ceea ce câștigase. Își dorise titlul, pământurile, banii, dar ele nu însemnau *nimic* dacă *ea* nu îi era alături. Ochii aceia cenușii și senini care îl priveau curios și care nu trădau nici o urmă teamă sau de iluzie legate de persoana lui. Zâmbetul acela dulce și amuzat într-o expresie tăioasă atunci când îl muștra pentru că era un neghiob. Uimirea erotică de pe chipul ei când o penetra și gura care se deschidea uluită.

Doamne! O, Doamne! Avea să o piardă. Reynaud își simți obrazul ars de lacrimi fierbinți. Zorii zilei se apropiau. Își zori calul și auzi respirația întretăiată a animalului, zornăitul șei și propriile bătăile disperate ale inimii, știind că era prea puțin, prea târziu. Nu avea să ajungă la timp.

Îl va ucide pe nemernic, pe asasinul soției sale. Sângele și durerea aveau să fie răzbunarea lui, apoi va termina totul.

Dacă ea murea, el nu avea pentru ce să trăiască.

Capitolul 19

Prințesa Seninătate călători toată noaptea. Când primele raze ale soarelui sărutară pământul, ea ajunsese la locul în care îl întâlnise cu un an în urmă pe Longsword. Erau un loc pustiu, fără copaci sau iarbă. Prințesa privi în jur, dar nu zări nici o altă viețuitoare. Când începu să se întrebe dacă venise degeaba, în pământul uscat se căscă o crăpătură. Crescu din ce în ce mai mare până ce regele spiridușilor își făcu apariția din adâncul pământului.

Ochii lui portocalii străluciră când o văzu și zâmbi cu colții lui galbeni când spuse:

– Și cine ești tu?

– Eu sunt Prințesa Seninătate, răspunse ea. Și am venit să iau locul soțului meu în Regatul Spiridușilor...

din Longsword

Era întuneric, atât de întuneric că pierduse noțiunea timpului. Poate că stătuse acolo minute sau ore, mâinile legate la spate o dureau groaznic, ochii i se încordau degeaba în beznă. Din când în când mai ațipea, în ciuda durerii și a fricii, dar când trupul ei se apleca în față, umerii îi erau zguduiți de lanțurile de la încheieturi și se trezea cu o tresărire. La început, crezuse că și temnița era tăcută, dar cât rămăsese acolo, începuse să audă diferite sunete. Freamăte scurte. Zgârieturi de gheruțe pe piatră. Picurarea lentă a apei pe undeva. În beznă, singură, toate sunetele ar fi trebuit să o sperie și mai mult. În schimb, aproape că o linișteau. Nu era sigură că și-ar fi păstrat cumpătul dacă i-ar fi fost luat și auzul, precum îi fusese luată vederea.

Auzi în cele din urmă sunete de pași, depărtate, dar care se apropiau din ce în ce mai mult. Se îndreptă de spate, încercă să pară liniștită, încercă să pară curajoasă. Reynaud fusese curajos în captivitate și așa trebuia să fie și ea. Era o contesă. Nu avea să înfrunte moartea cu lacrimi în ochi.

Ușa temniței se deschise, și ea tresări în lumina felinarului.

– Beatrice.

O, Doamne Sfinte, nu se putea. Beatrice se uită cu ochii întredeschiși și zări cum umerii lați ai soțului ei blocau lumina felinarului. Nu avea pălărie, cizmele îi erau tocite și pline de noroi, iar pe unul din umeri avea un cobur plin. Se smuci înainte și încercă să spună ceva. Să îl avertizeze. Când intraseră pentru prima dată în trăsură, lordul Hasselthorpe îi vorbise cu îngâmfare timp de vreo oră despre cum avea să se răzbune pe Reynaud.

– Nu o atinge, spuse lordul Hasselthorpe, și Reynaud se dădu la o parte.

În spatele lui se afla lordul Hasselthorpe cu un pistol îndreptat hotărât spre Reynaud.

– Iat-o. Vezi că nu i s-a întâmplat nimic. Acum, dă-mi banii.

Reynaud nu se uită la celălalt bărbat. Ochii îi erau ațintiți spre ea, scăpărători, negri și periculoși.

– Scoate-i călușul.

– Deja ai...

Reynaud își întoarse capul și îi aruncă o privire lordului Hasselthorpe.

– Scoate-l.

Lordul Hasselthorpe se încruntă, dar pași înăuntru, cu ochii ațintiți spre Reynaud. Mâna îi bâjbâi prin întuneric la pânza legată la ceafă și legătura căzu la pământ.

Beatrice scuipă cârpa vătuită din gură.

– Reynaud, te va omorî!

– Taci, spuse lordul Hasselthorpe.

– Nu.

Reynaud făcu un pas spre celălalt bărbat, de parcă nu vedea arma ridicată între ei. Pentru o clipă, se uită lung la lordul Hasselthorpe, apoi o privi pe Beatrice și un mușchi i se încordă pe maxilar.

– Ți-a făcut ceva?

– Nu, șopti ea. Reynaud, *nu poți*.

– Taci. El clătină ușor din cap și aproape schiță un zâmbet. Ești în viață. Numai asta contează.

– Este în viață și eu vreau banii, spuse nerăbdător lordul Hasselthorpe.

- Ce garanție îmi dai că o eliberezi? Reynaud se uita lung la ea, de parcă îi memora trăsăturile.

Beatrice simți că începe să înghețe.

- Reynaud, șopti ea, implorându-l.

- Soția mea este în casă, spuse lordul Hasselthorpe. Ea nu are nimic de-a face cu toate astea. O las pe Lady Blanchard în grija ei și le trimit pe amândouă la Londra. Am trimis deja un lacheu care să o aducă aici pe Adriana.

- Nu ai de gând să o iei pe soția ta cu tine?

Ochii lui Reynaud erau îngrozitor de blânzi și chiar dacă vorbea cu lordul, privirea lui nu părăsi nici o clipă chipul lui Beatrice.

- De ce s-o iau? răspunse lordul Hasselthorpe cu nerăbdare.

Reynaud arcui un colț al gurii. Cum putea să i se pară amuzant ce se întâmpla acolo?

- Dintr-un fel de sentimentalism, poate?

- Nu am timp de sentimentalisme sau de glumele tale, i-o întoarse tăios lordul Hasselthorpe. Dacă vrei ca soția ta să mai apuce zorii zilei...

- Foarte bine. Reynaud aruncă la picioarele lordului Hasselthorpe coburul chiar în clipa în care Lady Hasselthorpe își făcu apariția în pragul ușii de la temniță.

- Dar, milord, nu mi-ai spus că avem oaspeți, exclamă Lady Hasselthorpe de parcă era absolut firesc să fie trezită înainte de ivirea zorilor ca să își salute musafirii din temniță. Părea să nu observe că soțul ei avea îndreptată arma spre unul din „oaspeți“.

Dădu să pășească în temniță, dar lacheul voinic de lângă ea o împiedică.

- Mai bine nu, milady. E murdar acolo.

Lordul Hasselthorpe dădu din cap spre bărbat. În ciuda cuvintelor lacheului, el trebuia să o fi oprit ca să nu se apropie prea mult de Reynaud.

- Aș vrea să o duci pe Lady Blanchard la Londra, draga mea, spuse lordul Hasselthorpe. E bolnavă, iar eu și lordul Blanchard avem niște afaceri de discutat. Își îndreptă mâna în spatele lui Beatrice și desfăcu lanțurile de la încheieturile ei.

Lui Beatrice i se tăie răsuflarea.

- Reynaud, nu pot să te las aici.

Lordul Hasselthorpe îi aruncă lui Reynaud o privire severă.

– Mie îmi e indiferent, dar știi care e alternativa.

Reynaud strânse din buze.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea.

– Cum poțtești.

Reynaud se aplecă spre urechea ei, cu chipul peste al ei. Măinile lui Beatrice erau încă legate la spate. Și-ar fi dorit să fie libere ca să simtă fața lui atât de dragă.

– Trebuie să pleci cu Lady Hasselthorpe, îi șopti el la ureche.

Beatrice simți cum lacrimi fierbinți îi țâșniră din ochi.

– Nu. Nu, ai spus că nu te vei mai lăsa niciodată la bunul plac al cuiva.

– M-am înșelat. Răsufarea îi fu întreruptă de un râs liniștit și răgușit. Mirosea a cal, a piele și a soțul ei. M-am înșelat atât de tare. Am fost prost și vanitos și aproape nu mi-am dat seama la timp. Aproape te-am pierdut. Dar nu te-am pierdut.

– Reynaud, suspină ea.

– Stt, șopti el. M-ai întrebat dacă te iubesc. Te iubesc. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Tot ce contează pentru mine este ca tu să trăiești. Poți să faci asta pentru mine? Poți să trăiești?

Ce putea să îi spună? Se sacrifica pentru ea, o știa. Se sacrifica pentru ea și el nu-și dorea decât ca ea să plece din locul acela și să îl lase acolo... Beatrice clătină din cap cu gâtul strâns de durere.

Reynaud îi cuprinse chipul în mâini, o privi și pentru prima dată de când revenise, ea zări băiatul vesel cu ochii lui negri pe care îi cunoștea din portret. O priveau lung, încrezători și adânci, cu o licărire răutăcioasă.

– Da, poți... spuse el cu vocea scăzută și adâncă pe care ea o iubea atât de mult. Pentru mine. Trăiește pentru mine.

– Te iubesc, șopti ea și zări bucuria din ochii lui.

Beatrice se întoarse, poticnindu-se, și plecă din locul acela miserabil. Lordul Hasselthorpe mai spuse ceva, și Lady Hasselthorpe trâncăni și ciripi la rândul ei, dar Beatrice nu mai auzea nimic din spusele lor pentru că îl lăsa pe Reynaud în urma ei. Se întoarse o ultimă dată când ajunse la ușă și aruncă o privire peste umăr.

Reynaud stătea în genunchi lângă zidul de piatră, acolo unde fusese și ea pusă în lanțuri. Observă că trei inele de fier erau prinse în peretele de piatră. Fusese legată de cel din mijloc, dar în clipa aceea, legături de fier erau trecute printre celelalte două inele. Brațele puternice ale lui Reynaud erau larg deschise și lordul Hasselthorpe privea cum lacheul masiv fixa lanțurile peste încheieturile lui. Podeaua rece de piatră trebuia să fie tare sub genunchii lui Reynaud, și Beatrice știa că lanțurile îl dureau, dar el o privi și îi zâmbi.

Îi zâmbi cât ceilalți doi îi aranjară mâinile în lanțuri, în formă de cruce.

Când scăpase, cu multe luni în urmă, jurase că nu avea niciodată să se mai lase prins în viață. Își jurase că avea să moară înainte să fie luat prizonier de vreun inamic. Și intenționase cu adevărat să se țină de cuvânt.

Dar în clipa aceea, Reynaud își călcase jurământul. În genunchi la picioarele dușmanului lui, cu brațele larg deschise și prinse în lanțuri de perete, complet neputincios, dar era fericit. Nimic din toate acelea nu contau atâta vreme cât Beatrice era în viață. Putea să le înfrunte pe toate și mult mai mult de atât câtă vreme ea trăia.

Hasselthorpe se aplecă și deschise coburul. Colierul cu safire al mamei lui se dezvălui în lumina felinarului. Hasselthorpe gemu și luă bijuteriile.

– Foarte frumos. Pietrele de un albastru-închis străluceau, și el le examinează atent. Bijuteriile Blanchard, dacă nu mă înșel. Rânji spre Reynaud.

Reynaud ridică din umeri.

– Nu, nu te înșeli.

– Chiar foarte frumos. Hasselthorpe îndesă colierul înapoi în husa de piele și începu să lege funiile, apoi începu să îi vorbească brutei lui de lacheu. Pregătește-mi calul și adu-mi jos geanta. Barca pleacă în două ore și trebuie să plec ca să o prind la timp.

Pentru prima dată, masivul slujitor dădu semne că putea să și gândească. Șovăi și aruncă o privire spre Reynaud.

– Și el?

Hasselthorpe se uită sever la lacheu.

– Nu e treaba ta.

Bărbatul se mișca de pe un picior pe altul.

– Dar, vedeți, pe mine o să dea vina.

– Ce?

– Pentru el. Lacheul arată cu bărbia în direcția lui Reynaud.

O să fiți departe și eu o să am un aristocrat mort în mâini și primul la care o să se uite o să fiu eu.

Reynaud rânji. Omul avea o oarecare dreptate.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Hasselthorpe chiar în clipa în care ușa temniței se deschise.

Lady Hasselthorpe intră, urmată de Beatrice.

Iisuse! Reynaud se avântă înainte, în ciuda lanțurilor lui, dar legăturile groase de fier îl ținură în loc. Hasselthorpe se năpusti spre ușă, cu pistolul îndreptat spre Beatrice.

– Ieși afară! îi porunci Reynaud.

Beatrice se uita la el, chipul ei dulce fiind cuprins de o hotărâre încăpățânată. Reynaud se smuci în lanțuri din răspuțeri și simți că ele cedează ușor.

Hasselthorpe se întoarse spre el când lanțurile zornăiră. Lumina felinarului scânteie pe țeava pistolului din mâna lui. Hasselthorpe îl ridică atunci când Reynaud rânji spre el sfidător.

– Nu! urlă Beatrice.

Lady Hasselthorpe se îndreptă grăbită spre soțul ei.

– Richard! Ți-ai pierdut mințile?

– Beatrice! Reynaud se repezi din nou spre ea și inelul de fier care îi ținea încheietura dreaptă se desprinse din perete.

Hasselthorpe flutură spre el pistolul, dar Lady Hasselthorpe era acolo și Beatrice, la naiba cu ea, Beatrice se aruncă asupra bărbatului.

Arma se descărcă cu un zgomot asurzitor care răsună între pereții și tavanul de piatră. Pentru o clipă, încremeniră cu toții.

– Beatrice, șopti Reynaud.

Ea îl privi, cu ochii uluiți și ridică o mână spre el.

Degetele îi erau pătate cu sânge.

Împușcătura pistolului aproape o asurzi, dar Beatrice continuă să audă răcnetul furios al lui Reynaud. Părea răgetul unui leu

înfuriat, asemenea unui arhanghel aprig coborât din ceruri ca să se răzbune un muritor. Sări în față, cu mâna dreaptă întinsă spre lordul Hasselthorpe. Lanțul zornăi pe inelul de fier, și Reynaud se trase în spate, dar degetele lui atinseră scurt mâneca lordului Hasselthorpe.

– Doamne sfinte! exclamă lordul Hasselthorpe.

Căzu peste Beatrice și o prinse de braț.

Era un lucru greșit.

Reynaud răcni din nou și se repezi spre ei. Celălalt inel de fier sări din perete. Într-o clipită se năpusti asupra lordului Hasselthorpe și îl dădu la o parte de pe Beatrice.

Lady Hasselthorpe țipă.

Reynaud îl lovi în față cu un sunet îngrozitor, și lordul Hasselthorpe se prăbuși la pământ. Reynaud se aruncă peste el, pe podeaua din piatră, îngenunche deasupra lui, și pumnii strânși loveau neconținut fața lordului Hasselthorpe.

– Oprește-!! Lady Hasselthorpe se agăță de brațul lui Beatrice. Îl va omorî pe Richard.

Și urma să o facă. Reynaud nu dădea semne că avea să se oprească, deși Hasselthorpe nu mai opunea nici o rezistență.

– Reynaud, spuse ea. Reynaud!

El se opri deodată; pieptul i se agita, mâinile, pline sânge, îi atârnavă pe lângă corp și lanțurile îi erau încă prinse de încheieturi.

Beatrice merse spre el și îi atinse șovăitor părul scurt și negru.

– Reynaud.

El se întoarse deodată și își sprijini chipul în pântecul ei, și mâinile lui mari îi cuprinseră șoldurile.

– Te-a rănit.

– Nu, spuse ea și îi mângâie chipul drag, simțindu-i căldura sub mâini. Nu. Sângele era al lui. Glonțul trebuie să îl fi nimerit pe undeva. Eu nu sunt rănită.

– Nu aș fi putut să suport, spuse el, aplecat spre ea. Nu aș fi suportat dacă ai fi fost rănită.

– Nu am fost rănită, șopti ea. Îi luă mâinile într-ale ei, late și pline de vânătăi, și îl ridică. Sunt întreagă și bine. M-ai salvat.

– Nu, spuse el când se ridică în picioare. Eu sunt cel care a fost salvat. Eram pierdut și zdrobit, și tu m-ai salvat. Se apropie de ea și șopti pe buzele ei: Tu m-ai salvat.

O trase mai aproape și ea veni de bunăvoie și fericită în brațele bărbatului pe care îl iubea.

Și care o iubea la rândul lui.

Capitolul 20

La spusele prințesei, regele spiridușilor lăsă capul pe spate și izbucni într-un râs înfiorător, iar părul verde i se zbârli în cap.

– Îmi vei completa de minune menajeria, draga mea.

Își întinse mâna bătucită. Prințesa Seninătate puse mâna ei albă în palma regele spiridușilor. Chiar în clipa aceea, apărură în goană Longsword.

– Opriți-vă! spuse el când îi zări. Încetați nebunia asta îngrozitoare! Nu știam ce avea de gând să facă soția mea, dar când m-am trezit în toiul nopții și am văzut că a plecat, mi-am imaginat ce e mai rău. Am alergat toată noaptea ca să împiedic lucrul ăsta.

– Ah, oftă regele spiridușilor. Dar tot ai ajuns prea târziu. Înțelegerea între mine și soția ta s-a încheiat și a fost pecetluită. Nu mai e nimic de făcut. Este a mea acum...

din Longsword

– Ce se va întâmpla cu lordul Hasselthorpe? întrebă Beatrice mai târziu – mult mai târziu – în ziua aceea. Stătea la masa ei de toaletă și se pieptăna.

Îl privi pe Reynaud în oglindă. Lenevea în pat, iar halatul deschis îi dezvăluia pieptul gol. Își scosese încălțările și șosetele, dar mai purta încă pantalonii. Aproape că îl pierduse în ziua aceea și mai era încă îngrozită. Dacă era după ea, l-ar fi urmărit toată ziua, doar ca să îl vadă cum respiră. Dar fuseseră nevoiți să se despartă devreme în dimineața aceea. Reynaud fusese ocupat

să îl ducă pe lordul Hasselthorpe la închisoare, iar ea făcuse o călătorie extenuată spre Londra în compania aiuritei doamne Hasselthorpe. Biata femeie habar nu avusese de firea ucigașă a soțului ei, ba mai mult, părea într-adevăr să îl iubească pe omul acela îngrozitor. Beatrice încercase să o liniștească de-a lungul întregii călătorii.

Prin urmare, se reîntâlnise cu Reynaud abia după cină când el o îmbrățișă în grabă și se duse să se spele. Beatrice putea să vadă că părul îi era încă ud după baie și voia să îl atingă, dar se abținu pentru că se simțea exagerat de timidă.

– Va fi acuzat de trădare și crimă, spuse el. Și după ce se va dovedi că e vinovat, va fi spânzurat.

– Cât de groaznic pentru Lady Hasselthorpe. Beatrice se cutremură ușor și își puse cu atenție peria de păr pe masa de toaletă. Chiar le-a spus francezilor despre mișcările regimentului vostru doar ca să își omoare fratele?

Reynaud ridică din umeri, iar halatul i se deschise și mai tare.

– Probabil că a fost și plătit să o facă, dar cred că motivul principal a fost ca să îi fure titlul fratelui său.

– Ce om îngrozitor!

– Într-adevăr.

Beatrice se răsuci pe scaunul ei și se uită fix la el.

– Nu am apucat să îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru legea domnului Wheaton.

– Nu trebuie să îmi mulțumești, răspunse el liniștit. Oamenii care se bucură de legea asta sunt soldați. Oamenii mei. De la bun început, trebuia să mă intereseze mai mult proiectul, în loc să mă gândesc doar la mine.

Ea se ridică și se îndreptă spre el.

– Ai pierdut totul. Nu erai degeaba așa de concentrat pe ce trebuia să recuperezi.

– Nu. El clătină din cap și întoarse privirea, iar un mușchi se încordă în maxilarul lui. Nu m-am gândit decât la bani, la pământuri și la titlul meu. Nu am luat în seamă ce era cu adevărat important decât atunci când a fost aproape prea târziu.

Beatrice simți un nod în gât. Se urcă în pat și se așeză lângă el, trecându-și degetele peste pieptul lui.

– Și ce era important?

El se întoarse, și ea tresări când o apucă de mână.

– Tu. Îi sărută vârfurile degetelor și o privi cu ochii lui negri atât de serioși că aproape o sperie. Tu. Doar tu. Mi-am dat seama de asta când alergam spre moșia lui Hasselthorpe – mi-am dat seama și am știut că era prea târziu. Doamne, Beatrice. Am călărit ore în șir cu gândul că aveai să mori înainte ca eu să ajung acolo.

– Eu m-am gândit că ai putea să nu vii, recunosc eu.

El închise ochii de parcă spusele ei l-ar fi durut amarnic.

– Cred că ai fost îngrozită. Sigur mă urăști.

– Nu. Duse la gură mâinile lor împreunate și îi sărută încheietura. Nu aș putea niciodată să te urăsc. Te iubesc.

O prinse în brațe și se așeză deasupra ei într-o mișcare neașteptată. Poziția lui era impunătoare și agresivă. Ar fi trebuit să fie precaută, dar nu îi era deloc frică de el.

Reynaud se aplecă spre ea până aproape că își atinse nasul de al ei.

– Nu o spune dacă nu vorbești serios. Nu va mai fi cale de întoarcere – nu va mai exista nici o *rezervă* după aceea, după ce devii cu adevărat a mea. Nu îmi stă în fire să renunț când obțin ceea ce îmi doresc. Ai grijă.

Beatrice îi cuprinse chipul în mâini.

– Nu voi avea grijă. Vreau să alerg și să zburd în voie. Să strig de pe acoperișuri. Te iubesc. Te-am iubit din clipa în care ai apărut la ceai. Chiar de dinainte – de când eram o copilă și am văzut imaginea ștrengărească în portretul din salonul albastru. Te iubesc, Reynaud. Te iubesc...

Îi acoperi gura cu a lui și îi înăbuși cuvintele. Ea își ridică mâinile și savură senzația dulce a părului lui. Era viu. Era vie. O cuprinse o bucurie înnebunitoare și își deschise larg picioarele spre el, îmbrăcându-l.

Din fericire, și el părea să aibă aceleași intenții.

Reynaud întrerupse sărutul, răsufând întretăiat cât bâjbâi cu mâinile între trupurile lor.

– Ești a mea. Pentru totdeauna, Beatrice.

Se ridică și trase de poalele cămășii ei de noapte. Ceva se rupse, și Beatrice simți cum membrul lui fierbinte îi mângâie feminitatea. O pătrunse o dată, de două ori și se adânci complet înăuntrul ei, apoi încremeni.

Își plecă fruntea și se cutremură.

– Beatrice.

Ea se întinse ușor și senzual.

– Doamne, nu, murmură el. Beatrice...

Ea își înfășură un picior peste gambele lui și pe celălalt îl ridică peste umerii lui.

– Hm?

Se încheștă în jurul lui. Carnea lui tresări în interiorul ei.

– Doamne.

– Fă asta din nou, murmură ea și își arcui umerii spre el.

El era greu în ea – nu îl putea mișca –, dar putea să se unduiască sub el și făcu întocmai.

– Ai să mă omori, șopti el și își plecă fruntea spre a ei.

– Chiar așa? Măinile ei alunecară sub halatului lui și îi mângâie spatatele gol.

– Da, gemu el. Și voi muri fericit.

– Atunci să murim împreună, șopti ea pe buzele lui.

Apoi, îl sărută, cu o atingere gingașă, ușoară și dulce, cu buzele ușor întredeschise, încercând să îi arate cât de mult îl iubea pentru că existau cuvinte cu care să i-o spună.

Și poate că el înțeleșese. Răsufală întretăiat și îi cuprinse chipul în mâini, își ridică fața ca să se uite la ea când începu să se miște deasupra ei. Se retrase și o pătrunse iar, ușor, cu mișcări scurte și controlate, efectul lor zguduindu-i simțurile lui Beatrice. Ea se uită la bărbatul pe care îl iubea, bărbatul acela care îi oferise viața și care făcea dragoste cu ea. Chipul lui era grav și sever, păsările, exotice și enigmatice, dar gura îi era blândă și ochii ascundeau o emoție care o făcea să se arcuiască ademenitor sub el.

– Beatrice, șopti el și începu să se miște mai repede.

Ea se prinse de el, mușchii i se încordară, respirația i se accelerează și îl privi cu nerăbdare. El se trase un pic mai sus, apoi se avântă spre ea și o atinse chiar acolo. Și ea ajunsese pe culmile extazului. Dintr-odată, neașteptat. Se zvârcoli, tremură și țipă, se arcui

înfrigurată spre el și se pierdu în ochii aceia negri. Fu cuprinsă de o fierbințeală aproape fără sfârșit.

– Beatrice, strigă el. Doamne! Beatrice!

Și se zgudui deasupra ei, cutremurându-se când sămânța lui o învălui. Tremură, cu ochii lui negri, mari și disperați, gura arcuită parcă în suferință. Închise ușor ochii, își plecă fruntea în timp ce pieptul lui lat era zguduit de răsuflări sacadate.

Cu trupul satisfăcut și mintea destinsă, Beatrice desena cercuri mici și obosite pe spatele lui.

Reynaud plecă fruntea și o sărută, cu gura lacomă și limba posesivă. Ea se arcui din nou, neputincioasă și încă încordată.

El își înălță capul și o privi.

– Te iubesc, Beatrice. Acum și pentru totdeauna. Te iubesc.

Ea zâmbi.

– Și eu te iubesc. Acum și pentru totdeauna.

Era ca un nou început. O nouă înțelegere.

Îi prinse capul între mâini și o pecetlură cu un sărut.

– Deci, a fost condamnat, spuse Samuel Hartley pe un ton grav, la o lună după aceea.

– Condamnat și s-a hotărât să fie spânzurat înainte de Anul Nou, răspunse Reynaud la fel de liniștit.

Domnii stăteau împreună într-o parte a salonului albastru, iar doamnele nu erau prea departe și aveau auzul al naibii de ascuțit. Subiectul nu era unul potrivit pentru ziua aceea.

– Așa îi trebuie! exclamă Reginald St. Aubyn, deloc liniștit. Văzu sprâncenele ridicate ale lui Vale și se înroși. Ți-am spus că nu l-aș fi cruțat dacă știam că și-a omorât fratele, ca să nu mai zic că a trădat Coroana. Doamne Sfinte!

– Nici unul din noi n-a știut, mormăi Munroe. Nu e vină dumneavoastră, domnule.

– Ah. Reginald își dresese glasul și păru surprins. Ei bine, mulțumesc mult.

Hartley se aplecă în față ca să spună altceva, și Reynaud își înghiți un zâmbet. În ultima luna, se obișnuise să îl aibă pe „unchiul Reggie” prin casă și, chiar dacă nu erau încă prieteni la cataramă, se înțelegeau bine. Reggie era destul de priceput când venea vorba

de gestionarea banilor și îi făcea să se înmulțească foarte repede, lucru care le ajută relația. Dar l-ar fi acceptat pe Reggie și dacă era cel mai tâfnos bătrân din lume. El o crescuse pe Beatrice, și ea îl iubea. În cele din urmă, acelea erau singurele lucruri care contau.

Aruncă o privire spre locul în care erau adunate doamnele, pe una din canapele. Beatrice se afla printre ele și zâmbea la ceva ce spunea Lady Munroe. Purta o rochie roz pal și părul auriu strălucea în lumina lumânărilor. Safirele Blanchard luceau la gâtul ei, dar până și ele păleau în comparație cu frumusețea chipului ei. Dacă ar fi fost singuri, s-ar fi dus la ea, ar fi luat-o pe sus și ar fi dus-o în pat ca să îi mai demonstreze încă o dată cât îi era de devotat. Credea că înflăcărarea dorinței lui o putea convinge că iubirea lui era nemuritoare. Trase adânc aer în piept. Însă aveau musafiri și nu putea să se bucure de prezența lui Beatrice decât după ore bune.

Reynaud o privi pe Emeline, așezată în colțul canapelei, rotundă ca o portocală. Observase că Hartley arunca deseori priviri furioase în direcția ei și nu putea decât să salute îngrijorarea lui de îndrăgostit lulea. Lady Munroe – Helen – stătea un pic mai într-o parte, chiar dacă toate celelalte doamne o includeau în conversație, și tante Cristelle ședea într-un fotoliu aurit. Lady Vale se afla lângă Emeline pe canapea, dreaptă ca o lumânare, cu un zâmbet discret pe buzele ei subțiri.

Chicoteli de femeie îi atraseră atenția spre cealaltă canapea unde se afla domnișoara Rebecca Hartley. Țeapăn lângă ea, stătea un tânăr îmbrăcat în haine negre simple, cu părul negru și dat pe spate.

– Cred că se anunță un nou cumnat la anul, murmură Hartley spre Reynaud.

Reynaud mormăi:

– Emeline a spus că a fost valet în casa ei.

– Da. Hartley se uită din nou la soția lui. Dar O'Hare și-a petrecut ultimul an studiind afacerile mele din Colonii. Se descurcă excelent cu cifrele. M-am gândit că dacă eu și Emeline vrem să stăm mai mult în Anglia, îl las pe el se ocupe de depozitele din Boston.

Reynaud ridică din sprâncene.

– Pare cam tânăr pentru sarcina asta.

— Este, răspunse Hartley. Dar în câțiva ani... Ridică din umeri. Desigur, ar fi bine să păstrăm afacerea în familie.

Reynaud se uită din nou la cuplul de pe canapea. Obrajii domnișoarei Hartley erau colorați într-un roz luminos, iar O'Hare nu-și luase ochii de la ea de când intrase în încăpere.

— Deci, ești de acord cu partida.

— Da, sunt. Hartley își arcui buzele. Nu că opinia mea ar conta. Am încredere că Rebecca își va alege soțul potrivit.

Pălăvrăgeala doamnelor se înteeți deodată, și Reynaud întoar-se capul spre ele. Beatrice se lăsă în față și puse un pachet pe genunchii lui Emeline.

— Ce pun la cale? întrebă Hartley lângă el.

Reynaud clătină din cap și zâmbi când văzu cât de entuziasmată părea Beatrice.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Domnii vorbesc iar despre trădătorul acela groaznic, comentă tante Cristelle fără să se adreseze cuiva în mod special.

Beatrice îi privi cu atenție. Toți domnii erau îngrămădiți într-un colț, și lordul Hasselthorpe era un subiect care apărea des în discuție, dar Reynaud părea aproape senin în seara aceea. Îi surprinse privirea și îi făcu discret cu ochiul, gest care o făcu pe Beatrice să se îmbujoreze. Dumnezeu! Nu era momentul să își amintească tot ce făcuseră chiar în dimineața aceea.

Se întoar-se grăbită spre Emeline.

— Deschide-l, te rog.

— Nu e nevoie de cadouri, spuse Emeline, deși părea chiar încântată.

Beatrice descoperise în ultima lună că, dincolo de înfățișarea ei formidabilă, Emeline era chiar foarte drăguță.

— De fapt, este un cadou de la Lady Vale și Lady Munroe și de la mine. Dar vei vedea. Hai, deschide-l.

Emeline dădu capacul cutiei la o parte. Înăuntru se aflau patru cărți, legate fiecare într-o culoare diferită. Una era albastră, una galbenă, una de culoarea lavandei și una roșie.

Emeline o privi pe Beatrice.

— Ce sunt?

Beatrice clătină din cap.

– Răsfoiește.

Emeline o alege pe cea albastră și o deschise. Și apoi i se tăie răsuflarea.

– Oh. O, Dumnezeu! Aproape am uitat.

Își mută privirea de la Melisande la Helen și apoi la Beatrice.

– Cum?

Tante Cristelle se aplecă înainte.

– Ce este?

– Este cartea de povești din care ne citea dădaca mea, mie și lui Reynaud, când eram copii. Iertați-mă. Emeline își șterse colțurile ochilor cu vârfurile degetelor. Am rugat-o pe Melisande să traducă volumul original.

– Și l-am tradus, spuse Melisande cu vocea ei calmă. Și după ce am terminat, i-am dat lui Helen să transcrie traducerea. Are un scris de mână foarte elegant.

Helen se înroși.

– Mulțumesc.

– După aceea, mi-a dat înapoi paginile – făcuse patru copii – dar multă vreme nu am știut ce să fac cu ele, spuse Melisande. Când Beatrice s-a măritat cu Reynaud, i le-am dat ca să le lege. Dar habar nu am avut că a făcut patru cărți.

Beatrice zâmbi.

– Fiecare a lucrat cumva la ele, așa că m-am gândit că fiecare trebuie să aibă o carte de povești ca amintire.

– Mulțumesc, spuse Emeline încet. Mulțumesc, Melisande și Helen, și ție, Beatrice. Este un cadou minunat. Strânse la piept cartea și se uită spre domni. Atâta amar de vreme nu am avut decât amintiri cu Reynaud, și cartea aceasta a fost una dintre cele mai frumoase. Acum îl am și pe el. Sunt atât de recunoscătoare.

Beatrice fu nevoită să se șteargă la ochi. Reynaud revenise, și era și ea recunoscătoare.

Ușa salonului se deschise chiar în clipa aceea și forma masivă a majordomului își făcu apariția în prag.

– Cina este gata, domnule.

– A. Bun, spuse Reynaud. Se îndreptă spre locul unde stătea *tante Cristelle* și făcu o plecăciune spre ea. Știu că nu se cuvine

ca un domn să își conducă soția la cină, dar suntem căsătoriți de puțină vreme. Îmi dai o scutire de data asta?

Bătrâna doamnă îl privi lung cu ochii ei severi de un albastru-deschis, dar care se înseninară mai apoi.

– Hmm. Prostuțule. Dar e Crăciunul, așa că te iert. Flutură mâna înspre ea. Ia-ți soția. Luați-vă cu toții soțiile. Iar dumneata – arată cu degetul spre deja îngrijoratul unchi Reggie – mă vei conduce pe mine!

Reynaud îi oferi brațul lui Beatrice în vreme ce toți ceilalți musafiri se adunară să meargă spre sufragerie. Ea își puse degetele pe mâneca lui și el înclină capul spre ea.

– Ți-am urat deja un Crăciun fericit, milady?

– Da, spuse ea. De mai multe ori. Dar nu mă satur să te tot aud.

– Iar eu mă tem că nu mă voi sătura niciodată să ți-o spun. Ochii lui strălucitori erau veseli. Nici acum, nici altă dată. Așa că lasă-mă să îți mai spun o dată, prima din multe altele: Crăciun fericit, dragostea mea. Crăciun fericit, draga mea Beatrice.

Și o sărută.

Epilog

Auzind vorbele îngrozitoare ale regelui spiridușilor, Longsword se prăbuși în genunchi în fața lui. Își scoase sabia magică, o puse pe pământ la picioarele lui și spuse:

– Îți dau sabia mea, chiar dacă asta înseamnă propria moarte, numai să îmi lași soția să plece.

Regelui spiridușilor îl privi uluit, atât de șocat, că ochii lui portocalii aproape ieșiră din orbite.

– Ți-ai da viața la schimb pentru femeia asta?

– Cu bucurie, veni răspunsul simplu al lui Longsword.

Regelui spiridușilor se întoarse spre Prințesa Seninătate.

– Și tu ai decis să te sacrifici pentru totdeauna pentru bărbatul acesta?

– Am spus-o deja, răspunse prințesa.

– Aaah! strigă descumpănit regele spiridușilor și își smulse părul verde din cap. Atunci asta este Iubirea Adevărată – lucru teribil! –, pentru că nu am nici o putere în fața forței pe care o are Iubirea Adevărată. Se aplecă și dădu să apuce sabia, dar şuieră, căci simpla atingere a lamei îi arse carnea nenorocită. Bah! Chiar și sabia este afectată de iubire! Este cel mai groaznic sfârșit!

Și regele spiridușilor, provocat peste măsură, se făcu nevăzut în crăpătura din pământ din care venise.

Prințesa Seninătate se apropie și se prăbuși lângă soțul ei care rămăsese ingenunchiat în praf. Îi luă mâna și îi spuse:

– Nu înțeleg. Îl urai pe regele spiridușilor; așa mi-ai spus. Atunci de ce m-ai căutat ca să împiedici sacrificiul?

Longsword ridică la buze mâinile soției lui și le sărută pe fiecare în parte.

– Viața fără tine ar fi mai îngrozitoare decât viața în Regatul Spiridușilor.

– Deci, mă iubești? șopti ea.

– Din toată inima, răspunse el.

Prințesa Seninătate se cutremură și privi locul în care stătuse regele spiridușilor.

– Crezi că se va întoarce la noi?

Longsword zâmbi.

– Nu ai auzit, scumpa mea? Avem o magie atât de puternică, încât poate să îl învingă și pe regele spiridușilor. Este iubirea pe care ne-o purtăm.

Și o sărută.